

Tirsdag den 14. maj 2013 (D)

1

95. møde

Tirsdag den 14. maj 2013 kl. 13.00

Dagsorden

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 43:

Forespørgsel til statsministeren om den indenrigs- og udenrigspolitiske situation.

Af Ellen Trane Nørby (V), Magnus Heunicke (S), Kristian Thulesen Dahl (DF), Sofie Carsten Nielsen (RV), Jonas Dahl (SF), Per Clausen (EL), Simon Emil Ammitzbøll (LA), Lars Barfoed (KF), Sara Olsvig (IA), Doris Jakobsen (SIU), Edmund Joensen (SP) og Sjúrdur Skaale (JF).

(Anmeldelse 08.05.2013).

2) Fortsættelse af forespørgsel nr. F 36 [afstemning]:

Forespørgsel til justitsministeren om den eskalerende bandekonflikt. Af Peter Skaarup (DF) m.fl.

(Anmeldelse 20.03.2013. Fremme 02.04.2013. Forhandling 07.05.2013. Forslag til vedtagelse nr. V 64 af Peter Skaarup (DF), Karsten Lauritzen (V), Simon Emil Ammitzbøll (LA) og Tom Behnke (KF). Forslag til vedtagelse nr. V 65 af Ole Hækkerup (S), Jeppe Mikkelsen (RV), Mette Boye (SF) og Pernille Skipper (EL)).

3) Fortsættelse af forespørgsel nr. F 35 [afstemning]:

Forespørgsel til justitsministeren og social- og integrationsministeren om religionsfriheden i Danmark.

Af Martin Henriksen (DF) m.fl.

(Anmeldelse 21.02.2013. Fremme 26.02.2013. Forhandling 07.05.2013. Forslag til vedtagelse nr. V 66 af Martin Henriksen (DF), Inger Støjberg (V), Thyra Frank (LA) og Tom Behnke (KF). Forslag til vedtagelse nr. V 67 af Jacob Bjerregaard (S), Liv Holm Andersen (RV), Mette Boye (SF) og Christian Juhl (EL)).

4) Fortsættelse af forespørgsel nr. F 37 [afstemning]:

Forespørgsel til ministeren for sundhed og forebyggelse om 4-årsfri-
sten i den lægelige videreuddannelse.

Af Liselott Blixt (DF) m.fl.

(Anmeldelse 20.03.2013. Fremme 02.04.2013. Forhandling 08.05.2013. Forslag til vedtagelse nr. V 68 af Liselott Blixt (DF), Joachim B. Olsen (LA) og Benedikte Kiær (KF). Forslag til vedtagelse nr. V 69 af Sophie Løhde (V), Flemming Møller Mortensen (S), Camilla Hersom (RV), Özlem Sara Cekic (SF) og Stine Brix (EL)).

5) 3. behandling af lovforslag nr. L 158:

Forslag til lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats og forskellige andre love. (Forenkling af klagestrukturen på det sociale og beskæftigelsesmæssige område).

Af social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup).

(Fremsættelse 27.02.2013. 1. behandling 15.03.2013. Betækning 25.04.2013. 2. behandling 07.05.2013. Lovforslaget optrykt efter 2. behandling).

6) 3. behandling af lovforslag nr. L 159:

Forslag til lov om ændring af lov om Udbetaling Danmark, lov om social pension, lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. og forskellige andre love. (Overførsel af Pensionsstyrelsens opgaver til Udbetaling Danmark).

Af social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup).

(Fremsættelse 27.02.2013. 1. behandling 15.03.2013. Betækning 25.04.2013. Ændringsforslag nr. 13 af 06.05.2013 uden for betænkningen af social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup). 2. behandling 07.05.2013. Lovforslaget optrykt efter 2. behandling).

7) 3. behandling af lovforslag nr. L 160:

Forslag til lov om ændring af lov om social service og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. (Kriminalpræventive sociale indsatser).

Af social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup).

(Fremsættelse 27.02.2013. 1. behandling 15.03.2013. Betækning 25.04.2013. 2. behandling 07.05.2013. Lovforslaget optrykt efter 2. behandling. Ændringsforslag nr. 1-3 af 07.05.2013 til 3. behandling af social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup). (Omtrykt)).

8) 3. behandling af lovforslag nr. L 181:

Forslag til lov om ændring af lov om social service. (Beskyttelse af børn og unge mod overgreb m.v.).

Af social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup).

(Fremsættelse 13.03.2013. 1. behandling 20.03.2013. Betækning 25.04.2013. 2. behandling 07.05.2013).

9) 3. behandling af lovforslag nr. L 173:

Forslag til lov om ændring af lov om kemikalier. (Opbevaring af bekæmpelsesmidler ved salg, autorisationsordning for forhandlere, erhvervsmæssige brugere og rådgivere vedrørende bekæmpelsesmidler samt bødeskærpelse).

Af miljøministeren (Ida Auken).

(Fremsættelse 28.02.2013. 1. behandling 12.03.2013. Betækning 25.04.2013. 2. behandling 07.05.2013).

10) 3. behandling af lovforslag nr. L 174:

Forslag til lov om ændring af lov om forurennet jord. (Offentlig indsats over for jordforurening, der kan have skadelig virkning på vand eller natur, og nedlæggelse af Depotrådet m.v.).

Af miljøministeren (Ida Auken).

(Fremsættelse 28.02.2013. 1. behandling 12.03.2013. Betækning 25.04.2013. 2. behandling 07.05.2013).

11) 3. behandling af lovforslag nr. L 178:

Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse. (Ændret anvendelse af ikke indløst pant, som kan indtægtsføres af et selskab).

m.v., der har eneret til at drive en pant- og returordning, og sikkerhedsstillelse for pant og gebyrer).

Af miljøministeren (Ida Auken).

(Fremsættelse 12.03.2013. 1. behandling 19.03.2013. Betænkning 02.05.2013. 2. behandling 07.05.2013).

12) 3. behandling af lovforslag nr. L 192:

Forslag til lov om ændring af lov om vandforsyning m.v., lov om vandløb og lov om forpligtende kommunale samarbejder og om ophævelse af lov om et kvalitetsstyringssystem for den kommunale sagsbehandling på natur- og miljøområdet. (Forenklet indberetning af tilsynsresultater angående vandforsyningsanlæg, brugerbetaling ved administration af offentlige pumpelag og ophævelse af kvalitetsstyringsloven m.v.).

Af miljøministeren (Ida Auken).

(Fremsættelse 20.03.2013. 1. behandling 02.04.2013. Betænkning 02.05.2013. 2. behandling 07.05.2013. Lovforslaget optrykt efter 2. behandling).

13) 2. behandling af lovforslag nr. L 100:

Forslag til lov om ændring af lov om luftfart og lov om registrering af rettigheder over luftfartøjer. (Omlægning af model for betaling for offentlige forretninger og tilsynsvirksomhed, ændring af Havarikommissionens opgaver, indførelse af beredskabsbestemmelser samt navneændring af registreringsmyndighed).

Af transportministeren (Henrik Dam Kristensen).

(Fremsættelse 12.12.2012. 1. behandling 15.01.2013. Betænkning 25.04.2013).

14) 2. behandling af lovforslag nr. L 155:

Forslag til lov om ændring af lov om en Cityring og lov om Metro-selskabet I/S og Udviklingsselskabet By & Havn I/S. (Afgrening fra Cityringen til Nordhavnen).

Af transportministeren (Henrik Dam Kristensen).

(Fremsættelse 27.02.2013. (Omtrykt). 1. behandling 12.03.2013. Betænkning 02.05.2013).

15) 2. behandling af lovforslag nr. L 156:

Forslag til lov om elektrificering af jernbanen.

Af transportministeren (Henrik Dam Kristensen).

(Fremsættelse 27.02.2013. 1. behandling 12.03.2013. Betænkning 02.05.2013).

16) 1. behandling af lovforslag nr. L 212:

Forslag til lov om ændring af skatteforvaltningsloven og forskellige andre love. (Ny klagestruktur på skatteområdet og ændringer som følge af idriftsættelsen af Et Fælles Inddrivelsessystem m.v.).

Af skatteministeren (Holger K. Nielsen).

(Fremsættelse 24.04.2013).

17) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 62:

Forslag til folketingsbeslutning om klare regler for definition af enlige forsørgere og enlige pensionister.

Af Finn Sørensen (EL) m.fl.

(Fremsættelse 08.02.2013).

18) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 110:

Forslag til folketingsbeslutning om økonomisk kompensation i forbindelse med klagesager.

Af Karina Adsbøl (DF) m.fl.

(Fremsættelse 09.04.2013).

19) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 111:

Forslag til folketingsbeslutning om obligatorisk brug af familierådslagning i anbringelsessager.

Af Karina Adsbøl (DF) m.fl.

(Fremsættelse 09.04.2013).

20) Forespørgsel nr. F 27:

Forespørgsel til social- og integrationsministeren om retssikkerhed ved sager om socialt bedrageri.

Af Finn Sørensen (EL) m.fl.

(Anmeldelse 05.02.2013. Fremme 07.02.2013).

Kl. 13:00

Første næstformand (Bertel Haarder):

Mødet er åbnet.

Det første punkt på dagsordenen er:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 43:

Forespørgsel til statsministeren om den indenrigs- og udenrigs-politiske situation.

Af Ellen Trane Nørby (V), Magnus Heunicke (S), Kristian Thulesen Dahl (DF), Sofie Carsten Nielsen (RV), Jonas Dahl (SF), Per Clausen (EL), Simon Emil Ammitzbøll (LA), Lars Barfoed (KF), Sara Olsvig (IA), Doris Jakobsen (SIU), Edmund Joensen (SP) og Sjúrdur Skaale (JF).

(Anmeldelse 08.05.2013).

Kl. 13:00

Første næstformand (Bertel Haarder):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke som givet.

Det er givet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

2) Fortsættelse af forespørgsel nr. F 36 [afstemning]:

Forespørgsel til justitsministeren om den eskalerende bandekonflikt.

Af Peter Skaarup (DF) m.fl.

(Anmeldelse 20.03.2013. Fremme 02.04.2013. Forhandling 07.05.2013. Forslag til vedtagelse nr. V 64 af Peter Skaarup (DF), Karsten Lauritzen (V), Simon Emil Ammitzbøll (LA) og Tom Behnke (KF). Forslag til vedtagelse nr. V 65 af Ole Hækkerup (S), Jeppe Mikkelsen (RV), Mette Boye (SF) og Pernille Skipper (EL)).

Kl. 13:00

Afstemning

Første næstformand (Bertel Haarder):

Forhandlingen er afsluttet, og vi går til afstemning om de fremsatte forslag til vedtagelse. Der foreligger to forslag.

Der stemmes først om forslag til vedtagelse nr. V 65 af Ole Hækkerup (S), Jeppe Mikkelsen (RV), Mette Boye (SF) og Pernille Skipper (EL), og der kan stemmes om dette forslag.

106 har afgivet stemme.

For stemte 57 (S, RV, SF og EL), imod stemte 44 (V, DF, og KF), hverken for eller imod stemte 5 (LA).

Forslag til vedtagelse nr. V 65 er vedtaget.

Herefter er forslag til vedtagelse nr. V 66 af Peter Skaarup (DF), Karsten Lauritzen (V), Simon Emil Ammitzbøll (LA) og Tom Behnke (KF) bortfaldet.

Dermed er forespørgslen afsluttet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

**3) Fortsættelse af forespørgsel nr. F 35 [afstemning]:
Forespørgsel til justitsministeren og social- og integrationsministeren om religionsfriheden i Danmark.**

Af Martin Henriksen (DF) m.fl.

(Anmeldelse 21.02.2013. Fremme 26.02.2013. Forhandling 07.05.2013. Forslag til vedtagelse nr. V 66 af Martin Henriksen (DF), Inger Støjberg (V), Thyra Frank (LA) og Tom Behnke (KF). Forslag til vedtagelse nr. V 67 af Jacob Bjerregaard (S), Liv Holm Andersen (RV), Mette Boye (SF) og Christian Juhl (EL)).

Kl. 13:02

Afstemning

Første næstformand (Bertel Haarder):

Forhandlingen er afsluttet, og vi går til afstemning om de fremsatte forslag til vedtagelse. Der foreligger to forslag.

Der stemmes først om forslag til vedtagelse nr. V 67 af Jacob Bjerregaard (S), Liv Holm Andersen (RV), Mette Boye (SF) og Christian Juhl (EL), og der kan stemmes.

109 har afgivet deres stemme.

For stemte 58 (S, RV, SF og EL), imod stemte 46 (V, DF og KF), hverken for eller imod stemte 5 (LA).

Forslag til vedtagelse nr. V 67 er vedtaget.

Herefter er forslag til vedtagelse nr. V 68 af Martin Henriksen (DF), Inger Støjberg (V), Thyra Frank (LA) og Tom Behnke (KF) bortfaldet.

Hermed er forespørgslen afsluttet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

**4) Fortsættelse af forespørgsel nr. F 37 [afstemning]:
Forespørgsel til ministeren for sundhed og forebyggelse om 4-årsfristen i den lægelige videreuddannelse.**

Af Liselott Blixt (DF) m.fl.

(Anmeldelse 20.03.2013. Fremme 02.04.2013. Forhandling 08.05.2013. Forslag til vedtagelse nr. V 68 af Liselott Blixt (DF), Joachim B. Olsen (LA) og Benedikte Kiær (KF). Forslag til vedtagelse nr. V 69 af Sophie Løhde (V), Flemming Møller Mortensen

(S), Camilla Hersom (RV), Özlem Sara Cekic (SF) og Stine Brix (EL)).

Kl. 13:03

Afstemning

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der bliver lige 1 minuts pause, hvor vi skal have flyttet et medlem – i alles påsyn. Jeg håber, at vedkommende kan gå selv. Det vil jeg nu kalde en parallelforskydning.

Forhandlingen er afsluttet, og vi går til afstemning om de fremsatte forslag til vedtagelse. Der er to forslag.

Vi stemmer først om forslag til vedtagelse nr. V 69 fremsat af Sophie Løhde (V), Flemming Møller Mortensen (S), Camilla Hersom (RV), Özlem Sara Cekic (SF) og Stine Brix (EL), og der kan stemmes.

107 har afgivet deres stemme.

For stemte 84 (V, S, RV, SF og EL), imod stemte 10 (LA og KF), hverken for eller imod stemte 13 (DF).

Forslag til vedtagelse nr. V 69 er vedtaget.

Derefter er forslag til vedtagelse nr. V 68 af Liselott Blixt (DF), Joachim B. Olsen (LA) og Benedikte Kiær (KF) bortfaldet.

Dermed er denne forespørgsel afsluttet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

5) 3. behandling af lovforslag nr. L 158:

Forslag til lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, lov om ansvaret for og styringen af den aktive beskæftigelsesindsats og forskellige andre love. (Forenkling af klagestrukturen på det sociale og beskæftigelsesmæssige område).

Af social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup).

(Fremsættelse 27.02.2013. 1. behandling 15.03.2013. Betænkning 25.04.2013. 2. behandling 07.05.2013. Lovforslaget optrykt efter 2. behandling).

Kl. 13:05

Forhandling

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Ønsker nogen at udtale sig?

Da det ikke er tilfældet, går vi til afstemning.

Kl. 13:05

Afstemning

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der stemmes om lovforslagets endelige vedtagelse, og der kan stemmes.

109 har afgivet stemme.

For stemte 63 (S, RV, SF, EL og LA), imod stemte 46 (V, DF og KF), hverken for eller imod stemte 0.

Lovforslaget er vedtaget og vil nu blive sendt til statsministeren.

Kl. 13:07

Det næste punkt på dagsordenen er:

6) 3. behandling af lovforslag nr. L 159:

Forslag til lov om ændring af lov om Udbetaling Danmark, lov om social pension, lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. og forskellige andre love. (Overførsel af Pensionsstyrelsens opgaver til Udbetaling Danmark).

Af social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup). (Fremsættelse 27.02.2013. 1. behandling 15.03.2013. Betænkning 25.04.2013. Ændringsforslag nr. 13 af 06.05.2013 uden for betænkningen af social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup). 2. behandling 07.05.2013. Lovforslaget optrykt efter 2. behandling).

Kl. 13:05

Forhandling

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Ønsker nogen at udtale sig?

Da det ikke er tilfældet, går vi til afstemning.

Kl. 13:06

Afstemning

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der stemmes om lovforslagets endelige vedtagelse, og der kan stemmes.

108 har afgivet deres stemme.

For stemte 100 (V, S, DF, RV, SF, LA og KF), imod stemte 8 (EL), hverken for eller imod stemte 0.

Lovforslaget er vedtaget [og vil nu blive sendt til statsministeren].

Det næste punkt på dagsordenen er:

7) 3. behandling af lovforslag nr. L 160:

Forslag til lov om ændring af lov om social service og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. (Kriminalpræventive sociale indsatser).

Af social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup). (Fremsættelse 27.02.2013. 1. behandling 15.03.2013. Betænkning 25.04.2013. 2. behandling 07.05.2013. Lovforslaget optrykt efter 2. behandling. Ændringsforslag nr. 1-3 af 07.05.2013 til 3. behandling af social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup). (Omtrykt)).

Kl. 13:06

Forhandling

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ønsker nogen at udtale sig?

Da det ikke er tilfældet, går vi til afstemning.

Afstemning

Første næstformand (Bertel Haarder):

Hvis ikke afstemning begæres, kan jeg betragte ændringsforslag nr. 1-3 af social- og integrationsministeren som vedtaget.

Ændringsforslag nr. 1-3 er vedtaget.

Kl. 13:07

Forhandling

Første næstformand (Bertel Haarder):

Forhandlingen drejer sig derefter om lovforslaget som helhed.

Ønsker nogen at udtale sig om lovforslaget som helhed?

Da det ikke er tilfældet, går vi til afstemning.

Kl. 13:07

Afstemning

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der stemmes om lovforslagets endelige vedtagelse.

107 har afgivet deres stemme.

Forslaget er enstemmigt vedtaget og vil nu blive sendt til statsministeren.

[For stemte 107 (V, S, DF, RV, SF, EL, LA og KF), imod stemte 0, hverken for eller imod stemte 0].

Det næste punkt på dagsordenen er:

8) 3. behandling af lovforslag nr. L 181:

Forslag til lov om ændring af lov om social service. (Beskyttelse af børn og unge mod overgreb m.v.).

Af social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup). (Fremsættelse 13.03.2013. 1. behandling 20.03.2013. Betænkning 25.04.2013. 2. behandling 07.05.2013).

Kl. 13:08

Forhandling

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Ønsker nogen at udtale sig?

Da det ikke er tilfældet og der ikke er ændringsforslag, kan vi gå til afstemning.

Kl. 13:08

Afstemning

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der stemmes om lovforslagets endelige vedtagelse, og der kan stemmes.

Dette lovforslag er ligeledes enstemmigt vedtaget med 106 stemmer og vil nu blive sendt til statsministeren.

[For stemte 106 (V, S, DF, RV, SF, EL, LA og KF), imod stemte 0, hverken for eller imod stemte 0].

Kl. 13:09

Det næste punkt på dagsordenen er:

9) 3. behandling af lovforslag nr. L 173:

Forslag til lov om ændring af lov om kemikalier. (Opbevaring af bekæmpelsesmidler ved salg, autorisationsordning for forhandlere, erhvervsmæssige brugere og rådgivere vedrørende bekæmpelsesmidler samt bødeskærpelse).

Af miljøministeren (Ida Auken).

(Fremsættelse 28.02.2013. 1. behandling 12.03.2013. Betænkning 25.04.2013. 2. behandling 07.05.2013).

Kl. 13:08

Forhandling

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Ønsker nogen at udtale sig?

Da det ikke er tilfældet, kan vi gå til afstemning.

Kl. 13:09

Afstemning

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der stemmes om forslagens endelige vedtagelse, og der kan stemmes.

107 har afgivet stemme.

For stemte 89 (V, S, RV, SF, EL og KF), imod stemte 18 (DF og LA), hverken for eller imod stemte 0.

Lovforslaget er vedtaget og vil nu blive sendt til statsministeren.

Det næste punkt på dagsordenen er:

10) 3. behandling af lovforslag nr. L 174:

Forslag til lov om ændring af lov om forurennet jord. (Offentlig indsats over for jordforurening, der kan have skadelig virkning på vand eller natur, og nedlæggelse af Depotrådet m.v.).

Af miljøministeren (Ida Auken).

(Fremsættelse 28.02.2013. 1. behandling 12.03.2013. Betænkning 25.04.2013. 2. behandling 07.05.2013).

Kl. 13:09

Forhandling

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ønsker nogen at udtale sig?

Da det ikke er tilfældet, går vi til afstemning.

Afstemning

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der stemmes om lovforslagets endelige vedtagelse.

107 har afgivet deres stemme.

For stemte 102 (V, S, DF, RV, SF, EL og KF), imod stemte 5 (LA), hverken for eller imod stemte 0.

Lovforslaget er vedtaget og vil blive sendt til statsministeren.

Det næste punkt på dagsordenen er:

11) 3. behandling af lovforslag nr. L 178:

Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse. (Ændret anvendelse af ikke indløst pant, som kan indtægtsføres af et selskab m.v., der har eneret til at drive en pant- og returordning, og sikkerhedsstillelse for pant og gebyrer).

Af miljøministeren (Ida Auken).

(Fremsættelse 12.03.2013. 1. behandling 19.03.2013. Betænkning 02.05.2013. 2. behandling 07.05.2013).

Kl. 13:10

Forhandling

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ønsker nogen at udtale sig?

Da det ikke er tilfældet, går vi til afstemning.

Kl. 13:10

Afstemning

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der stemmes om lovforslagets endelige vedtagelse, og der kan stemmes.

108 har stemt.

For stemte 58 (S, RV, SF og EL), imod stemte 50 (V, DF, LA og KF), hverken for eller imod stemte 0.

Lovforslaget er vedtaget og vil nu blive sendt til statsministeren.

Det næste punkt på dagsordenen er:

12) 3. behandling af lovforslag nr. L 192:

Forslag til lov om ændring af lov om vandforsyning m.v., lov om vandløb og lov om forpligtende kommunale samarbejder og om ophævelse af lov om et kvalitetsstyringssystem for den kommunale sagsbehandling på natur- og miljøområdet. (Forenklet indberetning af tilsynsresultater angående vandforsyningsanlæg,

brugerbetaling ved administration af offentlige pumpelag og op-hævelse af kvalitetsstyringsloven m.v.).

Af miljøministeren (Ida Auken).

(Fremsættelse 20.03.2013. 1. behandling 02.04.2013. Betænkning 02.05.2013. 2. behandling 07.05.2013. Lovforslaget optrykt efter 2. behandling).

Kl. 13:10

Forhandling

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Ønsker nogen at udtale sig?

Da det ikke er tilfældet, går vi til afstemning.

Kl. 13:11

Afstemning

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der stemmes om lovforslagets endelige vedtagelse.

106 har afgivet deres stemme.

For stemte 106 (V, S, DF, RV, SF, EL, LA og KF), imod stemte 0, hverken for eller imod stemte 0.

Lovforslaget er enstemmigt vedtaget og vil nu blive sendt til statsministeren.

Det næste punkt på dagsordenen er:

13) 2. behandling af lovforslag nr. L 100:

Forslag til lov om ændring af lov om luftfart og lov om registrering af rettigheder over luftfartøjer. (Omlægning af model for betaling for offentlige forretninger og tilsynsvirksomhed, ændring af Havarikommisionens opgaver, indførelse af beredskabsbestemmelser samt navneændring af registreringsmyndighed).

Af transportministeren (Henrik Dam Kristensen).

(Fremsættelse 12.12.2012. 1. behandling 15.01.2013. Betænkning 25.04.2013).

Kl. 13:11

Forhandling

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ønsker nogen at udtale sig? Det gør hr. Henning Hyllested.

Kl. 13:12

(Ordfører)

Henning Hyllested (EL):

Tak. Enhedslisten har til det her lovforslag stillet et ændringsforslag om at få delt lovforslaget, så vi selvstændigt behandler dels Havarikommisionens fortsatte arbejde, dels de øvrige dele af forslaget.

Det har vi gjort, fordi vi er inderlig imod, at man med det her lovforslag fremover vil fratage, om jeg så må sige, Havarikommisionen nogle af dens opgaver og lægge dem direkte over i Trafikstyrelsen. Det finder vi faktisk er uheldigt. Vi synes, det er en rigtig fornuftig ordning, man har i øjeblikket, hvor det er Havarikommisionen, der registrerer alle hændelser af betydning for flysikkerheden, såvel alvorlige som ikkealvorlige hændelser.

Som der står i bemærkningerne til lovforslaget, har det her faktisk betydning for flysikkerheden, og derfor synes vi, det er ganske fornuftigt, at det bibeholdes, at det ligger hos Havarikommisionen, hvor man har samlet ekspertisen, hvor de har erfaringen, og lader dem tage stilling til, om de indberetninger, der kommer, skal føre til yderligere undersøgelser. Det synes vi er fornuftigt. Vi synes ikke, det er fornuftigt, at man nu vil skille det ad. Så det er grunden til, at Enhedslisten her har bedt om at få lovforslaget opdelt, og vi vil således stemme imod den del, som for fremtiden ændrer Havarikommisionens arbejde på det her felt.

Så har vi til lovforslaget i øvrigt samtidig stillet ændringsforslag om, at man etablerer en whistleblowerordning i forbindelse med det beredskab, som nu skal opbygges. Vi mener faktisk, det er nødvendigt, at folk, som deltager i et beredskab og kommer ud for forhold, som de opdager kan være ulovlige, har et sted, hvor de pågældende kan gå hen uden fare for at blive straffet, fordi de videregiver oplysninger, hvad man ikke må ifølge de her beredskabsbestemmelser. Jeg tænker på, når vi nu snakker fly, ulovlige CIA-flyvninger med fanger, at hvis sådan et fly forulykker og folk fra det danske beredskab kommer ud og konstaterer, at her er der nogle om bord, som egentlig ikke burde være der, så skal de selvfølgelig have et sted at gå hen og indberette det. Og det er sådan set derfor, vi stiller det her ændringsforslag om etablering af en whistleblowerordning.

Kl. 13:14

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til ordføreren. Ønsker flere at udtale sig?

Da det ikke er tilfældet, er forhandlingen afsluttet, og vi går til afstemning.

Kl. 13:14

Afstemning

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ønskes afstemning om ændringsforslag nr. 1 af et mindretal (EL), tiltrådt af et flertal (det øvrige udvalg)?

Delingen af lovforslaget i to lovforslag er vedtaget.

Der stemmes derefter om det under A nævnte lovforslag [Forslag til lov om ændring af lov om luftfart. (Ændring af Havarikommisionens opgaver)]:

Der stemmes om ændringsforslag nr. 3 af et mindretal (EL), og der kan stemmes.

108 har afgivet deres stemme.

For stemte 21 (DF og EL), imod stemte 87 (V, S, RV, SF, LA og KF), hverken for eller imod stemte 0.

Ændringsforslag nr. 3 er forkastet.

Herefter er ændringsforslag nr. 2 og 4, stillet af det samme mindretal, bortfaldet.

Der stemmes herefter om det under B nævnte forslag [Forslag til lov om ændring af lov om luftfart og lov om registrering af rettigheder over luftfartøjer. (Omlægning af model for betaling for offentlige forretninger og tilsynsvirksomhed, indførelse af beredskabsbestemmelser samt navneændring af registreringsmyndighed)]:

Der stemmes om ændringsforslag nr. 5 af et mindretal (EL), og der kan stemmes.

109 har afgivet deres stemme.

For stemte 21 (DF og EL), imod stemte 88 (V, S, RV, SF, LA og KF), hverken for eller imod stemte 0.

Ændringsforslag nr. 5 er forkastet.

Jeg foreslår, at lovforslagene går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

14) 2. behandling af lovforslag nr. L 155:

Forslag til lov om ændring af lov om en Cityring og lov om Metroselskabet I/S og Udviklingsselskabet By & Havn I/S. (Afgrening fra Cityringen til Nordhavnen).

Af transportministeren (Henrik Dam Kristensen).

(Fremsættelse 27.02.2013. (Omtrykt). 1. behandling 12.03.2013. Betænkning 02.05.2013).

Kl. 13:16

Forhandling

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ønsker nogen at udtale sig? Hr. Henning Hyllested fra Enhedslisten.

Kl. 13:16

(Ordfører)

Henning Hyllested (EL):

Det er jo ikke for at trætte det høje Ting, at jeg tager ordet, men det ligger os meget på sinde, at man, når man etablerer metro, også gør det ordentligt, og det synes vi faktisk ikke man gør med det her forslag om at lave en afgrening til en ny Nordhavnsmetro, på den måde, som man gør det på. Det, vi har foreslået, er såmænd bare, at man i stedet for at føre den nye Nordhavnsmetro uden om den kommende Trianglen metrostation, som etableres i forbindelse med Metrocityringen, så først etablerer afgreningen efter denne, altså nord for Trianglen Station, så man rent faktisk kan bruge Trianglen Station, når man kommer til og fra Nordhavn. Det synes vi faktisk er ganske fornuftigt, og det er da fuldstændig uforståeligt, at linjen bliver ført uden om Trianglen Station, når man som passager kommer fra Østerport. For det betyder rent faktisk, at man, når man kører fra Østerport til Nordhavn, så kører 2,5 km uden et eneste stop. Derfor foreslår vi også, at man etablerer en ny station. Det ville jo så sige, at man, hvis man fulgte vores indstilling, på linjen fra Trianglen Station til Nordhavn Station etablerede en station et sted i nærheden af Randersgade, Gl. Kalkbrænderivej eller Krauseparken osv. Det har faktisk været inde i billedet på et tidspunkt, men man fraveg det af forskellige årsager. Men det ville give en fuld udnyttelse af metroafgreningen til Nordhavnen, og det ville være ganske fornuftigt.

Desuden har vi stillet et ændringsforslag om, at der i lovforslaget direkte indskrives, at der, når man laver udbuddet, så skal laves sociale klausuler, henholdsvis arbejdsklausuler. Det gør vi selvfølgelig for at sikre, at arbejdet bliver udført efter de gældende danske løn- og arbejdsvilkår, efter de danske overenskomstvilkår og efter de danske regler for tillidsfolk og sikkerhedsrepræsentanter. Men det skal også sikre, at der etableres et antal praktikpladser, og der skal også etableres et antal pladser til nogle af dem, som jo i øjeblikket er meget i centrum i debatten, nemlig dem de udfaldstruede i dagpengesystemet, osv. Det vil vi selvfølgelig opfordre Tinget til at stemme for og sikre, at det rent faktisk også bliver sådan, at man ikke overla-

der det til et kommende udbud. For det kan jo være, der i mellemtiden er kommet en ny regering, som ikke synes, det her er så vigtigt, og ikke er så ivrig efter det, og så får vi ikke de sociale klausuler og arbejdsklausuler skrevet ind i udbuddet. Så derfor foreslår vi, at det kommer ind i lovforslaget.

Jeg kan sige, at vi sådan set foreslår det samme i forhold til det med udbud, når det gælder det næste lovforslag, vi skal behandle, nemlig L 156 om elektrificeringen af jernbanen, altså at der også dér indføres arbejdsklausuler og sociale klausuler. Så der er ingen grund til, at jeg kommer op en gang til og siger det samme.

Kl. 13:19

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til ordføreren for denne rationalisering. Det hindrer dog ikke hr. Kim Christiansen i at tage ordet.

Kl. 13:19

(Ordfører)

Kim Christiansen (DF):

Det gør jeg af den årsag, at vi faktisk støtter Enhedslistens forslag om sociale klausuler, så hr. Henning Hyllested har ikke nødig at være så nervøs for, at der skulle komme et regeringsskifte, for så skal Dansk Folkeparti nok være garant for, at der også bliver danske arbejdspladser i fremtidige udbud.

Men det, der kan undre mig, er jo, hvorfor regeringen ikke har det med i de her to lovforslag – det, vi behandler nu, og det næste – når man f.eks. har det i forbindelse med Femernprojektet. Og det kan undre lidt, at man ikke bare gør det til en regel for at beskytte danske arbejdspladser, sørge for, at der kommer nogle praktikpladser, sørge for, at der er ordentlige løn- og arbejdsvilkår. Det burde en socialdemokratisk ledet regering jo i hvert fald være garant for.

Kl. 13:20

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til ordføreren. Ønsker flere at udtale sig?

Da det ikke er tilfældet, er forhandlingen sluttet, og vi går til afstemning.

Kl. 13:20

Afstemning

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der stemmes om ændringsforslag nr. 1 af et mindretal (EL), og der kan stemmes.

106 har afgivet deres stemme.

For stemte 19 (DF og EL), imod stemte 87 (V, S, 1 DF (ved en fejl), RV, SF, LA og KF) hverken for eller imod stemte 0.

Ændringsforslag nr. 1 er forkastet.

Der stemmes derefter om ændringsforslag nr. 2 af et mindretal (EL), tiltrådt af et mindretal DF, og der kan stemmes.

109 har afgivet deres stemme.

For stemte 21 (DF og EL), imod stemte 88 (V, S, RV, SF, LA og KF), hverken for eller imod stemte 0.

Ændringsforslag nr. 2 er forkastet.

Ønskes afstemning om ændringsforslag nr. 3, tiltrådt af udvalget?

Det er vedtaget.

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

15) 2. behandling af lovforslag nr. L 156:

Forslag til lov om elektrificering af jernbanen.

Af transportministeren (Henrik Dam Kristensen).

(Fremsættelse 27.02.2013. 1. behandling 12.03.2013. Betænkning 02.05.2013).

Kl. 13:22

Forhandling

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ønsker nogen at udtale sig?

Da det ikke er tilfældet, er forhandlingen afsluttet, og vi går til afstemning.

Kl. 13:22

Afstemning

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der stemmes om ændringsforslag nr. 1 af et mindretal (EL), tiltrådt af et mindretal (DF), og der kan stemmes.

109 har afgivet deres stemme.

For stemte 21 (DF og EL), imod stemte 88 (V, S, RV, SF, LA og KF), hverken for eller imod stemte 0.

Ændringsforslaget er forkastet.

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

16) 1. behandling af lovforslag nr. L 212:

Forslag til lov om ændring af skatteforvaltningsloven og forskellige andre love. (Ny klagestruktur på skatteområdet og ændringer som følge af idriftsættelsen af Et Fælles Inddrivelsessystem m.v.).

Af skatteministeren (Holger K. Nielsen).

(Fremsættelse 24.04.2013).

Kl. 13:23

Forhandling

Første næstformand (Bertel Haarder):

Den første ordfører er Venstres ordfører, hr. Torsten Schack Pedersen.

Vi holder lige en lille pause, indtil samtalerne er forstummet og medlemmer, der ikke vil lytte, er gået ud.

Værsgo.

Kl. 13:23

(Ordfører)

Torsten Schack Pedersen (V):

Retssikkerhed på skatteområdet fylder meget i debatten i øjeblikket, også i dagens udgave af Jyllands-Posten er det et tema, hvor formanden for Skatterådet rejser kritik af forholdene og kommer med eksempler på, at retssikkerheden har det hårdt, når det gælder skatteområdet. Derfor er det selvfølgelig også interessant, at vi i dag skal behandle et lovforslag fra skatteministeren om ændret klagestruktur på skatteområdet, for det forslag indeholder bestemt også retssikkerhedsmæssige aspekter.

Forslaget lægger op til, at der fremover for personer og selvstændige m.v. kun vil være én administrativ klageinstans på skatteområdet. Dermed vil der være de samme regler, det samme set up, som gælder for selskaber i dag, som jo i en årrække alene har kunnet indbringe deres skattesag til én administrativ enhed, nemlig Landsskatteretten, før det er det almindelige domstolssystem, der tages i anvendelse. Den ændring kan vi fra Venstres side støtte. Opbygningen af det danske skattesystem til én enhed og ikke både lokale og en statslig gør, at behovet for flere klagemuligheder ikke længere synes at gøre sig gældende. Ligeledes gør de heldigvis faldende sagsmængder, at lægmændene i ankenævnene i dag har få sager at behandle. Derfor er der også brug for en sammenlægning af ankenævnene, så antallet af ankenævnsmedlemmer og sagsmængder står i bedre forhold til hinanden. Vi skal altså sikre, at ankenævnsmedlemmerne har at gøre med en sagsmængde og har det fornødne kendskab, så vi sikrer, at vi bruger ressourcerne bedst muligt.

Men forslaget har jo særlig påkaldt sig opmærksomhed omkring muligheden for, at man skulle være afskåret fra at få sin sag prøvet ved Landsskatteretten. Det forhold har givet anledning til massiv kritik. Det gav anledning til mange bekymringer om, om der nu også ville komme en ensartethed i afgørelserne, og der var frygt for, særlig når man ser på omgørelsesprocenterne for sagerne på vurderingsområdet, at det ville betyde, at et meget stort antal sager ville skulle afgøres ved domstolene og ikke i klagesystemet. I Venstre er vi derfor tilfredse med, at regeringen har valgt at lytte til noget af den rejste kritik. Det fremsatte lovforslag giver nu borgerne mulighed for selv at vælge, om en sag skal behandles ved det lokale ankenævn eller ved Landsskatteretten, efter at det nye enhedssekretariat har visiteret sagen. At borgerne får den valgmulighed, er et stort fremskridt, som vi anerkender fra Venstres side.

Lovforslaget indeholder også en mindre justering som følge af det kommende Et Fælles Inddrivelsessystem, som har til formål at undgå, at der skal betales renter af renter. Det er en fin og fornuftig præcisering, så der sikres klarhed om, hvad der er hovedstolen, og hvad der er renter, der skal tilskrives misligholdte tilgodehavender fra det offentlige side.

Men tilbage til klagestrukturen: Vi er i Venstre endnu ikke helt overbeviste om, at forslaget har fundet sin rette udformning. Den optimale løsning ville have været, at der var blevet foretaget et grundigt udvalgsarbejde, som der f.eks. er sket i Sverige og i England, inden disse lande foretog ændringer i klagestrukturen på området. Det mener vi i Venstre ville have været en optimal løsning at vi også havde gjort i Danmark. Men det skal dog ikke afholde os fra at gå konstruktivt ind i udvalgsbehandlingen. Som sagt ser lovforslaget betydelig bedre ud end det forslag, som regeringen sendte i høring.

I onsdags havde vi en høring i Folketingets Skatteudvalg, og jeg må sige, at der fortsat var stor kritik af forslaget, og der blev rejst en række spørgsmål, som vi i Venstre vil arbejde videre med under udvalgsbehandlingen: Hvordan sikres det, at der også reelt sker en ensartet behandling af sagerne? Hvordan skal skatteankesforvaltningen konkret indrettes, og hvilke konsekvenser får det? Hvordan vil sekretariatsbehandlingen reelt komme til at virke? Vil det styrke rets-

sikkerheden, hvis ankenævns sagernes afgørelse offentliggøres? Og vil det være med til at sikre den fornødne ensartethed i behandlingen?

Som sagt anerkender vi, at der er sket fremskridt med det forslag, vi behandler i dag, i forhold til det forslag, der blev sendt i høring, men vi må også konstatere, at der i den høring, vi havde i Skatteudvalget i onsdags, fortsat var kritik af forslaget. Den bør vi naturligvis tage alvorlig i det videre arbejde.

Hvorvidt vi i Venstre i sidste ende kan støtte forslaget, vil derfor afhænge af det videre udvalgsarbejde.

Kl. 13:28

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til Venstres ordfører. Der er, så vidt jeg kan se, ingen korte bemærkninger. Nu tjekker vi lige. Jo, det er der minsandten. Hr. Dennis Flydtkjær for en kort bemærkning.

Kl. 13:28

Dennis Flydtkjær (DF):

Tak for det. Jeg var lige ved at tro, jeg var blevet glemt.

Venstres ordfører nævner, at man allerhelst havde set, at der havde været et udvalgsarbejde inden, og det er vi i Dansk Folkeparti meget enig i. Vi ønsker sådan set, at der ideelt set havde været det.

Men er Venstre indstillet på at anbefale, at det her lovforslag sendes til hjørnespark, som det kaldes politisk, altså at man nedsætter det her udvalg, som så kan kigge på det måske et år frem i tiden, sådan at man på det tidspunkt tager det gennearbejdede og analyserede arbejde op, hvorefter man ser, om det er den bedste måde, man kan gøre det på?

For jeg har den samme frygt: Jeg synes ikke, at det her er en styrkelse af retssikkerheden, tværtimod. Jeg vil høre, om Venstre ville være indstillet på, at man droppede det her lovforslag og ventede et år og nedsatte et udvalg, der kunne arbejde i mellemtiden.

Kl. 13:29

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 13:29

Torsten Schack Pedersen (V):

Jamen som jeg sagde i min ordførertale, ville det være den optimale løsning. Det var det budskab, vi blev præsenteret for i Skatteudvalget til den høring, vi holdt i sidste uge. Og derfor mener jeg også, det fra skatteministerens side ville være den bedste måde at håndtere det her lovforslag på.

Kl. 13:29

Første næstformand (Bertel Haarder):

Så siger vi tak til ordføreren – nej, først er det hr. Thomas Jensen for en kort bemærkning.

Kl. 13:29

Thomas Jensen (S):

Tak. Jeg er glad for at blive husket af formanden.

Nu er det jo sådan, at det her lovforslag faktisk har været undervejs et stykke tid. Jeg har deltaget i møder i Skatteministeriet, og jeg ved, at Venstres ordfører også har haft drøftelser med skatteministeren om det her forslag. På baggrund af det var jeg af den fuldstændig klare overbevisning – og det var jeg ikke den eneste der var – at hr. Torsten Schack Pedersen som Venstres skatteordfører bakkede op om det samlede forslag på baggrund af de ændringer, der var lavet efter den skriftlige høringsproces. Derfor er det med nogen undren, at jeg kan se, at man nu prøver at fremstille det, som om årsagen til, at man træder tilbage og er skeptisk, er, at vi har haft en såkaldt eksperthøring i Skatteudvalget. For lad mig sige

det ligeud: Hvis det skulle have været en eksperthøring, skulle vi have haft bidrag fra nogle rigtige eksperter fra de juridiske fakulteter på de højere uddannelser. Og der kom intet nyt ud af den høring, der var i Skatteudvalget i sidste uge, som ikke også fremgår af de skriftlige høringssvar.

Så jeg vil bare spørge hr. Torsten Schack Pedersen: Hvordan tror hr. Torsten Schack Pedersen at hans omdømme som ordfører er, når han nu lige pludselig, efter at have indgået en aftale, vender hundrede og firs grader og løber væk fra den aftale? Er det en ordfører, man i fremtiden kan have tillid til?

Kl. 13:31

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 13:31

Torsten Schack Pedersen (V):

Det synes jeg var et voldsomt indlæg. Der har været drøftelser, det er korrekt. Jeg står også her og anerkender, at det forslag, som skatteministeren har fremsat, er bedre end det, han sendte i høring. Der ligger ikke nogen aftaletekst på det her område. Og jeg må sige, at kritikken af den høring, der var i Skatteudvalget, er jeg noget forundret over. Det var jo en høring, som vi i udvalget var enige om, hvem vi skulle invitere til. Og der må jeg bare sige, at der blev rejst en række spørgsmål, som jeg mener vi må få belyst.

Jeg synes da, det ville være besynderligt, hvis vi afholder høringer om lovforslag herinde og så ikke vil lytte til den kritik, der bliver rejst på de høringer. Og det er i al beskedenhed også det, der fremgik tydeligt af min ordførertale, altså at der blev rejst en række spørgsmål, og dem vil vi have afklaret, for vi mener, at der bl.a. på den høring jo er rejst nogle spørgsmål, som vi da ikke bare kan sidde overhørig. Ellers må man jo sige, at så er meldingen fra Socialdemokratiets åbenbart, at sådan nogle høringer i Folketingets udvalg er en skinproces, som ikke har nogen konsekvens.

Kl. 13:32

Første næstformand (Bertel Haarder):

Hr. Thomas Jensen.

Kl. 13:32

Thomas Jensen (S):

Der kører skriftlige høringer, og der har været en god høringsfrist, og der er kommet masser af gode og saglige input. De er blevet læst nøje igennem, og der er blevet konkluderet på baggrund af dem, og der er nu fremsat et lovforslag, som vi var rigtig mange her i Folketinget der var af den klare opfattelse at Venstres skatteordfører bakkede op om. Og der var ikke bare drøftelser, men der blev også lavet en aftale om, at Venstre bakkede op om det her forslag. Og på den høring, vi havde i sidste uge, som så var en mundtlig høring, var det jo også sådan, at de fleste af de folk, der deltog og kom med indlæg, sagde: Og det kan I jo læse om i vores skriftlige høringssvar.

Der kom intet nyt under solen på den mundtlige høring, vi havde i sidste uge i Skatteudvalget, og derfor synes jeg bare, det er en eller anden forløren anledning, som Venstre bruger som påskud for at løbe væk fra det her forslag, som man egentlig har givet håndslag på, og til at køre en eller anden form for gold oppositionspolitik mod regeringen i forhold til det her ankesystemforslag.

Jeg synes, det er pinligt, og tilliden i mit parti er i hvert fald ikke stor til ordføreren på talerstolen.

Kl. 13:33

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 13:33

Kl. 13:36

Torsten Schack Pedersen (V):

Jamen jeg synes altså, at tilgangen er problematisk. Når vi har med et lovforslag at gøre, der er kompliceret, og som der har været rejst mange spørgsmål om, og vi så i Skatteudvalget vælger at afholde en høring for at komme dybere ned i substansen, og det åbenbart ikke er noget, der gør noget indtryk på Socialdemokratiet, så synes jeg, det må stå for Socialdemokratiets egen regning.

Jeg mener, at der er rejst en række berettigede spørgsmål, og dem vil vi have afklaret, og så må vi se hen over udvalgsarbejdet, om det så giver anledning til, at vi kan se os selv i den måde, som forslaget måtte se ud på, når vi kommer til anden og tredje behandling.

Den optimale løsning, og det var jo også meldingen fra ekspert-høringen, ville have været, at der – selv om der var sket forbedringer – havde været et grundigt arbejde. Det ville have været den optimale løsning. Men lad os se, hvad regeringen kan levere under udvalgsarbejdet. Så må vi jo tage det der.

Kl. 13:34

Første næstformand (Bertel Haarder):

En kort bemærkning fra fru Lisbeth Bech Poulsen.

Kl. 13:34

Lisbeth Bech Poulsen (SF):

Jeg er nysgerrig efter at høre, hvad der er nyt i forhold til den skriftlige høring. Lovforslaget blev jo netop revideret i forhold til en såkaldt frit valg-ordning, hvor der kan vælges mellem, om en sag skal i Landsskatteretten eller i ankenævnene. Så hvad er det, Venstres ordfører specifikt har bidt mærke i er anderledes fra den skriftlige høring til den høring, der var i udvalget?

Kl. 13:34

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 13:34

Torsten Schack Pedersen (V):

Jamen det er jo det element, som blev anerkendt, om, at der nu er en valgfrihed. Hvordan sikrer man med den valgfrihed, som jeg synes er positiv, at man får en ensartethed i behandlingen? Det kan man sige ikke er et spørgsmål, der har været adresseret på samme måde før, fordi det ikke var en del af det lovforslag, der blev sendt i høring.

Jeg mener, at der blev rejst en række spørgsmål. Dem vil vi gerne have belyst, og det tror jeg da egentlig vi alle har en interesse i, så vi kan være sikre på, at den lovbehandling, der foregår herinde, er så grundig som overhovedet muligt.

Den kritik, der bliver rejst af forslagene, tager vi altså også alvorligt. Alt andet ville da gøre, at høringer ville være skinprocesser. Og det mener jeg da på ingen måde at vi kan være tjent med.

Kl. 13:35

Første næstformand (Bertel Haarder):

Lisbeth Bech Poulsen.

Kl. 13:35

Lisbeth Bech Poulsen (SF):

Vil ordføreren så ikke oplyse mig om, hvordan det her lovforslag giver mindre ensartethed? For med lovforslaget er der jo et forslag om sekretariatsbetjening, der netop skal sikre mere ensartethed. Principielle sager skal gå direkte til Landsskatteretten, så man får mere ensartethed i sagerne. Altså, fra min stol ser det ud til, at lovforslaget netop sikrer en større grad af ensartethed, så vil ordføreren ikke prøve at være mere specifik, så vi kan hjælpes ad med at få et bredt flertal til det her gode lovforslag?

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 13:36

Torsten Schack Pedersen (V):

Jeg er enig i, at det, at man får et fælles sekretariat, løfter kvaliteten. Det sikrer, at den risiko, der er blevet beskrevet, for at der kan være regionale forskelle, mindskes. Jeg ved godt, at SKAT, hvis der træffes afgørelser, der er meget skæve, har mulighed for at tage dem videre.

Men den ensartethed skal vi jo også være sikre på, når tingene så afgøres i vurderingsankenævn eller i Landsskatteretten. Når borgerne får det frie valg, skal der være den sammenhæng. Og der blev det bl.a. på høringen fremhævet, at offentliggørelse af de afgørelser, der træffes i ankenævnene, kunne være en mulighed for at sikre det.

Det synes jeg da er et væsentligt spørgsmål, som vi må få belyst. Det er i hvert fald en af de ting, som jeg også nævnte i min ordførertale, som jeg har tænkt mig at gå videre med under udvalgsarbejdet.

Kl. 13:36

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til Venstres ordfører. Så går vi til Socialdemokraternes ordfører, hr. Thomas Jensen.

Kl. 13:37

(Ordfører)

Thomas Jensen (S):

Vi førstebehandler nu forslaget om en ny klagestruktur, og det handler først og sidst om borgernes retssikkerhed. For det skal altid være sådan, at hvis en borger er uenig i en afgørelse fra SKAT, skal det også være muligt at klage over afgørelsen og få den vurderet ved en administrativ klageinstans. Sådan er det i dag, og sådan skal det også være fremover. Er man som borger efter en afgørelse i den administrative klageinstans fortsat uenig i afgørelsen, skal der også være mulighed for at prøve sagen retsligt ved domstolene. Sådan er det i dag, og sådan skal også være i fremtiden.

For mig handler borgernes retssikkerhed i denne sammenhæng om, at borgeren får en rigtig afgørelse så hurtigt og så let som muligt. Af historiske årsager er klagestrukturen opbygget sådan, at nogle sagstyper administrativt kan behandles i to klageinstanser, mens andre kun skal behandles ved én klageinstans. Siden 1991 er klagesager om moms, afgift og told m.v. blevet behandlet ved én instans, og fra 1998 er klagesager over juridiske personers skatteansættelser blevet behandlet ved en anden instans.

Hverken hensynet til retssikkerheden eller andre særlige hensyn kan begrunde, at denne forskel i klagestrukturen kan fortsætte, og derfor sikrer forslaget også en modernisering og effektivisering af klagestrukturen, så der fremover også i personskatte-, vurderings- og motorsager kan ske klagebehandling ved én instans. Det gør det lettere for den borger, der ønsker at få sin sag vurderet, og derfor styrker det retssikkerheden.

Jeg er derfor ikke enig i den fremførte kritik om, at fjernelsen af den ene klagemulighed vil forringe borgerens retssikkerhed, og det har da heller ikke ført til mange henvendelser i Folketingets Skatteudvalg, at der på nogle områder siden 1991, henholdsvis 1998, kun har været én klageinstans, ej heller om, at det skulle være dårligt for borgernes retssikkerhed.

For at sikre, at borgeren ved behandling ved én klageinstans får den rigtige afgørelse, oprettes en ny skatteankeforvaltning. Ved at samle ankenævnssekretariatene og Landsskatterettens sekretariat til en ny og samlet enhed med regional forankring, sikres det, at den juridiske ekspertise er den samme ved både ankenævnsager og landskatteretssager. Den nye skatteankeforvaltning giver mulighed for

specialisering inden for beslægtede emneområder, og dermed sikres større kvalitet og ensartethed i afgørelserne.

Landsskatteretten træffer afgørelse i klagesager af principiel karakter, og ankenævnene skal følge disse afgørelser, når lignende sager kommer til behandling i ankenævnene. Derfor er der ikke tvivl om, at vi med det her forslag øger borgernes retssikkerhed, fordi det øger sekretariatsfunktionernes ekspertise og samtidig sikrer, at det er de selv samme eksperter i sekretariatsfunktionen, som skal komme med indstillinger til både ankenævnene og Landsskatteretten.

Som noget nyt skal borgeren frit kunne indgive en klage ét sted, nemlig hos skatteankeforvaltningen. Det er så skatteankeforvaltningens opgave at visitere sagen til enten at skulle behandles i et ankenævn, eller, hvis sagen er af principiel karakter, hos Landsskatteretten. Når borgeren modtager sin visitering har han/hun 14 dage til selv at tage stilling til, om sagen skal behandles i det visiterede ankenævn, eller om borgeren ønsker, at sagen skal behandles hos Landsskatteretten. Borgeren har med andre ord frit valg mellem ankenævn og Landsskatteretten.

I dag er der ved Landsskatteretten et klagegebyr på 800 kr., og der er ikke noget klagegebyr ved ankenævnene. Med forslaget foreslås det at indføre et klagegebyr på 300 kr. både ved ankenævnene og Landsskatteretten. Det bliver med andre ord billigere at klage til Landsskatteretten, og der kommer et klagegebyr på, hvis klagen går til ankenævnene. Formålet med et klagegebyr er at forebygge, at klageinstanser bliver overbebyrdet med lidt mere bagatelagtige sager, som samlet set vil betyde, at borgere vil blive udsat for langt længere sagsbehandlingstider på grund af den øgede sagsmængde ved klageinstanser.

Hvis borgeren får medhold i sin klage eller domstolssag om skat, told og afgift, vil det fortsat være sådan, at der er en omkostningsgodtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand, og der sker endda en udvidelse af det her område, da der vil blive betalt omkostningsgodtgørelse i vurderings- og motorankenævnsager, der behandles i Landsskatteretten.

For Socialdemokraterne er det vigtigt at opretholde ankenævnene. Med deltagelse af lægfolk sikres det, at klagesystemet fortsat har en folkelig forankring, og det er en væsentlig faktor i forhold til at opretholde klagesystemets legitimitet. Her er det vigtigt, at ankenævnsmedlemmerne får mulighed for at deltage i så mange sager, at de kan opbygge en vis rutine og faglig viden. Det sikrer, at de træffer de rigtige afgørelser, og det sikrer, at ankenævnsmedlemmerne kan give sekretariatet det saglige, folkelige modspil, der er grunden til, at vi overhovedet har lægmænd med ved afgørelserne.

Skatteudvalget havde i sidste uge en såkaldt eksperthøring om de reviderede lovforslag, som vi behandler i dag. Der kom ikke nogen nye oplysninger eller betragtninger frem, som ikke fremgår af de skriftlige høringssvar. Derfor giver den afholdte høring heller ikke anledning til yderligere ændringer af lovforslaget, og Socialdemokraterne kan derfor støtte op om lovforslaget, som det foreligger.

Kl. 13:42

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der er en kort bemærkning fra hr. Dennis Flydtkjær.

Kl. 13:42

Dennis Flydtkjær (DF):

Det er muligt, der ikke kom noget nyt frem under høringen, men der var stadig væk massiv kritik, så selv om det ikke er nyt, synes jeg da, at en voldsom kritik er værd at tage med i overvejselsen om, om det er et godt forslag. Og det synes vi ikke i Dansk Folkeparti.

Jeg vil gerne spørge ind til, at hr. Thomas Jensen siger, at han synes, det her er en styrkelse af retssikkerheden. I dag er det sådan, at 78 pct. af de sager, som bliver klaget videre fra vurderingsankenævnet til Landsskatteretten, bliver omgjort af Landsskatteretten – 78 pct. Hvordan kan det være en styrkelse af retssikkerheden, at man nu fra

tager borgeren den anden instans at klage til, når man tager fejl i 78 pct. af tilfældene?

Kl. 13:43

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 13:43

Thomas Jensen (S):

Det er af den simple årsag – og det håber jeg også, at ordføreren har fået ud af at læse lovforslaget – at der laves den her nye enhed, hvor de folk, der sidder og laver indstillingerne både til ankenævnene og til Landsskatteretten, er de selv samme juridiske personer. Med andre ord bliver der opbygget en øget ekspertise i sekretariatsbistanden, der sikrer, at bag de principielle afgørelser, der bliver truffet i Landsskatteretten, sidder der juridiske eksperter, og de kan, i forlængelse af de principielle afgørelser, indstille til ankenævnene, hvad de skal træffe af afgørelser. Med andre ord: Vi får en større ensartethed og en større sikkerhed for, at det bliver den rigtige afgørelse, når man kun har én administrativ klageinstans at gå til. Så på den måde er jeg ret sikker på, at vi får en styrket retssikkerhed ud af at lave de her administrative ændringer bag det nye klagesystem.

Kl. 13:43

Første næstformand (Bertel Haarder):

Dennis Flydtkjær.

Kl. 13:43

Dennis Flydtkjær (DF):

Der er altså et sekretariat under Landsskatteretten i dag, som er alment accepteret og ser ud til at være fagligt dygtig, og tilsvarende er der et mindre fagligt dygtigt sekretariat under vurderingsankenævnet og skatteankenævnene. Når man blander koldt og varmt vand sammen, giver det altså ikke nødvendigvis varmt vand – så får man lunkent vand. Og fordi man samler de her to sekretariater til et sekretariat – det er jo de samme medarbejdere, der sidder der – så tror jeg altså ikke på, at man nødvendigvis får en højere kvalitet alene på grund af det.

Jeg ved ikke, om hr. Thomas Jensen kan garantere, at de der 78 pct. af vurderingsankenævnsagerne, som i dag bliver videregivet til Landsskatteretten, helt vil forsvinde – altså, vil man få en rigtig sagsbehandlingsmængde nu, så man kommer op på 100 pct.? For jeg kan forstå, at skatteministeren i kommentarerne til høringssvarene siger, at der ikke vil være en eneste sag, der kan klages videre til byretterne. Kan man så garantere fra socialdemokratisk side, at der ikke vil være en eneste sag fremadrettet, der vil blive afgjort forkert?

Kl. 13:44

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 13:44

Thomas Jensen (S):

Det, der jo sker i dag, og det, der også vil ske i fremtiden, er, at når man klager over en afgørelse fra SKAT, tager sekretariatet først kontakt til den myndighed i SKAT, der har truffet en afgørelse. Så får den myndighed mulighed for at lave en sagsfremstilling, og den får mulighed for at lægge frem, hvorfor man har truffet den konkrete afgørelse. Og nogle af de afgørelser vil jo blive omgjort med det samme hos SKAT, og så vil der ikke nødvendigvis være begrundelse for en lang procedure med ankesag, simpelt hen fordi SKAT med det samme erkender: Hov, her er der blevet begået en fejl. Og det er jo særlig noget af det, der er sket på vurderingsområdet, hvor den måde, man laver afgørelserne på, kører sådan lidt mere mekanisk og automatisk. Når der kommer menneskeøjne på, finder man ud af, at

der skal rettes til, og så bliver borgeren også imødekommet, hvis der er begået en fejl. Så jo, jeg tror rent faktisk, at det her sekretariat vil blive en væsentlig styrkelse af retssikkerheden. Og i forhold til hr. Dennis Flydtkjær's vandmetafor lyder det jo mere, som om hr. Dennis Flydtkjær altid ser glasset som halvt tomt frem for halvt fuldt.

Kl. 13:45

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til den socialdemokratiske ordfører. Så giver vi ordet til Dansk Folkepartis ordfører, hr. Dennis Flydtkjær.

Kl. 13:46

(Ordfører)

Dennis Flydtkjær (DF):

Med det her forslag foreslås det, som nævnt af de andre ordførere, at man fjerner muligheden for at få en klagesag på skatteområdet behandlet ved to administrative klageinstanser. I dag har vi jo en to-strengt klagestruktur, og fremadrettet går man over til, at der skal være en enstrengt klagestruktur. I dag har man mulighed for først at få behandlet sin sag ved skattevurderings- eller motorankenævnene, hvorefter den så kan påklages til Landsskatteretten, men fremadrettet skal det altså kun være en mulighed at klage til en af dem. Det bliver dog valgfrit, hvilken en man vil vælge.

Det mener vi i Dansk Folkeparti som udgangspunkt er en forringelse af retssikkerheden for borgerne, og begrundelsen for det her lovforslag har vi svært ved at se som andet end en ren spareøvelse. Man regner med, at man får en besparelse på 20 mio. kr. ud af det, og det synes vi da er en meget dårlig besparelse, når det går ud over borgernes retssikkerhed. For i den sammenhæng synes vi ikke, at 20 mio. kr. gør den store forskel, når vi tænker på alle de milliarder, man kræver ind fra borgerne. Jeg synes også, at der, når man ser på de seneste sager i medierne – en Kasi-Jesper-sag, en Camilla West-sag og andre sager – måske er mere behov for, at vi styrkede retssikkerheden omkring SKAT end forringede den.

Omkring besparelsen er det meget tvivlsomt, om man overhovedet får en besparelse, for jeg vil tro – og det tror jeg også bemærkes i mange af høringssvarene – at mange af de her sager vil blive påklaget videre til byretterne, og det gør dem altså voldsomt meget dyrere for klager, men også for staten, da den får øgede udgifter til bl.a. kammeradvokaten. Men det giver også længere sagsbehandlingstider i byretterne. Vi synes, det er helt urealistisk, at man i kommentarerne til høringssvarene fra Skatteministeriets side har sagt, at man ikke tror på, at der er en eneste sag, ikke engang en eller to sager, der bliver påklaget videre til byretten. Det må jo så betyde, at i de sager, hvor der har været en fejl, lader borgeren bare være med at påklage det videre, og det er vel i sig selv et retssikkerhedsmæssigt problem.

I Dansk Folkeparti synes vi, at det principielt er godt, at så mange klager som muligt afklares administrativt i de klageorganer, og der synes vi egentlig som udgangspunkt at det ville være bedst, hvis man kunne beholde den tostrengede klagestruktur, dog med det in mente, at der er behov for at få løftet niveauet i ankenævnene. I udgangspunktet synes vi jo, det retssikkerhedsmæssigt er betænkeligt, at man fjerner det her administrative klageorgan fra skatteyderne, altså det andet klageorgan, men omvendt er der også så stor en fejlmargen specielt i vurderingsankenævnene, at man er nødt til at få kigget på det. Når 78 pct. af sagerne, der kommer videre til Landsskatteretten, omgøres, er der naturligvis også et retssikkerhedsmæssigt problem her. Men den store fejlmargen fjerner man altså ikke ved at udhule klageadgangen til Landsskatteretten. Landsskatteretten er helt sikkert et respekteret organ i dag med en stor faglighed, men ved at fjerne adgangen til den løser man ikke problemstillingen nede i ankenævnene.

Jeg vil også kvittere for, at der trods alt er noget positivt i det i forhold til det forslag, der er sendt i høring, for det er en forbedring, at man har lavet det sådan, at der er valgfrihed. Man kan vælge mel-

lem ankenævnet eller Landsskatteretten, og det synes vi da trods alt fortjener at blive rost. Men det er altså et problem, at der er en så stor fejlprocent, og at så mange sager omgøres af Landsskatteretten. I indkomstsager, som kommer fra skatteankenævnet, er det 31 pct., og som tidligere nævnt er det i vurderingsankenævnene 78 pct., der omgøres af Landsskatteretten. Det er altså en åbenlys retssikkerhedsmæssig problemstilling, at der er en så stor fejlmargen, men det løser ikke noget, at man fratager folk det andet klageorgan.

Så er der også oprettelsen af skatteforvaltningen, som hr. Thomas Jensen rigtigt nok siger laver en ensartet behandling af sagerne, men min vurdering er altså, at det ikke løfter fagligheden nok. Skulle man gøre noget i den henseende, vil vi da foreslå, at man lægge den ind under Landsskatteretten, som har et højt fagligt niveau i dag. Og som jeg sagde tidligere, hvad der måske var en slags metafor, eller hvad hr. Thomas Jensen mente det var: Når man blander koldt og varmt vand, får man altså ikke varmt vand, så får man lunkent vand. Skal man have det høje faglige niveau, så synes jeg da, at man skulle vælge at lægge det ind under Landsskatteretten. Men det kan vi jo eventuelt drøfte under udvalgsbehandlingen.

Hvor lang tid har jeg tilbage, nu skal jeg se? (*Første næstformand (Bertel Haarder):* Der er 1 minut). Så fortsætter jeg lige et stykke endnu, hr. formand.

I øvrigt vil vi sige, at vi jo allerhelst så, at der var en tostrengt klagestruktur, hvis det kunne lade sig gøre, som jeg har nævnt. Men skal det være enstrengt, havde vi helst set, at det blev centreret i Landsskatteretten, altså at man så nedlagde vurderings- og skatteankenævnene. Men hvis det ikke kan lade sig gøre nu, vil vi da ellers foreslå, at man afbryder behandlingen af det her lovforslag, så vi ikke vedtager det, og at vi i stedet for nedsætter et udvalg med tilhørende eksperter tilknyttet – det kan være revisorer, universitetsfolk, advokater osv. De kunne komme med et gennearbejdet forslag, som vi så kunne kigge på om et år. Det kunne være et udvalg, der skulle have til formål at komme med forslag til, hvordan vi sikrer fagligheden i klagestrukturen, samtidig med at vi sikrer retssikkerheden. For der føler vi os ikke så sikre på at det er godt nok i dag.

Så vil jeg også sige, at der er en række ting, som vi har stillet spørgsmål om allerede nu i udvalgsarbejdet. Men vi synes, at de 14 dage, der er givet som frist ved den her valgfrihed, er en for kort frist, altså fristen for, hvornår man skal vælge, om man vil klage videre til Landsskatteretten eller klage videre til et af ankenævnene. Vi så gerne, at den frist var noget længere, så man bl.a. fik bedre tid til at have nogle møder med sine rådgivere. Jeg synes også, det er et problem, at man nu går over til en sideordnet klagestruktur, ved at man sidestiller ankenævnene med Landsskatteretten. Det kan give forskellig praksis rundtomkring.

Så der er en række udfordringer, som vi vil have taget op igen i udvalgsarbejdet. Udgangspunktet er, at vi ikke kan støtte det her lovforslag.

Kl. 13:51

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der er en kort bemærkning fra hr. Thomas Jensen.

Kl. 13:51

Thomas Jensen (S):

Jeg har først en kommentar, og så har jeg et spørgsmål. Min kommentar går på, at hr. Dennis Flydtkjær nu to gange har trukket vurderingsankenævnens 78 pct. ind, og jeg vil bare gerne bede hr. Dennis Flydtkjær om at læse indenad i lovforslaget, så det også fremgår, at vi jo har haft hele problematikken om 3F-sager og fradrag for forbedringer, som jo har givet utrolig meget arbejde i vurderingsankenævnene. Så de der tal er nok ikke helt valide. Der er en forklaring bag dem.

Så har jeg så også et spørgsmål til Dennis Flydtkjær. Der er jo nogle, der begynder at blive lidt mere spidse, bare ordet retssikker-

hed bliver nævnt, og så skal man lige pludselig sætte lovgivningsprocessen i stå og sende det hele i udvalg. Så jeg har bare et kort og klart spørgsmål til hr. Dennis Flydtkjær. Kan hr. Dennis Flydtkjær prøve at definere, hvad hr. Dennis Flydtkjær forstår ved retssikkerhed?

Kl. 13:52

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ordføreren.

Kl. 13:52

Dennis Flydtkjær (DF):

Til den første del om de 78 pct. i vurderingsankenævnene vil jeg sige, at en rigtig stor del af dem skyldes sager om fradraget for grundforbedringsomkostninger. Men det er altså ikke en pludselig eksplosion. Nu er vi oppe på, at det er 78 pct., der bliver omgjort af Landskatteretten. Året før var det 77 pct., så der er altså en stigning. Det er godt nok en lille stigning, men det er stadig væk en meget høj fejlprocent, man har. Så det er ikke noget, der pludselig er opstået inden for det sidste halve år eller 3 måneder osv. Det er altså et rigtig højt tal, og det problem løser man ikke bare ved at lægge de to klageinstanser sammen eller ved at lægge deres forvaltninger sammen og sige, at man ikke skal have to klageinstanser.

I forhold til at sende det i udvalg synes vi, at ikke at gøre det er en af de store mangler, der har været her. Det var egentlig det skridt, som Venstres ordfører også sagde man ideelt set skulle have taget fra starten. Det gør man også på mange andre områder inden for retsområdet, hvis der er tale om nogle principielle ændringer. Så sender man det i udvalg, så vi får et godt gennearbejdet og gennemanalyseret arbejde, vi kan tage stilling ud fra.

Kl. 13:53

Første næstformand (Bertel Haarder):
Thomas Jensen.

Kl. 13:53

Thomas Jensen (S):

Må jeg bare igen knytte en kommentar til det med vurderingssagerne og fradrag for forbedringsomkostninger. Det er jo ikke noget, der bare lige er opstået inden for det sidste halve år. Det var, så vidt jeg husker, i december 2010, hvor der var en indenrigs- og sundhedsminister, der i dag sidder i formandsstolen, som havde et lovforslag til behandling her i salen, som netop handlede om det her med fradrag for forbedringer. Så det er en problematik, der går langt tilbage, og de sager er nu her de seneste år endelig kommet til vurderingsankenævnene, så det er bestemt dem, som vejer tungt i statistikken der – ingen tvivl om det.

Så vil jeg bare gerne gentage, at jeg gerne vil have en kort og klar definition fra Dansk Folkepartis ordfører af retssikkerhed. Hvad forstår man ved retssikkerhed, når nu det er så vigtigt for en?

Kl. 13:54

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ordføreren.

Kl. 13:54

Dennis Flydtkjær (DF):

Nogle af de ting, der i hvert fald ikke er udtryk for god retssikkerhed, har vi jo set en del af i medierne. Vi har set, hvordan borgerne kan blive trynet af staten, trynet af SKAT. Vi synes altid, at det er vigtigt, at man sætter borgeren før systemet, at man sørger for, at den enkelte person har mulighed for at påklage sine sager, hvis vedkommende føler sig uretfærdigt behandlet. I dag har vi så to instanser, man kan få prøvet sin sag ved. Nu skal man så kun have en, og det synes vi da er et problem rent retssikkerhedsmæssigt. Vi synes,

det er vigtigt, at man får afklaret så mange som muligt af sagerne i de administrative klageorganer, ikke alene fordi det bliver dyrere i almindelige byretter, men også fordi det er et både godt og vigtigt organ, fordi der er noget faglighed i Landsskatteretten. Vi synes, det er ærgerligt, at man nu stort set vil vende det om og sige, at det skal være staten, der sættes før borgeren, fordi man åbenbart nu bare skal have lov til at tryne folk uden at give dem en reel chance for at forsvare sig.

Kl. 13:55

Første næstformand (Bertel Haarder):

En kort bemærkning fra fru Lisbeth Bech Poulsen.

Kl. 13:55

Lisbeth Bech Poulsen (SF):

Jeg vil gerne høre, om den bemærkning fra hr. Dennis Flydtkjær om, at hvis systemet skulle være enstrenget, skulle det forankres i Landsskatteretten, betyder, at Dansk Folkeparti er imod den folkelige forankring, der netop findes i lægmandssystemet.

Kl. 13:55

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 13:55

Dennis Flydtkjær (DF):

Der er faktisk også en folkelig forankring i Landsskatteretten, det er selvfølgelig i mindre grad, men der er også udpeget lægmandsfunktion i den. Skatteområdet er blevet så kompliceret på mange områder, og det er selvfølgelig en diskussion i sig selv, men det er rent lægmandsudpegede folk, der sidder i skatteankenævn, vurderingsankenævn osv., og jeg tror, det er noget af det, der gør, at der er så stor en fejlmargen. Jeg siger bare, at jeg allerhelst så, at der kom et udvalgsarbejde, som kommer med et gennearbejdet forslag, og at vi tog stilling ud fra det. Men skulle man vælge kun at have et klageorgan, havde jeg allerhelst set, at det kun blev Landsskatteretten.

Kl. 13:56

Første næstformand (Bertel Haarder):

Lisbeth Bech Poulsen.

Kl. 13:56

Lisbeth Bech Poulsen (SF):

Så vil jeg gerne høre hr. Dennis Flydtkjær, om han mener, at skattesager er vigtigere end f.eks. børnesager eller socialsager. For da vi for et halvt år siden lavede statsforvaltningerne om, var der jo et lignende forslag om forenkling af klageadgangen til Det Sociale Nævn og Beskæftigelsesankenævnet, og dengang husker jeg ikke, at DF, som – det skal naturligvis siges – ikke er med i aftalen, højste flaget og sagde, at det var et kæmpe retssikkerhedsmæssigt problem. Så er det, fordi skatteområdet er vigtigere end børnesager eller sociale sager?

Kl. 13:56

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 13:56

Dennis Flydtkjær (DF):

Nej. Det er bestemt ikke vigtigere, og jeg var personligt med til handlingerne om statsforvaltningen, og det endte faktisk med, at vi ikke er med i aftalen, og det lovforslag, der ligger på bordet, stemmer vi også nej til i Folketingssalen. Så der er faktisk en rød tråd i forhold til det, vi mener om retssikkerheden.

Kl. 13:56

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til Dansk Folkepartis ordfører. Så går vi til Det Radikale Venstres ordfører, hr. Nadeem Farooq.

Kl. 13:57

(Ordfører)

Nadeem Farooq (RV):

Tak for det. I dag behandler vi forslaget til en ny skattestruktur. Med forslaget gennemføres en tiltrængt modernisering, strømlining og effektivisering af klagestrukturen, og det sker på en måde, så der i personskatte-, vurderings- og motorsager kun skal ske klagebehandling i én instans, og det er i tråd med, hvad der gælder på andre områder. Parallelt hermed sikrer man en højere grad af kvalitet i ankenævnenes afgørelser. Det er også med til at sikre, at klagerne hurtigere får den rigtige afgørelse i det administrative klagesystem.

Et væsentligt element i den nye struktur er tilrettelæggelsen og etableringen af et nyt fælles sekretariat. Dette sammenholdt med det forhold, at der knæsesættes et princip om, at Landsskatteretten skal behandle alle principielle sager, vil klart trække i retning af en høj grad af ensartethed i sagsbehandlingen. Det her lovforslag og hele diskussionen om en ny klagestruktur har jo givet anledning til en heftig debat, og det forstår jeg også godt. Jeg mener, at med det, vi står med her, tegner der sig en rigtig god løsning i forhold til alle de balancer, der er, når vi taler om skat og skattesager: Balance i retssikkerhed, balance i forhold til noget smidighed i systemet og i forhold til, at man ikke alene skal have et effektivt system, men også et menneskeligt ansigt i systemet i forhold til ankenævnene. Som radikal skal jeg tilkendegive min tilfredshed med, at der bliver mulighed for at vælge Landsskatteretten inden for en tidsfrist.

Samlet set kan Det Radikale Venstre støtte lovforslaget.

Kl. 13:59

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til den radikale ordfører. Så går vi til Socialistisk Folkepartis ordfører, fru Lisbeth Bech Poulsen.

Kl. 13:59

(Ordfører)

Lisbeth Bech Poulsen (SF):

I dag behandler vi lovforslaget om ændring af skatteforvaltningsloven. Fra SF's side hilser vi det reviderede lovforslag velkommen. I SF mener vi, at det er vigtigt med en mere effektiv klagestruktur, så vi kan gøre sagsbehandlingstiden mindre langtrukket til gavn for både klageren og ankenævnene, og så det afspejler det moderne samfund.

I SF synes vi desuden, at forslaget om et ensartet klagegebyr er fornuftigt. Vi mener ikke, at et gebyr på 300 kr. vil afholde privatpersoner fra at indgive en klage, hvorimod 800 kr. måske er på kanten. Samtidig finder vi det i SF rimeligt, at gebyret er gældende inden for alle former for klager, og det er jo vigtigt at understrege, at gebyrerne naturligvis tilbagebetales ved helt eller delvist medhold.

At nogle klagesager på skatteområdet skal behandles ved hele to administrative klageinstanser og andre ikke, kan hverken begrundes i hensynet til retssikkerheden eller i andre hensyn. Grundlæggende fritages Landsskatteretten for de klager, der allerede er blevet behandlet af ankenævnet, hvilket SF ser som sund fornuft.

I SF har vi fuld tiltro til, at skatte-, vurderings- og motoraneknævnene kan varetage klagerne på kvalificeret vis, specielt taget de nye tiltag i betragtning, herunder det fælles sekretariat, at sagsbehandlingsreglerne harmoniseres, og at principielle sager går direkte videre til Landsskatteretten. Klageren får nu også mulighed for at vælge, om en sag skal behandles af et skattenævn eller et vurderingsankenævn eller behandles af Landsskatteretten.

Derfor ser SF den nye klagestruktur som en god løsning, der sikrer skatteyderne en hurtigere afgørelse i klagesager, fordi gebyret på 300 kr. sikrer en bagatelgrænse, så reelle sager kan behandles hurtigere. Den direkte henvisning til Landsskatteretten sikrer en hurtigere behandling af principielle sager samt en større ensartethed. Endelig sikres et frit valg, så klageren selv kan beslutte, om det skal være lægmændene i lokale ankenævne, der skal træffe afgørelsen, eller Landsskatteretten.

Til sidst vil jeg tilføje, at jeg finder det en smule besynderligt, at flere af oppositionspartierne nu ser ud til at trække en smule i land i forhold til lovforslaget. Især timingen virker en smule mærkelig. Som jeg kan forstå på skatteministerens, har oppositionen været med hele vejen og støttet op om den nye skattemodel, specielt med den nye fritvalgsordning, så jeg må indrømme, at det virker en lille smule som et bevidst benspænd fra oppositionens side.

Kl. 14:02

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der er flere korte bemærkninger, først fra hr. Torsten Schack Pedersen.

Kl. 14:02

Torsten Schack Pedersen (V):

Nu håber jeg, at ordføreren har hørt efter, hvad der er blevet sagt fra talerstolen i dag. Jeg synes, at den kritik, som SF's ordfører kommer med her til sidst, jo er lidt besynderlig. At den høring, der var i Skatteudvalget, ikke kan give anledning til overvejelser, synes jeg er påfaldende. Vi sidder med et lovforslag, med jeg ved ikke hvor mange høringssvar og med nogle ændringer, som går den rigtige vej, hvilket også blev anerkendt ved høringen, men jo stadig væk også med en række spørgsmål, der blev rejst. Og så skal man bare sige: Nå, men o.k., så er det nok godt nok alligevel.

Giver det ikke SF anledning til at overveje – efter nogle af de spørgsmål, der blev rejst i onsdags – om ikke det påkræves, at det belyses ordentligt, så vi får en klarhed, vi får en sikkerhed for, at nogle af de bekymringer, der blev rejst, også bliver fulgt til dørs? Er det ikke den måde, vi bør agere på, når vi holder en høring, altså at vi så også lytter til den kritik, der bliver rejst, og sørger for, at det lovarbejde, vi laver herinde, er så kvalificeret som overhovedet muligt og har afdækket så mange af alle de aspekter, som sådan en høring giver anledning til, som overhovedet muligt?

Kl. 14:03

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 14:03

Lisbeth Bech Poulsen (SF):

Jo, men som hr. Torsten Schack Pedersen også ved, kom der jo et hav af skriftlige høringssvar, som fik en grundig behandling, og det udmundede bl.a. i, at vi fik det her fritvalgssystem, så man kunne gå til enten ankenævnet eller Landsskatteretten.

I forhold til nogle af de bemærkninger, der har været om en større grad af ensartethed, hvad jeg også synes er et ret stort element i begrebet retssikkerhed, vil jeg sige, at det jo er noget, der netop bliver højnet med det her lovforslag. Det bliver sikret, at der er nogle mere ensartede afgørelser, og at sekretariatet skal bistå ankenævnene, så vi faktisk får udvidet retssikkerheden.

Men jeg må også sige, at det er klart, at hvis man synes, at Landsskatteretten skal tage sig af alting, vil man måske synes, at sagerne kun skal gå dertil. Men set fra SF's synspunkt er det rigtig godt, at der er frit valg, for vi lægger også rigtig meget vægt på den folkelige forankring, der er i lægmandssystemet.

Kl. 14:04

Kl. 14:06

Første næstformand (Bertel Haarder):
Torsten Schack Pedersen.

Kl. 14:04

Torsten Schack Pedersen (V):

Men i forhold til noget af den kritik, der blev rejst – bl.a. spørgsmålet om, om det ville højne retssikkerheden og ensartetheden, hvis sagerne, der afgøres ved ankenævnet, bliver offentliggjort – vil jeg sige, at det jo spiller en anden rolle nu, når der er en fritvalgsmodel. Det er bare et helt konkret eksempel på noget, som jeg også mener at SF burde være optaget af at man får belyst.

I forhold til den kommentar, der kom om lægmandssystemet, vil jeg sige, at vi synes, det er fint, at lægmandssystemet beholdes, og at man har muligheden for at få sin sag behandlet der – eller også ved Landsskatteretten, som i øvrigt også har et lægmandselement. Den mulighed er der. Men vi må altså bare sikre, at der ikke opstår den situation, at der bliver forskellig praksis. Det er en af de risici, der er ved fritvalgsmodellen. Det var det, vi blev præsenteret for i onsdags, og det synes jeg er et vigtigt spørgsmål at få afklaret, og det håber jeg så sandelig også at SF mener at det er.

Kl. 14:05

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ordføreren.

Kl. 14:05

Lisbeth Bech Poulsen (SF):

Hvis man har det synspunkt, at der er forskelsbehandling, i forhold til om sagerne kommer fra ankenævnet eller Landsskatteretten – som situationen jo er, indtil det her lovforslag forhåbentlig bliver stemt igennem – ville det jo være et større problem, end hvis vi vedtog det nye forslag, hvor sekretariatsbetjeningen skal sikre en større grad af ensartethed. Jeg synes lidt, det lyder på kritikken, som om den eneste måde, man kunne imødegå det her fuldstændig på, var, ved at alting skulle gå direkte til Landsskatteretten. Det er vi bare ikke enige i fra SF's side. Selvfølgelig skal der være en høj grad af ensartethed, og det er det, sekretariatet skal være med til at sikre.

Kl. 14:06

Første næstformand (Bertel Haarder):
Hr. Dennis Flydtkjær for en kort bemærkning.

Kl. 14:06

Dennis Flydtkjær (DF):

Grunden til, at jeg tog ordet, var, at SF's ordfører sagde, at den borgerlige opposition har været med hele vejen. Jeg vil bare gerne have, at ordføreren bekræfter, at Dansk Folkeparti ikke har været med til nogen forhandlinger eller møder. Vi blev indkaldt til et møde en torsdag middag, så vidt jeg husker, som blev aflyst et par timer før. Vi fik ikke nogen grund til det, men vi har altså hverken før eller efter været med i nogen drøftelser. Kan SF's ordfører ikke bekræfte det?

Så har jeg et andet spørgsmål: Hvorfor ændre på noget i Landsskatteretten? Det er et anerkendt organ med et højt fagligt niveau. Hvad er det, der gør, at man synes, at man skal blande dem ind i en ændring? Hvis der er behov for ændringer, må det være i ankenævnene, for det er der, det faglige niveau ikke er højt nok. Hvorfor så ikke nøjes med at lave nogle ændringer der?

Kl. 14:06

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ordføreren.

Lisbeth Bech Poulsen (SF):

For det første vil jeg sige, at nu føler hr. Dennis Flydtkjær jo åbenbart, at han selv tilhører et borgerligt parti, men det er ikke altid lige til at vide, fordi der ikke er ensartethed i de politiske meldinger. Men hvis DF ikke føler sig repræsenteret i den kategori, beklager jeg meget. Det må ordføreren tage op med ministeren.

Angående det andet spørgsmål vil jeg sige, at jeg godt kan høre, at DF mener, at Landsskatteretten er den eneste instans, der burde være, men jeg må bare igen sige fra SF's side: Hvis man som borger har en klage og ønsker at bruge den folkelige forankring, der er i et lægmandssystem i et lokalt forankret ankenævn, så er det det, man skal have lov til at bruge.

Kl. 14:07

Første næstformand (Bertel Haarder):
Dennis Flydtkjær.

Kl. 14:07

Dennis Flydtkjær (DF):

Jeg har faktisk aldrig sagt, at vi alene ønsker Landsskatteretten. Men skulle man nøjes med en enstrengt klagestruktur, så ville vi foretrække Landsskatteretten. Jeg sagde faktisk flere gange i min tale, at vi foretrækker en tostrengt klagestruktur, hvor man beholder begge instanser. Man kunne så prøve at gøre noget ud af at løfte det faglige niveau i ankenævnene. Det var sådan set det, jeg prøvede at spørge ind til i mit sidste spørgsmål, som måske blev misforstået. Hvorfor er det, at man ikke koncentrerer sig om alene at løfte fagligheden i ankenævnene? Det er vel der, problemstillingen ligger. Hvorfor blande Landsskatteretten ind i det her? De er jo vel anerkendt.

Angående mit første spørgsmål vil jeg sige, at det sådan set ikke drejede sig om, hvorvidt Dansk Folkeparti er med i den borgerlige opposition. Det er vi. Jeg vil bare ikke tages til indtægt for, at vi har været med i et eller andet forhandlingsforløb om det her lovforslag, for det er vi ikke blevet inviteret til. Det kunne man have gjort, hvis man gerne ville prøve at lave en bred aftale, så man kunne sikre, at vi undgik den her diskussion i dag. Men det har man altså valgt ikke at gøre. Man har ikke inviteret Dansk Folkeparti og flere af de andre borgerlige partier, ved jeg, til en drøftelse om det her, inden man kom herved i dag.

Kl. 14:08

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ordføreren.

Kl. 14:08

Lisbeth Bech Poulsen (SF):

Jeg beklager, hvis hr. Dennis Flydtkjær er fornærmet, men det kan jeg ikke som SF's ordfører stå og tage stilling til. Det må hr. Dennis Flydtkjær tage med et regeringsmedlem, nemlig skatteministeren.

Men jeg vil gerne igen sige, at en væsentlig del af det jo handler om, at sekretariatsbetjeningen skal sikre en mere ensartet praksis. Så jeg synes, at vi skal have fokus på det frie valg, så den enkelte borger kan bestemme, om vedkommende helst vil bruge Landsskatteretten eller helst vil bruge det lokale ankenævn. Og det skulle jeg da tro også er noget, som et borgerligt medlem af det høje Ting kunne være glad for.

Kl. 14:09

Første næstformand (Bertel Haarder):
Hr. Ole Birk Olesen for en kort bemærkning.

Kl. 14:09

Ole Birk Olesen (LA):

Nu må jeg lige bede SF's ordfører om at tage stilling til det, der bliver spurgt om. SF's ordfører sagde i sin ordførertale, at oppositionens partier har været indkaldt til forhandlinger med regeringen om det her. Det er bare ikke korrekt, og det er det, som hr. Dennis Flydtjær har påpeget. Det har oppositionens partier ikke, det har alene Venstre – har vi hørt på vandrørene.

Så altså, regeringen har indkaldt Venstre til nogle drøftelser om det, inden vi kommer i salen her i dag, men Liberal Alliance, som jeg repræsenterer, har ikke været til forhandlinger med regeringen. Dansk Folkeparti har øjensynligt heller ikke været til forhandlinger med regeringen, og Konservative har måske heller ikke. Så det, ordføreren sagde, om, at oppositionen var involveret i det her og havde skiftet holdning undervejs, passer bare ikke. Det gælder alene Venstre.

Kl. 14:10

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ordføreren.

Kl. 14:10

Lisbeth Bech Poulsen (SF):

Jeg beklager også meget over for hr. Ole Birk Olesen, hvis hr. Ole Birk Olesen er fornærmet over processen. Igen må jeg henvise til skatteministeren. Men mit spørgsmål efterfølgende, da jeg sagde »de borgerlige«, var også rettet til Venstre.

Men igen vil jeg sige, at hvis Liberal Alliances ordfører synes, processen ikke har været helt god nok, så er der jo heldigvis noget tid endnu, inden vi skal tredjebehandle det her. Og så er jeg sikker på, at hr. Ole Birk Olesen vil have rigtig mange gode indspark til processen, fordi hr. Ole Birk Olesens parti jo også var med, da vi lavede statsforvaltningerne, og man kan se i hvert fald visse ligheds-punkter mellem den forenkling af klageadgangen, vi lavede dengang, og det lovforslag, vi har i salen i dag.

Kl. 14:11

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ole Birk Olesen.

Kl. 14:11

Ole Birk Olesen (LA):

Det er jo en gang udenomssnak fra SF's ordfører, for jeg har ikke beklaget mig over nogen proces. Den proces har været, som den har været, og det er op til regeringen at bestemme, hvordan det skal foregå. Men jeg beklager mig over, at SF's ordfører har sagt noget, der ikke passer. SF's ordfører har sagt, at oppositionens partier har været inddraget og har skiftet holdning undervejs. Det passer ikke. Det er ikke processen, jeg beklager mig over, det er det, som SF's ordfører siger, for det, SF's ordfører siger, passer ikke. Og så må SF's ordfører jo sige: Jeg beklager, jeg er kommet til at sige noget, der ikke passer, fra Folketingets talerstol. Det ville da være naturligt.

Kl. 14:11

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ordføreren.

Kl. 14:11

Lisbeth Bech Poulsen (SF):

Så vil jeg gerne have lov at læse op af min tale, for det er ikke så tit, jeg står her med en skattesag, så jeg har faktisk en nedskrevet tale, som jeg har læst op af. Og jeg har skrevet, og jeg har læst op:

Til sidst vil jeg tilføje, at jeg finder det besynderligt, at flere af oppositionspartierne nu trækker i land.

Altså, jeg synes, det er at gå lidt i petitesser. I stedet synes jeg, vi skulle diskutere indholdet af det her, for jeg synes ikke, at flere oppositionspartier nødvendigvis er alle oppositionspartier. Jeg synes, at hr. Ole Birk Olesen i stedet for skulle have stillet mig et relevant spørgsmål om indholdet af det her, f.eks. om det vil højne retssikkerheden – hvilket jeg nemlig synes det vil – om det vil gøre det nemmere og bedre for klagerne, hvilket jeg synes, og det vil også sikre en hurtigere sagsbehandling til fordel for de fleste.

Men det kan være, hr. Ole Birk Olesen vil kommentere på det, når han kommer herop på talerstolen, og måske også sige nogle positive ting om lovforslaget, der, som jeg nævnte tidligere, minder ret meget om den forenkling af klageadgangen, vi lavede for statsforvaltningerne i november sidste år.

Kl. 14:12

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til SF's ordfører. Hr. Ole Birk Olesen må vente til efter Enheds-listens ordfører, hr. Frank Aaen.

Kl. 14:13

(Ordfører)

Frank Aaen (EL):

Vi er i Enhedslisten enige i, at det klagesystem, der i dag er inden for SKAT, bør forenkles, og at man bør sikre større ensartethed i afgørelserne. Derfor er vi enige i tilgangen, nemlig at en sådan forenkling skal ske ved, at der kun er én administrativ klageinstans og ikke to, sådan som man har det i dag.

Vi kan også se det fornuftige i, at man bevarer lægmandssystemet, sådan at folk har mulighed for at indbringe deres klage der, samtidig med at man fortsat har Landsskatteretten. Den model kan vi også acceptere, vel vidende at så er der stadig væk et almindeligt domstolssystem efterfølgende, hvis folk føler sig dårligt behandlet i de administrative klageorganer.

Så vi går positivt ind i udvalgsarbejdet. Der er sikkert nogle ting, der skal laves om på eller overvejes. Jeg har ikke haft mulighed for at studere alt fra høringen, så hvis der er noget fra høringen, som kræver, at vi kigger på det, må vi kigge på det under udvalgsarbejdet. Så det er ikke sådan, at vi bare siger: Sådan er lovforslaget, det er sådan, som det er fremsat nu. Vi er bestemt indstillet på at diskutere ændringer i det, men hovedstrukturen i lovforslaget kan vi støtte.

Kl. 14:14

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til Enhedslistens ordfører. Så er det hr. Ole Birk Olesen fra Liberal Alliance.

Kl. 14:14

(Ordfører)

Ole Birk Olesen (LA):

Der er sådan set meget i dette lovforslag om en forenklet adgang til at klage over afgørelser, som er udmærket.

Vi mener ikke, at det står i nogen retssikkerhedsbibel, at der skal være mere end et administrativt klageorgan, førend en skattesag eventuelt kommer for domstolene. Så vi kan sådan set godt støtte, at der kun er én klageadgang, og vi synes, det er rigtig fint, at regeringen har indført en frit valg-ordning, så borgeren selv kan bestemme, om det skal være ved ankenævnene eller ved Landsskatteretten, klagen tages op.

Men vi er nu alligevel noget skeptiske over for det her lovforslag, og det er på grund af det, som man med lovforslaget gør med Landsskatteretten. Det er blevet nævnt både af advokater og revisorer – bl.a. på den eksperthøring, vi havde forleden – at man er meget tilfredse med den måde, som Landsskatteretten fungerer på i dag, og at man er nervøs ved, hvad der sker, hvis selve forvaltningen tages fra

Landsskatteretten og lægges ud i en ny og selvstændig forvaltning og slås sammen med skatteankenævnenes forvaltninger derude. Man er nervøs for, at det vil bryde op i en kultur og en struktur i Landsskatteretten, som fungerer glimrende, og man kan ikke rigtig se behovet for at gøre det, fordi Landsskatteretten jo fungerer så glimrende.

Af den grund kan vi ikke støtte lovforslaget, som det foreligger her. Vi ville være noget mere medgørlige, hvis den fælles, nye skatteankesforvaltning kom til at ligge under Landsskatteretten, altså hvis det egentlig var Landsskatterettens forvaltning, som blev udvidet med nogle mennesker for at påtage sig en større arbejdsbyrde fra ankenævnene. Så ville det formentlig føre til, at vi kunne se meget mildere på det her. Men som det ligger nu, kan vi ikke støtte lovforslaget.

Kl. 14:16

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til Liberal Alliances ordfører. Og så er det den konservative ordfører, hr. Brian Mikkelsen.

Kl. 14:16

(Ordfører)

Brian Mikkelsen (KF):

Forslaget og debatten rammer jo ind i de sidste par ugers interessante, synes jeg, men også velgørende debat om retssikkerhed for borgere i det her land. Det er en debat, som har vist, at SKAT desværre i en del tilfælde har opført sig unødigt aggressivt, unødigt nidkært og i nogle tilfælde ifølge presseefterretninger ikke har taget nok hensyn til det retssikkerhedsmæssige aspekt, der altid må være i et demokratisk retssamfund, hvor man jo som borger, når man bliver behandlet af en statsinstitution, som SKAT jo er, som repræsenterer almenvellet, som repræsenterer folkestyret, har krav på en uvildig, kompetent behandling – altid. Dermed ikke sagt, at de fleste ikke får en kompetent, uvildig behandling, for det får de fleste. Men SKAT har også en speciel forpligtelse til at sikre, at *alle* uden undtagelse får en kompetent, uvildig behandling.

Derfor er diskussionen om hele strukturen på klageområdet essentiel for vores opfattelse af retssikkerheden på skatteområdet. Vi kan jo se af de nøgne tal, af empirien, at skatteankenævnene ikke har fungeret tilstrækkelig kompetent. Det er et barsk udtryk, men når skatteankenævnene taber lidt under en tredjedel af de sager, der kommer videre til Landsskatteretten, og når vurderingsankenævnene taber tre fjerdedele af sagerne, uanset hvad baggrunden er – her de sidste par år på grund af noget historie – så har man et system, som i første instans ikke fungerer godt nok og ikke laver arbejdet godt nok.

Den konservative holdning er klar: Vi synes, at der skal ske noget på området. Vi synes også, at skatteministerens forslag er et skridt i den rigtige retning. Det er et skridt, som betyder, at der bliver større mulighed for et strenget system, hvor der bliver lagt mere vægt på, at man f.eks. kunne tage Landsskatteretten som første instans.

Men vi forstår ikke – når nu Landsskatteretten fungerer så godt, som den gør – hvorfor der så er så meget fokus på Landsskatteretten. Landsskatteretten fungerer jo upåklageligt, så hvorfor ikke bare sætte fokus på, hvad man kunne gøre i forhold til selve det lokale system, altså de lokale ankenævne?

Vi synes, at der er brug for, at man får kigget endnu en gang på lovforslaget og de konsekvenser, det vil have for den enkelte borger – også jævnfør den debat, der har været tidligere, og de meldinger, der er kommet, ikke bare på onsdagens høring i Skatteudvalget, hvor der var fire forskellige repræsentanter, som kom med mange, synes jeg, relevante problematikker, som der ikke er taget stilling til i det her forslag, men også de indvendinger, der har været i den offentlige debat og også i de mange henvendelser, der har været.

Jeg lægger ikke skjul på, at vi synes, at man skal bruge flere kræfter og mere styrke på Landsskatteretten. Det er Landsskatteret-

ten, som har de nødvendige kompetencer, det er Landsskatteretten, som sørger for uvildigheden. Vi synes, at det er rimeligt nok at tage udgangspunkt i skatteministerens forslag, fordi det er et forslag, som bevæger sig i den retning, som vi gerne vil have fra Konservatives side.

Men der er altså brug for stadig væk at få belyst problematikkerne mere, før vi kan tage endelig stilling til forslaget, og jeg synes, det ville være en god idé, hvis der kom et udredningsarbejde, som så på konsekvenserne af det med udgangspunkt i den enkelte borger og retssikkerheden for den enkelte borger.

Kl. 14:20

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til den konservative ordfører. Så giver jeg ordet til skatteministeren.

Kl. 14:20

Skatteministeren (Holger K. Nielsen):

Tak for debatten her under førstebehandlingen, som jeg synes har givet mange gode synspunkter. Det er jo fuldstændig rigtigt, som det blev sagt af ordførerne for Socialdemokraterne, Det Radikale Venstre og SF, at det, vi gør, er, at vi forenkler hele klagesystemet og sikrer hurtigere afgørelser i klagesager, samtidig med at vi fastholder lægmandssystemet og gør hele systemet effektivt.

Det er nogle balancer, der skal findes, som det blev sagt, tror jeg, af hr. Nadeem Farooq, og jeg synes, at vi har fundet de balancer godt i det her forslag, hvor vi godt vil fastholde lægmandssystemet i skatteankenævnene. Og meget af debatten handler jo i virkeligheden om – eller burde handle om – om man ønsker at fastholde lægmandssystemet. Det er der nogle, der ikke gør, og det synes jeg også at indlægge på den konference, som jeg ikke selv deltog i, men som jeg har fået refereret fra, ligesom afspejlede, lige såvel som det afspejles i mange af de høringssvar, der har været.

Det er et helt, helt fair synspunkt at have, at vi ikke bør have lægmandssystemet, men at vi bør nøjes med Landsskatteretten som eneste klageinstans. Regeringen er bare ikke enig i det. Vi mener, at vi skal holde fast i skatteankenævnene, fordi vi finder det vigtigt, at der er et folkeligt element i hele klagesystemet omkring SKAT, og det er vores opfattelse, at der hos de politiske partier er en bred opbakning bag det synspunkt, at vi skal holde fast i skatteankenævnene.

Det, vi så gør, er, at vi slanker systemet. Jeg har mulighed for som skatteminister at udstede en bekendtgørelse om, hvor mange skatteankenævnsmedlemmer der skal være, hvor mange kredse der skal være, og hvordan det skal struktureres. Og det har jeg tænkt mig at gøre i forbindelse med behandlingen i Skatteudvalget af det her lovforslag. Det vil sige, at jeg forudser, at vi får en diskussion om, hvordan vi kan slanke hele det her system.

Der ligger et udkast fra Skatteankenævnsforeningen, som vi i første omgang ligesom har taget udgangspunkt i i de overvejelser, vi har haft i Skatteministeriet. Men jeg er fuldstændig åben over for en diskussion med de partier, der vil stemme for det her lovforslag, om den struktur, der skal være i fremtiden.

Der er ingen tvivl om, at der er for mange skatteankenævnsmedlemmer i øjeblikket i forhold til sagsmængden. Der er ingen tvivl om, at man kan lave flere sammenlægninger end den, man har på Bornholm mellem vurderingsankenævn og skatteankenævn, og at der er muligheder for, at man kan få et slankere system, end man har i øjeblikket. Og det lægges der også op til med det her lovforslag, og det vil jeg sikre sker i forbindelse med udvalgsbehandlingen af forslaget.

Da vi fremlagde lovforslaget lige efter nytår og sendte det i høring, gav det anledning til en meget stor kritik. Specielt blev det påstået, at man kunne blive afskåret fra at klage til Landsskatteretten. Den kritik er blevet gentaget helt indtil i dag. Jeg så – så sent som i søndags, tror jeg det var, – at der var en leder i Jyllands-Posten, hvor

skatteministeren blev kritiseret for at ville fratage borgerne muligheden for at klage til Landsskatteretten, og det er jo en del af den kritik, der har været af SKAT og også af min person som skatteminister.

Kl. 14:25

Vi lyttede til den kritik, der var og sagde: Det kan godt være, at der kan være et problem i, at man udelukkende har mulighed for at få sin sag afprøvet ved skatteankenævnet, hvis man bliver visiteret dertil, og at der derudover kun er domstolene. Det vil så sige, at vi har lavet en frivillighedsordning, således at det stadig væk er det nye organ, der skal visitere, men at man har mulighed for at ændre den visitering, man har fået, hvis man er visiteret til et skatteankenævn, og sige: Jeg vil i stedet for til Landsskatteretten. Vi har selv foreslået en frist på 14 dage, men det er selvfølgelig noget, vi kan diskutere under behandlingen i udvalget.

Det er, som om man i den kritik, der har været af retssikkerheden, ligesom har forbigået, at en del af formålet med det her jo har været at få en højere kvalitet i sagsbehandlingen. Det er jo det, der er baggrunden for det nye sekretariat, som vi også foreslår.

Hr. Ole Birk Olesen spurgte: Hvorfor kan man ikke bare lave det under Landsskatteretten? Jo, men vi laver en sammenlægning af Landsskatterettens sekretariat og de nuværende skatteankenævnssekretariater. Og jeg er ikke i tvivl om, at det vil give muligheder for et bedre fagligt miljø og en større ensartethed i afgørelserne. Om det ligger under eller ved siden af Landsskatteretten, synes jeg jo ikke er det afgørende. Det afgørende er, at man får et nyt effektivt system og en effektiv instans, der udvikler sig fagligt.

Når der fra visse sider er kritik – og jeg kan forstå, at det på høringen var en tidligere præsident for Landsskatteretten, der var kritisk over for det – kan det jo også tilskrives en bekymring for, at man laver forandringer. Der er jo altid bekymringer, når man forandrer nogle ting, for det kan jo godt blive dårligere, men det kan altså også blive bedre. Den mulighed eksisterer jo også. Så den der form for konservatisme og bekymring, hvor man som udgangspunkt siger, at det altid vil blive værre, tror jeg man skal være lidt forsigtig med. Vores mål er i hvert fald at få et bedre arbejdende samlet sekretariat, så det kan give en bedre sagsbehandling og større ensartethed i handlingerne. Vi mente i første omgang, at det ville være tilstrækkeligt for at sikre retssikkerheden.

Vi kunne så godt se efter den kritik, der var, at det kunne være utilstrækkeligt, og derfor har vi lavet den her frivillighedsordning, som jo fremgår af lovforslaget, og som jeg kan forstå at de forskellige ordførere også bakker op om.

Jeg skal ikke gå ind i, hvad der har været af forskellige drøftelser for fremsættelsen af det her lovforslag. Jeg hørte hr. Torsten Schack Pedersen sådan, at der har været en kritik fra Venstre, men at Venstre trods alt er villig til at gå ind i udvalgsbehandlingen og diskutere nogle af de kritiske punkter, og at Venstre derefter vil gøre sin stilling op. Det synes jeg er et fair synspunkt at indtage.

Derfor kan jeg sige, at vi naturligvis vil besvare de spørgsmål, der måtte komme, for i det omfang, der er uklarheder – specielt vedrørende retssikkerheden – kan jeg godt sige, at det også er i Skatteministeriets, skatteministerens og i alles interesse, at de uklarheder kommer ud af verden, så vi kan vedtage et lovforslag, der giver et effektivt klagesystem, men hvor også retssikkerheden fastholdes. Det ser jeg frem til at vi kan få diskuteret i udvalgsbehandlingen af det her lovforslag.

Men endnu en gang tak for bemærkningerne til forslaget.

Kl. 14:29

Første næstformand (Bertel Haarder):

Og netop hr. Torsten Schack Pedersen har bedt om en kort bemærkning.

Torsten Schack Pedersen (V):

Tak for det. Jeg vil gerne tage fat, hvor skatteministeren slutter. Jeg synes, det er positivt at høre, at skatteministeren mener, at det er vigtigt, at vi får en grundig behandling, og at de spørgsmål, der er blevet rejst – også på baggrund af det, der skete i onsdags – er en opgave, som skatteministeren mener naturligvis skal løses, for at vi kan kvalificere det her lovforslag. Så det vil jeg egentlig gerne kvittere for. Det er i hvert fald en opgave, som vi går til med krum hals fra Venstres side.

Jeg bemærker også, at skatteministeren siger, at der jo er nogle ting, der skal udmøntes i lovforslaget i forhold til strukturen i ankenævnene: Hvor skal de ligge, og hvor mange medlemmer der skal være? Der er vel også nogle overvejelser om, hvordan det her enhedssekretariat skal strikkes sammen – det er der flere, der har talt om.

Ministeren nævner selv diskussionen om, hvorvidt fristen på de 14 dage, som folk har, er god nok. Jeg vil egentlig bare kvittere for, at skatteministeren åbner for en indholdsmæssig diskussion om nogle af de aspekter, der er blevet rejst spørgsmål om, også i onsdags. Det er i hvert fald, synes jeg, positivt at erfare, at ministeren mener, at det er noget, vi er nødt til at arbejde grundigt med i udvalgsarbejdet. Det ser vi frem til fra Venstres side.

Kl. 14:30

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ministeren.

Kl. 14:30

Skatteministeren (Holger K. Nielsen):

Jamen tak for de bemærkninger. Som sagt er vi villige til at diskutere de spørgsmål, som måtte komme. Vi har en stor interesse i, at vi får et bredt flertal bag det her lovforslag. For hvordan klagestrukturen er bygget op, synes jeg som sagt ikke der burde være de store ideologiske uenigheder i. Det handler om, hvordan vi sørger for, at der er en vis effektivitet, at der er retssikkerhed i klagestrukturen, og at det sker i en sammenhæng, hvor vi fastholder det folkelige element i det. Det mener jeg vi skulle kunne klare, så derfor er jeg sådan set tilfreds med, at Venstre vil gå aktivt og positivt ind i udvalgsarbejdet.

Kl. 14:31

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Der er ikke flere spørgsmål fra hr. Torsten Schack Pedersen. Så er det hr. Ole Birk Olesen, Liberal Alliance. Værsgo.

Kl. 14:31

Ole Birk Olesen (LA):

Ministeren siger, at når man laver ting om, er der selvfølgelig den mulighed, at det bliver dårligere, men der er bestemt også den mulighed, at det bliver bedre, ifølge ministeren. Og det er jo teoretisk set rigtigt nok.

Men hvad angår Landsskatteretten, så lyder det fra de involverede mennesker – advokater, revisorer og tidligere landsskatteretspersoner selv – at Landsskatteretten allerede i dag fungerer så tæt på optimalt, som det er muligt. Så hvis man laver noget om, risikerer man sådan set kun, at det bliver dårligere.

Det er derfor, jeg siger, at når man nu skal lave den nye skatteankesforvaltning, hvorfor så ikke tage udgangspunkt i det, som fungerer rigtig godt i dag, og så eventuelt udvide det med nogle mennesker for at tage den ekstra arbejdsbyrde, som kommer, i stedet for at hive forvaltningen ud af Landsskatteretten og lave et helt nyt organ, som ikke er underlagt Landsskatteretten, men som er sådan frit svævende i luften? Det var jo en mulighed, at man kunne gøre det sådan.

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):
Tak. Ministeren.

Kl. 14:32

Skatteministeren (Holger K. Nielsen):

Jamen jeg er helt enig i, at det fungerer godt i Landsskatteretten. Det er dygtige folk, som sidder derovre, og det vil vi da naturligvis tage udgangspunkt i. Det er da indlysende. Det ønsker vi da ikke at ødelægge gennem det her. Derfor bliver øvelsen jo, hvordan vi kan få en eller anden enhedsstruktur i sekretariatet, hvor vi fastholder de gode ting, der er i øjeblikket i Landsskatteretten, så vi får et samlet sekretariatssystem både for skatteankenævn og for Landsskatteretten, som har den samme høje kvalitet, som er i Landsskatteretten. Det er jo det, der er øvelsen i det, og det tror jeg da godt kan lade sig gøre.

Kl. 14:33

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Der er ikke flere korte bemærkninger fra hr. Ole Birk Olesen. Så er det hr. Dennis Flydtkjær, Dansk Folkeparti, værsgo.

Kl. 14:33

Dennis Flydtkjær (DF):

Det er noget i samme boldgade som hr. Ole Birk Olesen. Jeg lagde mærke til, at ministeren i sin tale sagde, at det ikke var afgørende, hvor det var placeret, men at det afgørende var, at man fik et løft i sagsbehandlingen. Og der vil jeg spørge skatteministeren, om det er ultimativt, at det skal hedde skatteankeforvaltningen og være en selvstændig enhed, eller om det er noget, der eventuelt kan ændres på. For det vil i hvert fald gøre Dansk Folkepartis stillingtagen til forslaget noget mere positiv, hvis man kunne forankre den her sekretariatsbetjening under Landsskatteretten.

Kl. 14:34

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ministeren.

Kl. 14:34

Skatteministeren (Holger K. Nielsen):

Jeg går ud fra, at navnet ikke er det interessante. Det er jo ikke det, der betyder noget. Hvad vi kalder det finder vi nemt ud af.

Jeg tror, vi skal have en diskussion i udvalget om, hvad det er for en størrelse, som vi planlægger, så vi alle sammen er trygge ved, at man får et enhedssekretariat, der kommer til at fungere tilfredsstillende.

For jeg synes, der bygges mange myter op. Der er nogle, der efter min vurdering kommer med nogle spøgelseshistorier om, at det her bliver noget helt, helt forfærdeligt noget, og at det fungerer rigtig fint i øjeblikket i Landsskatteretten og det bare bliver ødelagt, fordi der kommer nogle andre ind osv.

Der er altså også eksempler på, at man har sammenlagt forvaltninger og sekretariater, og at det faktisk har fungeret fint efterfølgende, og det er ikke mindst i vores interesse, at det her også kommer til at fungere fint.

Men også det punkt synes jeg vi skulle tage op stille og roligt i Skatteudvalget i forbindelse med behandlingen af det her lovforslag.

Kl. 14:35

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Hr. Dennis Flydtkjær.

Kl. 14:35

Dennis Flydtkjær (DF):

Jeg er helt enig i, at det selvfølgelig ikke er navnet, der er det afgørende, men når man ser på et organisationsdiagram over det her, kan

man se, at der altså er forskel på, om vi har Landsskatteretten med et sekretariat nedenunder, eller vi har Landsskatteretten og så en selvstændig enhed ved siden af.

Ligesom hr. Ole Birk Olesen sagde, synes jeg da, det ville være mere oplagt, at der blev bygget videre på det, man sådan rimelig bredt synes virker fantastisk godt i dag. Det er egentlig bare det, der er mit synspunkt, altså at det må være nemmere at bygge videre på noget, der virker godt, i stedet for at starte en helt ny, selvstændig forvaltning. Det var egentlig det synspunkt, som jeg godt ville høre om var noget, der kunne kigges på.

Nu jeg har ordet, vil jeg også gerne spørge skatteministeren om noget andet. Jeg kan se i kommentarerne til hørings svarene, at man ikke forventer, at der kommer en eneste sag, der går videre til domstolene – ikke bare en eller to sager – når man nu flytter fra en to-strengt klagestruktur til en enstrengt.

Jeg vil høre, hvordan man er kommet frem til det, for jeg synes, det virker noget usandsynligt, at der ikke skulle være en eneste borger derude, der ville vælge at klage videre til byretten.

Kl. 14:35

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):
Ministeren.

Kl. 14:35

Skatteministeren (Holger K. Nielsen):

Med hensyn til det med at bygge videre vil jeg sige, at vi da vil bygge videre på Landsskatteretten. Der er ikke tale om, at vi ligesom de-tonerer hele Landsskatteretten og bygger noget helt nyt op. Vi tager da udgangspunkt i det eksisterende sekretariat i Landsskatteretten og udvider det, uanset om vi så kalder det det ene eller det andet og hvordan det organisatorisk skal strikkes sammen. Det er da ikke sådan, at vi starter fra nul på det her. Altså, vi har jo erfaringerne i Landsskatterettens sekretariat – de gode erfaringer – som vi vil arbejde videre på, og det, som er hensigten, er, at vi får et enhedssekretariat for hele klagesystemet, som har den høje kvalitet, som ligger i Landsskatteretten i øjeblikket. Jeg tror godt, det kan lade sig gøre.

Kl. 14:36

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak til ministeren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

17) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 62:

Forslag til folketingsbeslutning om klare regler for definition af enlige forsørgere og enlige pensionister.

Af Finn Sørensen (EL) m.fl.

(Fremsættelse 08.02.2013).

Kl. 14:37

Forhandling

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Forhandlingen er åbnet, og jeg giver ordet til social- og integrationsministeren, værsgo.

Kl. 14:37

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Enhedslisten har fremsat et forslag, der skal indføre nye og mere klare regler for, hvornår man er enlig forsørger, og hvornår man lever i et ægteskabslignende forhold. Afgørelserne herom har betydning for, om man f.eks. har ret til børnetilskud som enlig forsørger, og om man har ret til folkepension som enlig eller samlevende pensionist.

Begrundelsen for forslaget er, at mere klare regler skal give borgerne en bedre retssikkerhed, og at der kan opnås en mere ensartet praksis på området.

I bemærkningerne til beslutningsforslaget gør forslagsstillerne opmærksom på den senere tids debat. Der har været fokus på sagsbehandleres og ikke mindst kommunernes forskellige fortolkninger af begreberne.

Reglerne er indrettet, som de er i dag, fordi et bredt flertal i Folketinget har ønsket at målrette ydelserne til de borgere, der har størst behov for hjælp til forsørgelse. Der skelnes derfor mellem enlige på den ene side og samlevende eller gifte på den anden side i forhold til en række sociale ydelser. Det skyldes, at der er fordele ved at være to om at dele de faste udgifter, og at en samlevers eller ægtefælles indkomst har betydning, når man skal målrette ydelserne til de borgere, som har størst behov.

Efter min opfattelse er det helt rimeligt, at enlige behandles anderledes end gifte og samlevende. Da det ikke entydigt kan fastslås, hvornår man er samlevende eller har de samme fordele som gifte, er reglerne udformet sådan, at myndighederne kan udøve et konkret skøn.

Som udgangspunkt betragtes man som samlevende, hvis man bor sammen og kan indgå ægteskab, og man betragtes som enlig, hvis man bor hver for sig. Det er i og for sig let nok. Problemet opstår i de situationer, hvor der er et forhold, der tyder på, at man reelt bor sammen uden at være registreret på samme folkeregisteradresse, eller hvor man har så høj grad af økonomisk eller praktisk fællesskab, at man har de samme fordele, som gifte har. Det er i de her situationer, at der er et behov for, at myndighederne kan foretage et konkret skøn på baggrund af de faktiske forhold med udgangspunkt i Ankestyrelsens praksis.

De fleksible regler betyder også, at myndighederne efter et konkret skøn kan tage højde for, at gifte pensionister alligevel kan betragtes som enlige, hvis deres samliv efter en konkret vurdering anses for ophævet, f.eks. hvis den ene ægtefælle får ophold på et plejehjem.

Lad mig slå fast, at sagsbehandling og kontrolindsats aldrig må sætte borgernes retssikkerhed over styr. Myndighederne skal overholde reglerne, når de behandler sager og kontrollerer, om en borger har ret til en given ydelse. Borgeren skal behandles med respekt, og borgeren skal høres, før kommunen træffer en afgørelse.

Som reglerne er udformet, er de ikke til hinder for, at en enlig har en kæreste, eller at fraskilte forældre har et godt samarbejde om deres børn. Borgerne skal derfor ikke frygte at miste deres ydelser, fordi der er socialt samvær med andre eller de samarbejder godt om deres børn. At man har en kæreste, har ikke nogen betydning i forhold til, om man har ret til en ydelse som enlig. Det får først betydning, hvis man har et økonomisk fællesskab, som svarer til det, der gælder for samlevende og gifte. Tilsvarende skal man selvfølgelig betragtes som samlevende, hvis man reelt lever sammen, også selv om man har valgt at opretholde to adresser.

Ankestyrelsen har senest den 1. februar 2013 offentliggjort en række afgørelser, der tydeliggør praksis for vurdering af enlige og samlevende. Afgørelserne viser, at reglerne ikke er så uklare, som den offentlige debat nogle gange giver anledning til at tro. Afgørelserne viser netop, at det at have en kæreste i sig selv ikke har nogen betydning for, om man har ret til en ydelse som enlig. Det afgørende er, at man samtidig har en økonomisk fordel ved forholdet, og at

denne fordel kan sidestilles med den fordel, gifte eller samlevende har.

Afgørelserne viser også, at fraskilte forældre gerne må have et godt samarbejde om deres fælles børn – ja, man skulle næsten sige, at vi opfordrer dem til det – og når den forælder, som børnene ikke bor hos, henter, bringer eller passer børnene, betragtes det som samvær og ikke som et bidrag til den fælles husførelse.

Den seneste tids debat har vist, at reglerne i nogle tilfælde bliver forvaltet forskelligt i de enkelte kommuner. Det kan skyldes manglende viden om gældende praksis hos sagsbehandlere og kontrolmedarbejdere i kommunerne, men det kan også skyldes, at kommunen i nogle tilfælde træffer afgørelserne på trods af manglende dokumentation og uden at høre borgeren.

Kl. 14:42

Det er min klare forventning, at overdragelsen af ansvaret fra kommunerne til Udbetaling Danmark på en række af de centrale ydelsesområder vil medføre en mere ensartet administration på tværs af kommuner og ydelsesområder. Udbetaling Danmark vil som landsdækkende myndighed i højere grad være en garant for ligebehandling af borgerne, uanset hvor i landet borgerne bor.

Det er altid nemt at stille krav om flere regler eller ændrede regler, når man kan se, at der er et problem i en administration, men en ændring af reglerne med udgangspunkt i f.eks. Ældre Sagens forslag om en forenkling af reglerne, således at samliv defineres på grundlag af objektivt konstaterbare forhold, som f.eks. folkeregisteradresse, faste udgifter i form af husleje, varme, el eller lignende, fjerner ikke behovet for kontrol eller risikoen for forskel i praksis. Kontrollen vil bare blive flyttet over på folkeregisteret, i stedet for at det i høj grad er bopælsadresser, der snydes med.

Objektive regler vil kunne gøre systemet mere stift, og der vil også være en risiko for omgåelse af reglerne. Det kan f.eks. være et par, der er bopælsregistreret hver for sig, men som bor sammen den ene halvdel af året i den enes bolig og bor den anden halvdel af året i den andens bolig. Vejen frem er ikke nye regler, men i stedet for skal borgerne have bedre vejledning, så de ikke er i tvivl om deres ret og pligt.

Jeg har også set de urimelige eksempler, der har været fremme i medierne, hvor borgerne tilsyneladende overvåges, og hvor kommunen kommer på uanmeldte kontrolbesøg, og hvor kommunen nærmest forhandler med borgeren om dennes ret til sociale ydelser.

Jeg er overbevist om, at efter Udbetaling Danmark har overtaget administrationen af en række af de centrale ydelsesområder, hvor enligbegrebet har betydning, vil vi opleve at få en mere ensartet praksis og en mere ensartet vejledning til borgerne. Så skal Udbetaling Danmark selvfølgelig leve op til den praksis, som løbende udmeldes fra Ankestyrelsen. Dette vil i sig selv føre til en bedre retssikkerhed for den enkelte borger.

Jeg har nedsat en tværministeriel arbejdsgruppe, som bl.a. skal udarbejde en vejledning til borgerne om, hvordan praksis er i forhold til enligbegrebet, hvilke forhold myndighederne lægger vægt på, og hvad myndighederne må og ikke må, når de undersøger de her sager, og det forventes, at vejledningen vil være klar inden sommerferien. Vejledningen vil være med til at give borgerne en større forståelse af begrebet enlig og på den måde samtidig styrke borgernes retssikkerhed.

Regeringens opfattelse er således, at der er behov for, at myndighederne kan udøve et konkret skøn i forbindelse med vurderingen af, om en borger er enlig eller samlevende, men der er nogle udfordringer i forhold til at sikre større ensartethed i udøvelsen af skønnet og i forhold til borgernes retssikkerhed. Jeg tror, at vejen frem består i at styrke myndighedsudøvelsen. Det gør vi gennem Udbetaling Danmark og ved at styrke vejledningen over for borgerne, så det bliver klart, hvornår man er reelt enlig.

Regeringen kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget, og det indstilles, at B 62 forkastes.

Kl. 14:48

Kl. 14:45

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak til ministeren. Så er det hr. Finn Sørensen, Enhedslisten, værsgo.

Kl. 14:45

Finn Sørensen (EL):

Tak. Jeg kan forstå på ministeren, at hun er meget godt tilfreds med reglerne, som de er. Hvordan skal vi så forstå en udtalelse i Berlingske den 18. februar, hvor ministeren sagde, og jeg citerer:

»Det duer ikke, hvis folk er i tvivl om, hvordan reglerne er, så det skal vi have skabt større klarhed omkring.«

Så vil jeg gerne spørge ministeren: Hvordan skulle Udbetaling Danmark kunne bedre det i forhold til spørgsmålet om forskellige skøn rundtomkring i kommunerne? Mig bekendt skal Udbetaling Danmark hovedsagelig beskæftige sig med objektivt konstaterbare ydelser og netop ikke med det skøn, også af den simple grund at Udbetaling Danmark jo ikke har noget direkte med et sådant skøn at gøre eller kontakt med borgerne i den forbindelse. Så hvordan skulle Udbetaling Danmark kunne hjælpe på det?

Så siger ministeren, at borgerne skal have klare oplysninger om, hvad det vil sige at være reelt enlig. Problemet er, at det kan de ikke få. Jeg vil gerne citere et svar fra statsforvaltningen til en borger, der spørger om lige nøjagtig det her spørgsmål, nemlig hvornår en person kan betragtes som enlig ifølge sociallovgivningen. Statsforvaltningen på Sjælland svarer bl.a. ...

Det tager jeg i anden runde.

Kl. 14:46

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Taletiden er opbrugt. Ministeren.

Kl. 14:46

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Det er godt, at taletiden er gået, for jeg fik ikke skrevet alle spørgsmålene ned, så det er godt, der kommer en runde mere, hvor jeg kan nå at få samlet op.

Det første, hr. Finn Sørensen spørger til, er, hvordan det kan være, at jeg synes, der er brug for at præcisere reglerne, når jeg i et citat fra februar har sagt, at det ikke duer, hvis folk ikke ved, hvornår de reelt er enlige. Citatet står jo sådan set meget godt. Det nytter ikke noget, hvis folk ikke ved, hvornår de reelt er enlige. Derfor skal vi styrke den vejledning, som der er grund til at styrke.

Jeg synes også, det er vigtigt at hæfte sig ved, at der er forskellige regler, der skal overholdes. Ombudsmanden har været ude at konkretisere de her regler. Ankestyrelsen har lagt nogle praksisændringer frem, som også er sket i februar. Det er alt sammen med til at styrke det, som borgerne skal vide, som borgerne har at rette sig efter, og som kan være en fordel for den enkelte borger.

Det drejer sig om, hvordan kommunerne skal leve op til god forvaltningsskik; at man bl.a. ikke kan bruge en anonym anmeldelse som noget, der kan stå alene som dokumentation; at det er vigtigt, at myndighederne overholder undersøgelsesprincippet; at reglerne om parthøring skal overholdes; at der er en forståelse for, hvornår en borger reelt er enlig – det betyder bl.a., at det skal præciseres, så det bliver tydeligere for den enkelte at forstå; og endelig at tilbagebetalingspligtige ydelser skal være modtaget mod bedre vidende – det vil sige, at det ikke er nok at have lavet en fejl, man skal sådan set bevidst have snydt sig til de penge, som man er blevet bedt om at betale tilbage.

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Hr. Finn Sørensen, Enhedslisten, værsgo.

Kl. 14:48

Finn Sørensen (EL):

Jeg vil gerne bede ministeren forklare helt konkret, hvad der er i vejen med det forslag, som Enhedslisten fremsætter. Det handler jo om at sikre retssikkerheden for borgerne, så vi får fuld klarhed om det, som mange borgere spørger om. Så siger ministeren, at myndighederne skal vejlede noget bedre. Problemet er, at det kan de ikke. Nu vil jeg så citere det, jeg ikke nåede før, fra det her svar fra Statsforvaltningen Sjælland dateret 16. april i år:

Der er ikke, heller ikke efter de seneste principafgørelser på området – det er de afgørelser i Ankestyrelsen, ministeren refererede til – nogen endegyldig facitliste, og vi har som myndighed derfor ikke grundlag for at vejlede borgerne i, hvordan de helt præcis skal indrette sig for at være berettiget til ydelser som enlige.

Det er da en tilståelsessag. Synes ministeren ikke det? Regelgrundlaget er simpelt hen sådan, at selv statsforvaltningen ikke har mulighed for at fortælle borgerne, hvad der er rigtigt og forkert. Er det i overensstemmelse med retsprincipper, at forholdene er sådan, og er det ikke korrekt, at det skyldes lige nøjagtig den måde, reglerne er skruet sammen på?

Kl. 14:49

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Ministeren.

Kl. 14:49

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Der er to væsentlige ting i det, som hr. Finn Sørensen spørger til. Det første er, om reglerne er for uklare, og det andet, som jeg ikke nåede at svare på i første runde, er, hvilken rolle Udbetaling Danmark spiller i alt det her.

Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt reglerne er for uklare, gennemgik jeg i min tale, hvorfor jeg som medlem af regeringen gerne vil have, at vi, når vi laver vores lovgivning, skal have et vist rum til at kunne lave et skøn. Det er, fordi det bare ikke er særlig smart, at vi laver nogle meget firkantede kasser og siger, at det præcis er de her ting, man skal leve op til, for så er der ikke den elastik, som rigtig mange mennesker har brug for. For vi må også anerkende, at folk lever sammen på forskellige måder og har forskellige samværsformer, og det synes jeg sådan set er fint nok. Derfor har jeg også brug for, at vi har den elastik, der gør, at det er muligt at leve sammen på forskellige måder. Men vi har nogle regler for, hvornår man økonomisk drager fordel af det forhold, som man er i, og derfor indretter vi vores ydelser sådan, at man eksempelvis bliver kompenseret, hvis man reelt er enlig, ligesom man har en bedre mulighed for at få friplads i institutioner og andet.

Hvad angår spørgsmålet om Udbetaling Danmark – og jeg skal gøre det kort – er det jo sådan, at de får de samme beføjelser til at indhente oplysninger i sagerne som kommunerne, men der bliver nu lavet en særlig model for, hvordan Udbetaling Danmark og kommunerne skal samarbejde i de her sager.

Kl. 14:50

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Så er der ikke lige i øjeblikket flere spillere til ministeren. Så gælder det ordførerrækken. Det er hr. Hans Andersen, Venstre, værsgo.

(Ordfører)

Hans Andersen (V):

Tak for det. Det her er et beslutningsforslag fremsat af Enhedslisten. Ministeren har jo gennemgået forslaget. Det er et forslag om, at der bliver klarere regler med det formål at sikre grundlag for en forbedret retssikkerhed for borgere og en ensartet praksis i kommunerne.

Nu får vi jo en forespørgselsdebat om meget kort tid her i salen – her i eftermiddag. Man kan sige, at det her beslutningsforslag måske lige er en omgang for tidligt på den, fordi der jo sådan set er elementer her, som vi skal drøfte senere i dag, og som jeg har en forventning om at der sådan set er arbejdsgrupper, som også ministeren nævnte, som faktisk arbejder med, altså ikke bare det at styrke vejledningen, men også det at overveje, om der er brug for lovgivningsmæssige ændringer, der gør, at borgeren kan få mere sikkerhed for, at man ikke bryder lovgivningen, når man er enig. Hvornår er man samboende? Hvornår bliver man betragtet som samboende? Hvad skal der til? De spørgsmål skal jo afklares. Og jeg er sådan set meget enig i Enhedslistens forslag om, at der her er en problemstilling, som vi skal tale om. Jeg lytter mig også til, at ministeren sådan set har nedsat arbejdsgrupper, der arbejder med det her.

Så man kan sige, at vi tager hånd om det her på forskellige måder i den kommende tid, og det ser vi sådan set frem til i Venstre. Vi er optaget af, at der er en høj grad af retssikkerhed. Vi er også optaget af, at borgerne kan forstå reglerne og ved, hvordan man skal agere, så man ikke bryder nogen regler. Vi er sådan set også optaget af – og det bliver måske en udfordring – at sikre, at kommuner og Udbetaling Danmark samarbejder, og også at mennesker og medarbejdere i kommunerne i høj grad kender til reglerne og kan give en ordentlig vejledning til borgerne.

Dermed mener vi sådan set, at vi ikke på nuværende tidspunkt kan støtte det her beslutningsforslag. Vi mener, at udviklingen overhaler beslutningsforslaget. Der kommer simpelt hen nu både vejledning og forslag til, hvordan vi kan styrke det her område for de arbejdsgrupper, der er nedsat, og det ser vi sådan set frem til i Venstre.

Kl. 14:53

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Hr. Finn Sørensen fra Enhedslisten, værsgo.

Kl. 14:54

Finn Sørensen (EL):

Tak til ordføreren. Nu hørte jeg ikke ministeren love, at der eventuelt skulle udarbejdes klare regler – tværtimod så hørte jeg ministeren sige, at hun er godt tilfreds med reglerne, som de er. Så det er vel ikke så godt at sætte sin lid til det, hvis det er det, ordføreren bruger som argument.

Jeg ville sådan set hellere have, at ordføreren forholdt sig helt konkret til det forslag, vi har stillet. Hvad er der i vejen med det forslag, vi stiller, som gør, at ordføreren ikke kan støtte det?

Kl. 14:54

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Ordføreren.

Kl. 14:54

Hans Andersen (V):

Jeg synes, at det er den måde, det er formuleret på, og den måde, det er formuleret på i bemærkningerne, er meget firkantet. Altså, vi har brug for at få vurderet det her – ikke kun i forhold til, hvad Ældre Sagen siger, men i forhold til alle aspekter af, om man er enig eller samboende. Der synes jeg, at de forslag, der er fremsat her, kan være input til den drøftelse, men de kan ikke stå alene; de er for firkantede, som de er formuleret her. Og derfor: Når ordføreren – hvad skal

man sige? – spørger direkte, er det jo en væsentlig årsag til, at vi ikke kan støtte det her beslutningsforslag.

Kl. 14:55

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Hr. Finn Sørensen.

Kl. 14:55

Finn Sørensen (EL):

Jeg bliver jo ikke forfærdelig meget klogere af, at ordføreren synes, det er firkantet, når ordføreren så ikke går ind og siger, hvad der så helt kontant er forkert med det forsøg på en afgrænsning af problemet, som vi foreslår her. Det ville jo fremme ekspeditionen, om man så må sige, fremme debatten, hvis man kunne få nogle konkrete forslag. Det er jo altid en god ting, hvis der er noget, man er utilfreds med, at man så ikke kommer med generelle vendinger om, at det er for firkantet, men at man prøver at forklare, hvad der så skulle stå i stedet for. Eller er det sådan, at ordføreren faktisk er enig med ministeren i, at de regler, vi har nu, er fine, fordi de overlader et meget stort rum af skøn til myndighederne, men tilsvarende en meget lille mulighed for borgerne til at få at vide, hvad de må, og hvad de ikke må.

Kl. 14:55

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Ordføreren.

Kl. 14:56

Hans Andersen (V):

I Venstre er vi sådan set optaget af retssikkerheden, og den står meget højt på dagsordenen, når vi taler om det her område. Det betyder jo, at der er klare regler, at vejledningen er klar, at man som borger kan forstå, hvad det er for nogle regler, man skal overholde for ikke at komme i problemer. Men jeg synes da bestemt, at vi skal overveje, om der er også brug for lovgivningsmæssige ændringer på det her felt, eller om der simpelt hen er brug for, at vi kigger på vejledninger og eventuelt også på uddannelse af personale rundtomkring i kommunerne. Er det det, der skal til, for at vi i højere grad kan sikre, at der ikke opstår misforståelser om det her? For vi kan ikke acceptere socialt bedrageri og tager afstand fra det, men vi skal jo heller ikke have mennesker, der uforvarende kommer i klemme, på grund af at de ikke er klar over, hvilke regler der gælder.

Kl. 14:57

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Tak til hr. Hans Andersen, ordfører for Venstre. Så er det fru Maja Panduro fra Socialdemokratiet, værsgo.

Kl. 14:57

(Ordfører)

Maja Panduro (S):

Tak for det. Skal man kunne have en god ven eller en kæreste, som man ikke bor sammen med, selv om man er på pension? Skal man kunne være alenemor, også endda måske, forhåbentlig, med et godt samarbejde med barnets far, selv om man ikke længere vil leve sammen, uden at opleve at blive mistænkeliggjort? Ja. Men derfor er det jo også, at vi har lavet loven, som vi har, i dag, hvor vi har været enige om, at det skal være sådan, at den, som har størst behov for hjælp, også får den største hjælp, og at man altså, hvis man er enig forsørger, får en hjælp, som man ikke får, hvis man er gift eller samlevende. Det synes vi giver god mening.

Derfor er det jo også, at vi har været enige om at sige, at der faktisk skal være plads til, at man også kan leve sammen på nogle ganske forskellige måder og måske endda indrette sig på nogle måder, som andre vil synes er lidt usædvanlige. Derfor er det, at vi i Social-

demokratiet mener, at der her ligesom jo i øvrigt på ganske mange andre af vores lovgivningsområder er brug for, at der skal være plads til at lave et konkret skøn, en konkret og individuel vurdering.

Der har været en for stor uensartethed imellem nogle kommuner, og der har været en for stor usikkerhed hos nogle borgere og også hos nogle kommuner i forhold til, hvordan man skulle administrere reglerne. Det er vi enige med Enhedslisten i, og derfor kvitterer jeg også for, at man rejser spørgsmålet her.

Vi er ikke enige i løsningsmodellen – det vender jeg lidt tilbage til. Men når vi er enige i problemstillingen, skyldes det jo netop også, at vi og ministeren allerede har angrebet den problemstilling. Det har vi gjort i forhold til den konkrete udformning af Udbetaling Danmark. Udbetaling Danmark kan man jo have mange holdninger til, og det har vi diskuteret levende, men noget af det, som jeg finder meget positivt i den måde, det kommer til at foregå på, er netop de samkøringer af registre, der kommer til at kunne sikre en meget bedre og mere ensartet kontrol og sikring af udbetalingerne, både så ingen får for meget og ingen får for lidt.

Ligeledes kommer Udbetaling Danmark i sig selv til, fordi det bliver landsdækkende, at kunne gøre op med nogle af de uensartetheder, som der har været i praksis, og det vil i sig selv kunne hjælpe os med at give en bedre vejledning til borgerne og til kommunerne. For det, som jo også er vigtigt her, er, at vi får lavet et system, som der også er noget læring i. Når der har været så stor usikkerhed – det kunne vi jo bl.a. se på den afgørelse, som Ankestyrelsen kom med i februar – er det sådan set ikke nødvendigvis, fordi reglerne er så uklare, men fordi man nogle steder har været ganske usikre på, hvordan man skulle tolke dem. Og så tror jeg bare, at svaret ikke nødvendigvis er at lave reglerne om, men måske at gøre en større indsats for at få dem formidlet.

Derfor er det jo, at ministeren allerede har sat hele to arbejdsgrupper i gang, nemlig både for at få kigget på, hvordan vi kan gøre det her nemmere at forholde sig til for borgerne, hvordan vi kan klargøre reglerne for myndighederne, og også, hvordan vi bliver bedre til i det hele taget at få gjort op med de fejludbetalinger, de fejl fra borgerens side og fra myndighedens side, og den snyd, som der er i dag. For det, som først og sidst mistænkeliggør borgere og gør, at der er nogle, der føler, at de er under mistanke, er jo, at der er nogle, der snyder. Der er mange flere, som ikke snyder, men det går jo først og sidst ud over dem, når der er nogle, som får lov til at snyde og bedrage.

Derfor er det jo også, at netop vi, som ønsker, at vi skal have et stærkt sikkerhedsnet, og at vi også skal have et stærkt sikkerhedsnet under f.eks. en enlig forsørger, har en særlig pligt til at sikre, at der bliver ved med at være opbakning til det og til at sikre, at vores penge bliver brugt på den rigtige måde, især for de menneskers skyld, som har brug for vores hjælp.

Så derfor er vi enige med Enhedslisten i, at det her kan blive bedre, og derfor er det også, at vi faktisk er i fuld gang med at angribe det fra alle fronter. Men jeg tror ikke, at svaret er at lave sådan en tjekliste, sådan som jeg opfatter forslaget her. Dels synes jeg, at den vil være ganske stiv og ufleksibel i forhold til de meget forskellige måder, folk indretter sig og lever på, dels ville jeg også frygte, at det for nogle ville kunne være en tjekliste i, hvordan man så kunne omgå reglerne. Dernæst ville en sådan tjekliste jo heller ikke fjerne behovet for, at man var nødt til at sikre sig, at der ikke var nogle, der snød. Det ville måske bare i yderligere grad flytte kontrollen over på en bopælsregistrering, som allerede er der, hvor der er flest, der snyder.

Så jeg værdsætter intentionerne hos Enhedslisten. Jeg er sådan set endda enig i, at vi skal gøre noget ved det. Det er vi i gang med, men vi kan ikke støtte beslutningsforslaget her.

KI. 15:02

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):
Hr. Finn Sørensen, Enhedslisten.

KI. 15:02

Finn Sørensen (EL):

Jeg kan forstå på ordføreren, at ordføreren ligesom ministeren er godt tilfreds med reglerne, som de er, netop fordi de efterlader et stort rum for skøn til myndighederne. Jeg kan forstå, at ordføreren mener, at hvis man gør reglerne klarere, bliver det nemmere at snyde, og at det i sig selv er et argument.

Så vil jeg bare spørge ordføreren: Mener ordføreren ikke, at det er et stort problem retssikkerhedsmæssigt og for borgernes oplevelse af en vis tryghed i hverdagen, at de ikke kan få svar på, hvad de må, og hvad de ikke må? Jeg har henvist til svaret fra statsforvaltningen på Sjælland, men det er jo en ganske almindelig udbredt kendsgerning, at mange borgere henvender sig for at få at vide, hvad man må som enlig, og hvad man ikke må. Det kan borgerne ikke få svar på. Er det ikke et stort problem for retssikkerheden?

KI. 15:03

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):
Ordføreren, fru Maja Panduro. Værsgo.

KI. 15:03

Maja Panduro (S):

Som jeg også sagde i min tale, er jeg fuldkommen enig i, at vi bliver nødt til at gøre det meget klarere både for borgerne og for myndighederne, hvordan reglerne er. Det er derfor, at ministeren sådan set allerede har sat et arbejde i gang med at få lavet en meget bedre vejledning til borgerne, samtidig med at vi bl.a. med Udbetaling Danmark også gør hele administrationen af reglerne på det her område mere effektiv – man kunne måske endda sige mere objektiv jævnfør det forslag, der ligger her.

Jeg mener, at der nogle gange kan være behov for – ligesom der er i så meget anden af vores lovgivning, og det er jeg sikker på at hr. Finn Sørensen også er bekendt med og måske endda enig i – at man kan foretage et konkret skøn i forhold til den enkelte borgers situation frem for at lave nogle meget stive rammer. Det er ikke ensbetydende med, at alting er oppe at vende i luften. Der er jo en lovgivning i dag, og der er nogle regler i dag. Vi skal gøre vejledningen bedre, men jeg tror ikke, at svaret er den her tjekliste, som hr. Finn Sørensen foreslår.

KI. 15:04

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):
Hr. Finn Sørensen.

KI. 15:04

Finn Sørensen (EL):

For det første er det ikke nogen tjekliste. Det er en ganske enkel beskrivelse af nogle objektive konstaterbare vilkår, som alle vil kunne forholde sig til. Det er ikke nogen tjekliste.

Dernæst vil jeg gerne bede ordføreren om at forholde sig til det problem, at det med de nuværende regler ikke er muligt at give borgerne en klar besked om, hvad de må, og hvad de ikke må. Jeg vil gerne lige citere statsforvaltningen igen:

Der er ikke, heller ikke efter de seneste principafgørelser på området – og det refererer til Ankestyrelsens afgørelser her i begyndelsen af året – nogen endegyldig facitliste, og vi har som myndighed derfor ikke grundlag for at vejlede borgerne i, hvordan de helt præcis skal indrette sig for at være berettiget til ydelser som enlige.

Det er da en tilståelsessag af dimensioner. Det er det da. Det er da noget, der sætter et klart fokus på, at de regler altså ikke er gode

nok og må laves om, sådan at alle kan se, hvad der er op og ned. Det vil jeg gerne bede ordføreren om at forholde sig til. Det er reglerne, der er problemet. Det er reglerne og den store ramme for skøn, der ligger i dem, der forhindrer klar vejledning til borgerne

Kl. 15:06

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):
Ordføreren.

Kl. 15:06

Maja Panduro (S):

Så går jeg bare ud fra, at hr. Finn Sørensen hørte det, både da jeg sagde det første og anden gang, og da ministeren også sagde det to gange – tror jeg – at det jo er derfor, at ministeren har sat gang i arbejdet med at lave en ny vejledning. Det er en ny vejledning, der netop skal sikre, at borgerne kan vide, hvornår man er at betragte som enlig, og hvornår man ikke er, så borgerne netop altid har et sted at henvende sig, hvis de er i tvivl.

Jeg tror faktisk helt grundlæggende, at det er meget, meget få, der gerne vil snyde med vilje, og derfor skal det jo også være sådan, at borgeren kan henvende sig enten til sin kommune eller til Udbetaling Danmark, som nu kommer til netop at kunne se på tværs og sikre en meget mere ensartet sagsbehandling i hele landet, sådan at man kan få en ordentlig vejledning, så det ikke kan være ved en fejl, at man snyder. Så er det jo også stadig væk sådan, som ministeren også klart sagde, at det jo kun er, hvis man har handlet i ond tro, at man får et rap over nallerne. Jeg tror, at de færreste vil handle i ond tro.

Kl. 15:07

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Karin Nødgaard, Dansk Folkeparti. Værsgo.

Kl. 15:07

(Ordfører)

Karin Nødgaard (DF):

For Dansk Folkeparti er det vigtigt at slå fast, at Danmark som velfærdssamfund skal tage vare på at hjælpe og støtte de grupper af borgere, som har mest brug for det. Et velfærdssamfund, hvor de, der kan og formår det, bidrager, og de, der ikke kan, får det, de har ret til inden for lovgivningens rammer. Det er bekymrende, når nogle mener, at de på fællesskabets bekostning kan få mere, end de er berettiget til, og begår socialt bedrageri, og derfor er det udmærket, at der er fokus på socialt bedrageri, både i den brede befolkning, i medierne og også her i Folketinget på det politiske niveau.

Der er dog flere sider af denne sag, som det er vigtigt at have fokus på. Bl.a. er det vigtigt at drøfte det, som det her beslutningsforslag fra Enhedslisten lægger op til, nemlig spørgsmålet om, hvornår man som borger er reelt enlig. Det viser sig, at der er forskellige opfattelser af dette begreb i kommunerne og måske især blandt sagsbehandlerne, hvilket selvfølgelig ikke er optimalt. Det er vigtigt, at der arbejdes med en større ensartethed, og at man fra myndighedernes side ikke for en sikkerheds skyld dømmer folk til at være samlevende, hvis de reelt har hver sin bolig, husleje og i øvrigt andre udgifter, som man har, såsom f.eks. varme og el, og blot har valgt et socialt samvær, spise et måltid mad i ny og næ sammen og ellers at have det godt socialt. Det er vigtigt at slå fast, at der faktisk kan være noget samfundsmæssigt besparende, endda på flere måder, i, at borgere kan klare sig og via sociale netværk have en livskvalitet, og det er noget, som Dansk Folkeparti ikke mener kan gøres op i kroner og øre. Det er også vigtigt, at skilsmisseforældre kan hjælpe hinanden og mødes og være sammen om nogle af de hverdagsbeslutninger, der er i forbindelse med deres fælles børn. Ofte er det jo det modsatte, vi ser i hverdagen, og det er ikke til børnenes bedste.

Derfor er det vigtigt, at sager vurderes, og at beslutninger træffes ud fra et meget oplyst grundlag. Det må heller ikke være sådan, at man mellem civile borgere i surhed eller vrede over et eller andet pludselig ender med at mistænke hinanden eller angive hinanden for at være sociale bedragere. Det offentlige skal kunne gribe ind og undersøge, om der er belæg for en mistanke, men det mener jeg faktisk sagtens man kan, uden at det behøver at krænke borgeren. Det er en balancegang, der er vigtig, og her tror jeg klart, at myndighederne har en udfordring i dag. Der bør være mere ensartethed i de metoder, der anvendes i det kommunale system og også blandt sagsbehandlerne, og jeg håber selvfølgelig, at der med etablering af Udbetaling Danmark vil ske den her samkøring af oplysninger, som vil gøre det lettere for myndighederne at afsløre socialt bedrageri, uden at borgeren føler sig krænket.

For Dansk Folkeparti er det vigtigt, at vi i mange år frem vil have et velfærdssamfund, og at der vil være et incitament for borgeren i at bidrage alt efter den enkeltes formåen, at man som borger modtager det, man har ret til og ikke mere, og at man som modtager af lovlige ydelser skal kunne tage imod det med god samvittighed.

At der kan være behov for ændringer i forskrifterne og kontrolvejledningerne, vil vi ikke afvise på nuværende tidspunkt, og derfor vil det selvfølgelig være oplagt, at ministeren samler partierne og drøfter, hvorledes området kan præciseres, og jeg forstår også på ministerens tale, at der allerede er igangsat arbejdsgrupper. Det vil være oplagt, at de politiske partier, når arbejdsgrupperne har afsluttet deres arbejde, bliver indkaldt, så vi kan drøfte det, for at vi får fuldstændig klarhed over det her. Men jeg mener også som nogle af de foregående ordførere, at det er meget vigtigt, at vi ikke får alt for firantede regler i forhold til det, men lader os inspirere af nogle af alle de kommentarer, der er kommet, både i den ene og anden retning, fra interessegrupper.

Kl. 15:11

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Finn Sørensen, Enhedslisten, for en kort bemærkning. Værsgo.

Kl. 15:11

Finn Sørensen (EL):

Med hensyn til interessegrupper skal man bare følge lidt med i debatten, for en lang stribe af organisationer har jo krævet klare regler lige nøjagtig på det her område. Det gælder jo Kommunernes Landsforening bare for at nævne en ikke helt uvæsentlig aktør, det gælder Dansk Socialrådgiverforening osv. Så hvorfor har man ikke lyttet til dem? Nu kan jeg forstå, at Dansk Folkeparti ikke støtter vores forslag. Så vil jeg gerne have at vide sådan helt konkret, hvad der er i vejen med det forslag, vi har fremsat, og den måde, vi vil klargøre begrebet reelt enlig på. Hvis Dansk Folkeparti ikke vil støtte det, hvad er det så for nogle konkrete ideer, Dansk Folkeparti har til, at vi kan klargøre reglerne? Og mener Dansk Folkeparti, at der er behov for klare og ændrede regler på det her område?

Kl. 15:11

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Ordføreren, fru Karin Nødgaard.

Kl. 15:12

Karin Nødgaard (DF):

Jeg sagde sådan set i min ordførertale, at vi i Dansk Folkeparti ikke vil afvise, at der kan være behov for klare regler, og det vil vi gerne indgå i en drøftelse af sammen med de øvrige partier i Folketinget. Det synes jeg vil være oplagt at gøre, i forbindelse med at der kommer nogle arbejdsgrupper, der kan komme med et udkast, et udspil, til os.

Når hr. Finn Sørensen spørger, hvad der konkret er forkert, vil jeg sige, at der sådan set ikke er noget forkert i, at Enhedslisten sætter fokus på området og kommer med et beslutningsforslag. Det sagde jeg faktisk også i min tale. Jeg synes, at det er fint, at vi får den her debat om det, og det får vi også senere i dag vedrørende retssikkerheden på området. Men jeg synes også bare, at Enhedslistens forslag er meget skematisk opsat, og der kan være nogle andre ting, som måske også skal med i forhold til det her. Vi er her jo også for at blive klogere som politikere, og det bliver vi, bl.a. ved at vi får de indspil, som vi har fået, og vi har jo fået mange. Nu nævner hr. Finn Sørensen KL, og der er også Ældre Sagen, som der også bliver refereret til i forslaget, osv. osv. Så der er mange interesser, men det vigtigste er, at vi får en klarhed over, hvad det er, borgerne kan, og at vi ikke krænker borgernes rettigheder.

KL. 15:13

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):
Tak for det. Hr. Finn Sørensen.

KL. 15:13

Finn Sørensen (EL):

Nu har vi jo en drøftelse mellem Folketingets partier i dag, og derfor synes jeg da, at det ville være passende, hvis man fremlagde sine alternative forslag eller i hvert fald gav en pejling på, hvad det er for nogle forslag, man så mener skal fremmes, hvis det, vi har fremsat, ikke duer. Altså, jeg må indrømme, at jeg får det indtryk af ordførerens fremlæggelse, at ordføreren egentlig er meget godt tilfreds med reglerne sådan helt grundlæggende. Ordføreren synes, at det er i orden, at der er så stort et element af skøn fra myndighedernes side, og at borgerne som følge deraf ikke kan få klar besked om, hvad der er rigtigt og forkert i forhold til at leve som reelt enlig. Hvis jeg har misforstået det, hører jeg det gerne, men det er jo nok, fordi ordføreren ikke er særlig konkret, med hensyn til hvad ordføreren egentlig selv mener på det her område, men ligesom overlader det til ministeren at komme med nogle forslag.

KL. 15:13

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):
Tak. Ordføreren.

KL. 15:13

Karin Nødgaard (DF):

Det synes jeg er noget vrøvl, for jeg har sådan set ikke sagt ret meget om, hvad ministeren har sagt. Ministeren har sådan set heller ikke sagt, hvordan facitlisten skal være. Ministeren har nedsat nogle grupper, der skal arbejde med det, og vi er interesseret i at høre, hvad der kommer ud af det.

Jeg sagde også i min ordførertale, at vi er meget optaget af, at vi får nogle klare retningslinjer på det her område, og der vil vi da gerne holde fast i ministeren, så vi får de her klare retningslinjer. Det er jo igen, fordi Dansk Folkeparti er interesseret i at være med og være medbestemmende i det her.

Jeg siger, at der er flere af de ting, som blev nævnt fra f.eks. Ældre Sagens side, og som også nævnes i forslaget, som er meget fine, og som er gode at arbejde videre med. Men det er helt sikkert, at der også er nogle steder, hvor vi skal passe på, at det ikke bliver sådan noget med, at vi skal sidde og lave en afkrydsningsliste og så sige: Nu har vi fem ud af fem, der er krydset af, og det vil sige, at der så ikke er nogen problemer. Der kan være mange individuelle ting, der skal tages hensyn til i det her, og der gælder det bare om, at de sagsbehandlere, der sidder med det, er klædt bedre på, end de er i dag. Der er sikkert mange, der er klædt godt på til at klare opgaven, men der er altså også nogle, som man kan sige har behov for lidt mere, og der skal også være mere ensartethed på landsplan i den her behandling.

KL. 15:15

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren. Og den næste ordfører er fru Liv Holm Andersen, Radikale Venstre. Værsgo.

KL. 15:15

(Ordfører)

Liv Holm Andersen (RV):

Med det her beslutningsforslag ønsker forslagsstillerne, at reglerne for, hvornår man kan betragtes som henholdsvis enlig og samlevende, gøres klarere. Det er en ret svær debat, for selvfølgelig skal folk behandles ens, men samtidig er det sådan, at mere objektive regler frem for det, som vi kender i dag med plads til skøn og individuel vurdering, på mange måder vil gøre systemet mere rigtigt, og i øvrigt vil det jo ikke afskaffe nødvendigheden af kontrol eller for den sags skyld afskaffe, at der kan være forskel på resultatet af konkrete vurderinger.

Derfor mener vi i Radikale Venstre ikke, at det er i reglerne, at løsningen skal findes, men derimod i fortsat at have fokus på øget ensartethed i behandlingen og øget retssikkerhed. Her ser vi i Radikale Venstre frem til, at Udbetaling Danmark som landsdækkende myndighed kan være med til at sikre den her mere ensartede kontrol og rigtige udbetalinger og bedre vejledning til borgerne, og vi glæder os også meget over, at der er nedsat den her tværministerielle arbejdsgruppe, som bl.a. skal udarbejde vejledninger til borgerne om, hvordan praksis er i forhold til enligbegrebet, så borgerne netop ved, hvad de kan forholde sig til.

Kort og godt mener vi i Radikale Venstre, at der selvfølgelig skal arbejdes videre med at sikre øget klarhed, ensartethed og bedre information til borgerne, men ikke, at vi skal gøre det med nye, rigide regelændringer. Radikale Venstre kan således ikke støtte forslaget.

KL. 15:16

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Så er det hr. Finn Sørensen, Enhedslisten, for en kort bemærkning.

KL. 15:16

Finn Sørensen (EL):

Jeg vil gerne bede ordføreren – ja, tak til ordføreren for fremlæggelsen – forholde sig til det problem, at borgerne ikke kan få klar besked om, hvad de må og ikke må i det her spørgsmål, og om det ikke er et problem for retssikkerheden. Så vil jeg gerne lige citere, det er bare en tilfældig person, men det er jo en, der er dækkende for de mange fagpersoner, der beskæftiger sig med det her. Det er Kasper Kyed, som jo er talsmand for en række kommuner på Sjælland. Han er arbejdsmarkedschef i Holbæk Kommune. Han siger følgende: Der er ikke en klar definition på begrebet ægteskabeligt forhold, og det gør, at der er rigtig mange borgere, det er svært at give den rigtige vejledning. Det siger han til Politiken i januar måned 2013.

Jeg har taget det, fordi det kort og præcist er det, som en række eksperter i socialret siger, og som en lang række organisationer siger. Det siger jo, at det er reglerne, det er galt med. Og så vil jeg gerne bede ordføreren forholde sig til spørgsmålet: Skal de gældende regler laves om, eller skal de ikke?

KL. 15:18

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ordføreren.

KL. 15:18

Liv Holm Andersen (RV):

Så vil jeg sige tak for spørgsmålet. Det er jo ikke, fordi jeg står her og anfægter, at der ikke noget at arbejde videre med, det hører jeg

heller ikke nogle af de andre ordførere sige. Vi mener bare ikke på nuværende tidspunkt, at der er behov for nye regelændringer. Det er klart, at det her er et område, som vi skal have set på. Det er klart, at vi er optaget af at skabe mere ensartethed. Jeg nævnte også specifikt bedre information til borgerne, men sådan som det ser ud nu, mener vi ikke, at der grundlæggende set skal laves om på reglerne.

Kl. 15:18

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Hr. Finn Sørensen.

Kl. 15:18

Finn Sørensen (EL):

Jeg vil bare gerne kvittere for det meget klare svar. Ordføreren mener ikke, at der skal laves om på reglerne, tak for det.

Kl. 15:18

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Så siger jeg tak til ordføreren, og den næste ordfører er fru Anne Bastrup, Socialistisk Folkeparti, værsgo.

Kl. 15:18

(Ordfører)

Anne Bastrup (SF):

Enhedslisten skal have tak for at sætte dette tema på dagsordenen. Det har jo været på dagsordenen i den socialpolitiske debat, siden Danmarks Radio startede deres udsendelser, men i virkeligheden også tidligere, for vi har den udfordring, at der er kommuner – og det viste Danmarks Radios udsendelser jo også – der muligvis har problemer med helt at beskrive og kende det regelgrundlag, de skal arbejde efter. Derfor synes jeg også, det er vigtigt, at ministeren har nedsat den her tværministerielle arbejdsgruppe, fordi den jo bl.a. skal komme med vejledning og praksis for myndighedernes vurdering af enlige kontra samlevende, således at borgerne får et klarere grundlag for at vurdere, hvad deres ret og pligt er.

Vejledningen skal være med til at sørge for, at der er færre modtagere af enligydelser, som skal frygte for at have socialt samvær med andre, og vejledningen skal vise, hvilke kriterier der lægges til grund, når det skal vurderes, om man er enlig eller samlevende. Den skal klart vise, at det ikke har nogen betydning for de ydelser, man får som enlig, at man f.eks. går i biografen en gang imellem med en god ven. Den skal også fortælle, at borgerne har nogle rettigheder, der skal overholdes, selv om man er havnet i en sag, hvor det skal vurderes, om man er enlig eller samlevende.

Så skal den selvfølgelig også samtidig vise, at der er nogle pligter, at man har pligten til at fortælle myndighederne, hvis ens forhold er ændret. Samtidig var ministeren jo også meget klar i sin tale om, hvad det er for nogle forpligtelser, man har som skilt forælder, hvis man har fælles børn. Der har man simpelt hen forpligtelsen til at sørge for, at der er samvær med barnet. Og det, at man har samvær med barnet, eventuelt i morens hjem, skal ikke betyde, at man mister sin ret som enlig forsørger.

Jeg synes også, det er vigtigt at huske, at Ombudsmanden faktisk i sin beskrivelse af, hvad det er for nogle grundlæggende forvaltningsretlige regler, der gælder, når det drejer sig om reelt enlige forsørgere, jo har præciseret, at man skal overholde undersøgelsesprincippet. Det vil sige, at myndigheden, der undersøger, skal være objektiv i sin undersøgelse. En anonym anmeldelse kan ikke stå alene. Det er kun, hvis der er en situation, hvor man i øvrigt har andre elementer, der gør, at man så kan rejse en sag. Man kan ikke foretage tvangsindgreb, medmindre man også fortæller borgeren, at her står vedkommende foran en eller anden form for straffesag. Det betyder, at borgeren ikke er forpligtet til at fortælle, hvad det er, der er virkeligheden.

Myndighederne skal også foretage partshøring. Myndighederne, kommunen, har pligt til at høre en borger, inden de træffer afgørelse i sagen, hvis der indgår væsentlige faktiske oplysninger, der taler til ugunst for borgeren. Myndighederne har en vejledningsforpligtelse. Man kan ikke sidde som sagsbehandler i en kommune og være opmand og dommer over for en enlig forsørger. Man har en forpligtelse til at indgå i en dialog og fortælle, hvad regelgrundlaget er, hvad borgerens faktiske liv er, og hvordan de så i fællesskab kan finde ud af, om borgeren er enlig eller ej. Samtidig skal myndighederne også være meget præcise i deres begrundelser. Det her drejer sig for enlige forsørgere om rigtig mange penge. Det kan være grundlaget for, om de overhovedet kan bo der, hvor de bor, hvis det er, der opstår tvivl om det.

Så har Ombudsmanden jo også være meget præcis i sine krav om, hvad det er, der skal til, for at man som myndighed kan sige: Du har handlet ulovligt. For det er ikke bare at sige, at der er handlet bevidst. Det er nødvendigt at sige, at der skal være handlet bevidst ulovligt, før borgeren kan stå i en situation, hvor pengene skal betales tilbage.

Det er jo alle de der mange elementer, som vi skal i gang med, dels at få det tværministerielle udvalg til at komme med vejledninger, der er præcise osv., dels spørge: Kan vi gøre mere? Kan vi i højere grad imødekomme Ombudsmanden i de ting, han siger? For vi skal også samtidig huske, at det drejer sig om mennesker, og at mennesker er forskellige. Hvis vi går ind og siger, at der er de her tre principper og intet andet, så behandler vi jo ikke den mangfoldighed af mennesker, der lever her. Derfor tror jeg, at der skal være klare regler, men helt så objektive regler, som Ældre Sagen har fastlagt, tror jeg ikke at vi kan være tilfredse med.

Vi afviser beslutningsforslaget i den udformning, det har, men vi er i princippet enige med Enhedslisten i, at vi jo ikke kan leve med, at det hele sejler. Og det har det gjort indtil Danmarks Radios udsendelser. Jeg tror i virkeligheden, de havde en ambition om at vise noget andet, og så afslørede de, at der var en alt for uklar og upræcis behandling af disse mennesker, der stod over for en situation, hvor de kunne miste deres grundlag for at bo der, hvor de boede. Så afvisning fra vores side.

Kl. 15:23

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Der er lige nogle bemærkninger. Der er i hvert fald en fra hr. Finn Sørensen, Enhedslisten. Værsgo.

Kl. 15:23

Finn Sørensen (EL):

Jo tak. Tak til ordføreren for den venlige, brede og positive tale. Jeg har forstået, at ordføreren ikke støtter vores forslag. Jeg savner stadig væk en helt konkret begrundelse for, hvorfor det skulle være forkert at gøre det fuldstændig klart og tydeligt og objektivt konstatere, om man er reelt enlig. Hvorfor er der så stort et behov for, at myndighederne skal have lov til at skønne? Det handler jo ikke om, hvordan borgerne gerne vil leve. Det handler jo om at efterlade plads til skøn hos myndighederne. Så det vil jeg gerne have svar på.

Så vil jeg gerne spørge ordføreren helt kontant: Mener ordføreren, at reglerne er i orden, som de er, og at det bare er noget vejledning, der mangler, altså ordentlig orientering til kommunerne og borgerne, eller at reglerne skal ændres og, hvis de skal, på hvilken måde?

Kl. 15:24

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ordføreren.

Kl. 15:24

Kl. 15:27

Anne Baastrup (SF):

Den beskrivelse, som socialministeren bl.a. kom med, var jo: Er der økonomisk betydelige overførsler fra den ene til den anden, så man kommer i den situation, at der kan stilles spørgsmål ved, hvorvidt man er reelt enlig. Og det skal jo præciseres.

Men i øvrigt har man som samværsforælder ret til at være sammen med sine børn, man har også ret til at dele en bil, man har også ret til en lang række andre ting, men på et eller andet tidspunkt tipper det, og der er det så, jeg siger: Der skal være dialog fra kommunens side. Det skal være sådan, at man som enlig forsørger kan gå op og sige: Altså, vi er sammen tre gange om ugen, fordi jeg har fået skiftende arbejdstider, så må han hente? Ja, det må han godt, fordi vi har den der fælles dialog.

Men hvis det nu var sådan, at man med hr. Finn Sørensens forslag havde sagt, at han kun må hente to gange om ugen, hvad så?

Kl. 15:25

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Ordføreren.

Kl. 15:25

Finn Sørensen (EL):

Det ville aldrig opstå, hvis man vedtog Enhedslistens forslag, for der står ikke noget om, hvor mange gange der skal hentes om ugen. Det er nogle helt andre, meget mere klare økonomiske betingelser, der stilles op for at vurdere, om man er reelt enlig. Så det der eksempel var vist sådan lidt ved siden af.

Jeg vil gerne lige spørge ordføreren om en helt konkret problemstilling. En del af det eksisterende regelsæt er jo, at myndighederne også skal vurdere, om der er tale om et samlivsforhold, der kan føre til ægteskab eller registreret partnerskab efter dansk ret. Det vil altså sige, at myndighederne tillader sig at vurdere, om to menneskers samvær eller samliv, hvad det nu er, kan føre til ægteskab eller registreret partnerskab, og hvis myndighederne vurderer, at det kan det, så kan borgerne blive anklaget for socialt bedrageri.

Er det en rimelig retssikkerhed at give borgerne at overlade sådan et skøn til myndighederne?

Kl. 15:26

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ordføreren.

Kl. 15:26

Anne Baastrup (SF):

Ankestyrelsen har jo i sin gennemgang af forskellige typer sager været inde på meget præcist at beskrive, hvornår drejer det sig om samliv, og hvornår drejer det sig ikke om samliv. Hvis det er, at man kan få lavet en vejledning, der går ind og tager fat i Ankestyrelsens praksisbeskrivelse i de sidste fire sager, jeg tror det var fra februar måned, så vil vi jo også komme det der skridt videre. Men hvis vi går ind og siger, at vi laver en lov, altså en lov, hvor der ikke er skønsmuligheder, så har man rent faktisk ikke muligheden for hele tiden at flytte fortolkningen i overensstemmelse med den måde, som folk lever på.

Kl. 15:27

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Og så er det næste ordfører, og det er fru Thyra Frank, Liberal Alliance.

(Ordfører)

Thyra Frank (LA):

Tak. Liberal Alliance synes, det er en god idé, at vi får klare definitioner på, hvad en enlig forsørger og en enlig pensionist er. Det har vist sig, at kommunerne fortolker begreberne forskelligt, og det kan efterlade borgerne i en uheldig situation, hvor de er i tvivl om reglerne og føler sig mistænkeliggjort af kommunen. Også Ældre Sagen har efterlyst, at der bliver fastsat forståelige, klare og objektive regler på området. Ældre Sagen foreslår til forenkling af reglerne på området, at en enlig defineres som en person, som har en selvstændig bolig med egen folkeregisteradresse, og som kan dokumentere, at man betaler husleje, el og andre sædvanlige forbrugsudgifter til boligen. En klar definition vil øge retssikkerheden, og vi undgår at ende i et overvågningssamfund, hvor kommunerne begynder at kontrollere borgerne helt ind i soveværelset. Liberal Alliance kan således støtte Enhedslistens beslutningsforslag.

Kl. 15:28

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Hr. Finn Sørensen, en kort bemærkning.

Kl. 15:28

Finn Sørensen (EL):

Tak. Afslutningen kom lidt bag på mig. Men så vil jeg gerne kvittere for den klare udtalelse fra Liberal Alliances side og glæde mig over, at der i hvert fald indtil nu er et parti, der har set, at det er nødvendigt med nogle klare regler på det her område, så tak for det.

Kl. 15:29

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Benedikte Kiær, Det Konservative Folkeparti, værsgo.

Kl. 15:29

(Ordfører)

Benedikte Kiær (KF):

Der er ikke nogen tvivl om, at socialt bedrageri er undergravende for det velfærdssamfund, vi alle sammen er rigtig glade for. Derfor er det også vigtigt, at vi får gjort op med socialt bedrageri, og at vi får sikret, at socialt bedrageri faktisk bliver opdaget og bliver stoppet i de tilfælde, hvor det foregår.

Men det er jo også væsentligt, at man selvfølgelig skal overholde et princip om borgernes retssikkerhed. Det er også baggrunden for, at Det Konservative Folkeparti har sagt nej til en række af de forslag, som kommunerne havde for ligesom at kunne afdække socialt bedrageri i større omfang.

Jeg synes, at ministeren kom med en glimrende redegørelse, hvor ministeren forklarede, at vi sådan set har nogle regler i dag, som giver mulighed for, at man kan lave en konkret vurdering i de enkelte sager, for det er der simpelt hen behov for. For vi kan jo se, at udviklingen betyder, at samlivsforhold ændrer sig, men at det er et problem, at reglerne bliver fortolket og forvaltet forskelligt i de enkelte kommuner.

Derfor synes jeg, at det er tilfredsstillende, og jeg synes, at det er godt, at ministeren har taget stilling til det og har sat et arbejde i gang i et udvalg, som netop skal kigge på det tværministerielt, og også, at der kommer en vejledning på området, så vi kan sikre os, at reglerne sådan set ikke forvaltes forskelligt i de enkelte kommuner, men at der er en større grad af ensartethed mellem landets 98 kommuner.

Derudover har vi også en klar forventning om, at Udbetaling Danmark kan være med til at sikre, at der sker en mere ensartet for-

valtning, og at vi ikke ser nogle af de tilfælde, hvor der er nogle, der i den grad føler, at der er blevet trådt på deres retssikkerhed.

Med de ting, der er kommet fra ministeren, med de tiltag, som ministeren har sat i gang, kan Det Konservative Folkeparti ikke støtte beslutningsforslaget fra Enhedslisten.

Kl. 15:31

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Hr. Finn Sørensen, Enhedslisten, for en kort bemærkning.

Kl. 15:31

Finn Sørensen (EL):

Tak. Nu har vi jo ikke fået at vide, i hvilken retning ministeren egentlig arbejder. Skal der ændres nogen regler? Det skal der sandsynligvis ikke, for ministeren var jo egentlig meget godt tilfreds med dem, som de er. Så jeg forstår ikke rigtig, at ordføreren ligesom vil deponere sine forventninger til noget, som vi ikke ved hvad er. Jeg vil hellere have, at ordføreren forklarer sig og forholder sig til det konkrete forslag, der bliver behandlet her i dag. Hvad er der helt konkret i vejen med det, siden ordføreren ikke kan støtte det?

Kl. 15:32

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Ordføreren.

Kl. 15:32

Benedikte Kiær (KF):

Jeg forsøgte egentlig også i min ordførertale at sige, at det er meget svært at lave nogle firkantede regler på det her område, også fordi tingene udvikler sig. Der er et behov for, at der er et rum for fortolkning, så derfor er det ikke hensigtsmæssigt at lave nogle objektive regler for, hvordan det skal vurderes, hvorvidt man er enig eller ej, eller om man lever i et ægteskabslignende forhold. Så det er en af baggrundene for, at vi ikke kan støtte det forslag, der er fra Enhedslisten, og så synes vi, det er positivt, at ministeren tager initiativ til at sætte udvalgsarbejdet i gang, plus at der skal laves en vejledning, så vi sikrer en mere ensartet forvaltning kommunerne imellem.

Kl. 15:32

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Hr. Finn Sørensen.

Kl. 15:32

Finn Sørensen (EL):

Så skal jeg bare høre ordføreren om, hvorfor det er så vigtigt, at der er et stort rum for fortolkning hos myndighederne. Er det med samme begrundelse og af samme årsag som den, ordføreren for Socialdemokratiet havde, nemlig at man ikke må lave reglerne så klare, for så bliver det nemmere at snyde. Er det derfor?

Kl. 15:33

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ordføreren.

Kl. 15:33

Benedikte Kiær (KF):

Grunden til, at der skal være rum for fortolkning – nu har jeg ikke sagt, om det rum skal være stort eller lille, jeg har blot sagt, at der skal være et rum for fortolkning – er, at det er svært at lave nogle totalt faste og objektive regler for, hvad samliv egentlig er. Det synes jeg egentlig også jeg hører fra Enhedslistens ordfører i andre sammenhænge, nemlig at man skal være mere åben for, at folk lever sammen på andre måder i dag, end man gjorde for f.eks. et par årtier siden. Derimod er det væsentligt, at den enkelte borger ved, hvad vedkommende skal forholde sig til, ligesom det er vigtigt, at reglerne bliver forvaltet ens landet over, så der ikke sker det, at det i en del af

landet er skidt, fordi man fortolker reglerne forkert og derved også undergraver borgernes retssikkerhed, mens man i andre dele af landet faktisk godt kan finde ud af at forvalte reglerne efter hensigten. Derfor synes jeg, det er positivt, at ministeren har sat et arbejde i gang, ligesom der skal udarbejdes en vejledning på området, hvilket skal sikre en større ensartethed.

Kl. 15:34

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren og fru Benedikte Kiær. Så er det ordføreren for forslagsstillerne. Det er hr. Finn Sørensen, Enhedslisten, værsgo.

(Finn Sørensen (EL): Må jeg lige tage et glas vand?). Det er godt at være beredt.

Kl. 15:34

(Ordfører for forslagsstillerne)

Finn Sørensen (EL):

Tak. Jeg håber ikke, det bliver trukket fra taletiden. (Anden næstformand (Pia Kjærsgaard): Det vil jeg overveje). Nå.

Formålet med det her beslutningsforslag er at sikre, at der bliver skabt klarere regler om, hvad det vil sige at være enig forsørger og enlig pensionist. Det er der i allerhøjeste grad brug for. Det er et synspunkt, som Enhedslisten bestemt ikke står alene med – vi har da i hvert fald Liberal Alliance med – men ud over det har vi en lang række organisationer og eksperter, der har givet udtryk for, at der må skabes klare regler på det her område. Det gælder f.eks. Dansk Socialrådgiverforening, Kommunernes Landsforening, en række socialchefer, 17 sjællandske kommuner i forening, Ældre Sagen, Den Sociale Retshjælp og fremtrædende eksperter i socialret. Det er også holdningen bredt i kommunerne. Jeg vil gerne henvise til KMD-analysen fra maj 2012, som viste, at omkring tre fjerdedele af kommunerne vurderer, at enklere love og regler vil have stor effekt på bekæmpelsen af socialt bedrageri. Problemet med de nuværende regler er, at de i alt for høj grad hviler på et skøn, og at de bygger på en helt forældet opfattelse af, hvad det vil sige at leve i et ægteskabslignende forhold. Det har mange negative konsekvenser, nemlig følgende:

For det første betyder det en stor utryghed for mange borgere, der bliver usikre på, om de gør noget forkert, og som ikke kan få klar besked om, hvad de må og ikke må, når de henvender sig til myndighederne. Den enlige mor kan ikke få at vide, hvor meget samkvem hun må have med eksmanden, hvor meget samarbejde de må have om børnenes tarv, selv om de skal have dette samarbejde i henhold til forældreansvarsloven. Den enlige pensionist kan ikke få klar besked om, hvor meget vedkommende må være sammen med sin ven, og det er i sig selv problematisk. Den første betingelse for, at borgerne overholder reglerne, er jo, at de er klare og tydelige, og at borgerne kan få klar besked om, hvad de må og ikke må.

For det andet betyder det en alvorlig svækkelse af borgernes retssikkerhed, når de bliver udsat for anklage om socialt bedrageri, og det er en krænkelse af borgernes privatliv og værdighed på det her grundlag. Dyneløfteri, kratluskeri og mangelfuld sagsbehandling er rammende betegnelser for den adfærd, som kommunernes kontrolgrupper og sagsbehandlere i mange tilfælde – jeg siger udtrykkeligt »i mange tilfælde«, ikke »i alle« – udviser i deres jagt på socialt bedrageri. Det blev dokumenteret i Danmarks Radios tv-serie her i begyndelsen af året. Jeg vil også henvise til statsforvaltningen Midtjyllands undersøgelse af 80 sager, hvor 6 kommuner havde stoppet kontanthjælpen til borgerne. Der var fejl i 76 af sagerne.

For det tredje fører det til, at kommunerne bruger deres ressourcer forkert. Klare regler ville frigøre ressourcer til at løse et problem, der sandsynligvis er lige så stort, nemlig kommunernes egne fejludbetalinger. Jeg henviser til Deloittes analyse, der blev omtalt i Ugebrevet A4 i januar i år, og som vurderer, at kommunerne kunne hente 2 mia. kr. på denne konto, altså ved at have klarere regler, og det er fire gange mere, end de får ind på kontrol af borgerne.

For det fjerde svækker det jo helt grundlæggende borgernes tillid til myndighederne generelt set. Borgerne oplever i højere og højere grad kommunerne som en modstander eller i hvert fald ikke som et sted, hvor man kan få hjælp til at gøre det rigtige. Problemet forstærkes af, at myndighederne jo blot skal sandsynliggøre, at borgerne begår socialt bedrageri, og at de på den baggrund kan stoppe borgernes sociale ydelser og kræve dem tilbagebetalt. Det er herefter op til borgeren at anke sagen og bevise sin uskyld gennem et langstrakt sagsforløb, hvor meget udsatte borgere ofte må leve på et eksistensminimum, indtil sagen bliver afklaret. Mange borgere giver op på forhånd.

Problemet bliver jo endnu større, når regeringens forlig med højrefløj om kontanthjælpsreformen træder i kraft. Fremover vil også samlevende kontanthjælpsmodtagere blive udsat for mistænkeliggørelse og vilkårlige afgørelser. Det er på høje tid, vi får gjort noget ved det her problem.

Derfor foreslår Enhedslisten, at regeringen pålægges at fremsætte lovforslag eller foretage de nødvendige ændringer af administrative forskrifter, som kan klargøre reglerne. Vi mener, man skal tage udgangspunkt i Ældre Sagens forslag, som siger, at man reelt er enig, hvis man har en selvstændig bolig som egen folkeregisteradresse, hvis der er tale om en reel bolig med tilhørende almindelige forbrugsudgifter, og hvis det kan dokumenteres, at man selv betaler de almindelige forbrugsudgifter. Denne definition kan bruges i forhold til såvel enlige forsørgere som enlige pensionister. Den vil skabe fuldt dokumenterbare objektive regler; den vil give en masse borgere ro i sindet; den vil løfte borgernes retssikkerhed mange meter; den vil frigøre ressourcer i kommunerne, som kan bruges til en bedre service for borgerne.

Kl. 15:39

Så henviser man til, at Ankestyrelsen tidligere på året er kommet med fire principafgørelser, som skulle løse problemet, men det gør de ikke. Ankestyrelsen bygger blot videre på det grundlæggende problem, at det er op til et skøn fra myndighedernes side, om der er tale om et samlivsforhold, der kan føre til ægteskab eller registreret partnerskab efter dansk ret. Dermed har man ikke løst det himmelråbende paradoks, at forældre og børn, der deler bolig og økonomi, samt beboere i et kollektiv ikke anklages for socialt bedrageri, hvorimod en enlig forsørger, der tager på ferie med børn og eksmand, risikerer at blive det, ligesom den enlige pensionist, der spiser lidt for mange gange sammen med sin ven. Den slags dobbeltmoral er dybt krænkende for retsfølelsen. Ankestyrelsen ændrer da heller ikke på det helt grundlæggende retssikkerhedsmæssige problem, at myndighederne ikke skal føre bevis for, at der er tale om et ægteskabsliggende forhold.

Problemet er jo, at denne lovgivning bygger på regler, som blev skabt i 1925, da ligestilling ikke var på dagsordenen og samlivsformer, som er blevet almindelige og udbredte i dag, blev betragtet som den rene utugt og anormalitet. Det er på tide, vi får gjort op med det.

Jeg kan jo så forstå, at alle Folketingets partier på nær Liberal Alliance ikke kan støtte vores forslag. Jeg har selvfølgelig hørt fra ministeren, at der arbejdes med disse ting – det har vi så hørt på i et stykke tid, og det bliver spændende at se, hvad der kommer ud af det. Vi må håbe på, at disse nye vejledninger kan hjælpe noget på det, selv om jeg er lidt bekymret over de meldinger, jeg har hørt i dag. Men det er klart, at Enhedslisten jo også meget gerne deltager i det arbejde, og hvis vores beslutningsforslag og diskussionen om det har medført, at der kommer en lidt skarpere forståelse for, at det er nødvendigt at få ændret de her regler, har vores indsats jo ikke været helt forgæves.

Kl. 15:41

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren.

Der er ikke flere, der har bedt om ordet, og forhandlingen er slut.

Jeg foreslår, at forslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

18) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 110:

Forslag til folketingsbeslutning om økonomisk kompensation i forbindelse med klagesager.

Af Karina Adsbøl (DF) m.fl.

(Fremsættelse 09.04.2013).

Kl. 15:41

Forhandling

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Forhandlingen er åbnet. Social og integrationsministeren, værsgo.

Kl. 15:41

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Dansk Folkeparti vil med B 110 pålægge regeringen at sørge for, at der kan udbetales en kompensation til borgere i tilfælde, hvor Ankestyrelsen giver en borger medhold i, at kommunen har truffet en forkert afgørelse efter serviceloven. Kompensationen skal stå i et rimeligt forhold til den ydelse, borgeren ikke har fået adgang til under klagens behandling, og til den tid, hvor klagen har været under behandling. Det skal være den kommune, der har truffet afgørelsen, der skal betale kompensationen. Et mål med forslaget er at motivere kommunerne til hurtigt og effektivt at træffe de rigtige afgørelser, og kompensationen skal endvidere virke som et plaster på såret til borgeren.

Forslaget ligger i væsentlig grad på linje med B 68 om opsættende virkning, som blev behandlet i Folketinget for kort tid siden, og mit syn på de to forslag er i al væsentlighed også det samme. Jeg mener, at hensynet bag forslagene er prisværdigt, men at redskaberne er de forkerte.

Retssikkerheden for borgeren er meget vigtigt for regeringen. Borgeren skal kunne regne med at få afgørelser, der er i overensstemmelse med loven, og jeg er derfor også fuldstændig enig i målsætningen om hurtige og rigtige kommunale afgørelser. Men det middel, som Dansk Folkeparti gerne vil bruge, er jeg derimod uenig i. Borgerens retssikkerhed skal i centrum, men jeg tror ikke, at økonomisk kompensation er det rigtige redskab til at sikre, at flere kommuner træffer de rigtige afgørelser i første omgang.

Det må være sådan, at udgangspunktet må være, at vi som politikere har tillid til, at kommunerne har viljen til at træffe de lovlige afgørelser. Og kommunerne skal sikre, at borgeren får den rigtige indsats ud fra en helhedsvurdering af borgerens behov. Her indgår naturligvis en balance mellem de faglige og de økonomiske vurderinger. Vi skal imidlertid hjælpe kommunerne til at blive bedst muligt klædt på til at træffe de rigtige afgørelser, så borgerne med det samme kan få den hjælp, de har ret til.

Der har igennem de senere år været arbejdet på at understøtte, at kommunerne træffer de rigtige afgørelser i første instans på det sociale område. Ankestyrelsen har f.eks. i marts 2012 lanceret en juridisk hotline på sin hjemmeside, som giver juridisk vejledning til sagsbehandlere i kommuner og nævn. Ankestyrelsen har også for-

bedret sine principafgørelser med vægt på at tydeliggøre rækkevidden og betydningen af de enkelte principafgørelser.

KL og Social- og Integrationsministeriet har i samarbejde udviklet voksenudredningsmetoden, som giver sagsbehandlere en systematisk ramme for deres faglige arbejde og understøtter lovmedholdelighed i sagsbehandlingen. Der gennemføres også løbende formidlingsprojekter og praksisundersøgelser.

I forbindelse med aftalen om en forenklet klagestruktur er det aftalt, at der skal ske en øget systematisk rådgivning af kommunerne fra Ankestyrelsen på baggrund af klagesagerne.

Jeg vil også gerne nævne den undersøgelse, vi er i gang med, om kommunernes brug af serviceniveauer. Undersøgelsen forventes at ligge klar ved årsskiftet.

Ud over de rigtige afgørelser i første instans fokuserer regeringen også på kortere sagsbehandlingstider i klagesystemet. Det forventes, at sagsbehandlingstiderne efter lovforslaget om et forenklet klagesystem vil blive kortere og mere ensartede, når et nyt ankecenter i Aalborg er fuldt etableret. En nedbringelse af sagsbehandlingstiden vil alt andet lige betyde, at en borger, der har fået nedsat sin ydelse og vinder ankesagen, har et tab i kortere tid. Et særskilt mål er kortere sagsbehandlingstid i principielle sager, der i det forenkledte klagesystem kun skal behandles en gang. De principielle afgørelser, der skal vejlede alle kommuner, kommer hermed hurtigere ud til kommunerne, og på den måde kan flere afgørelser også træffes hurtigt og rigtigt i kommunerne i første omgang.

Der tages altså allerede rigtig mange gode initiativer for at styrke kommunernes sagsbehandling, så borgerne kan få den hjælp, de har ret til i første instans, og så borgerne undgår at skulle igennem den rigtig ærgerlige situation, det er at skulle klage.

En kompensationsordning som foreslået vil på flere måder være uhensigtsmæssig. Ordningen vil bl.a. medføre store administrationsudgifter, også udgifter til bl.a. individuel beregning af kompensationen i de enkelte sager. Hertil kommer, at et lovforslag om, at kommunerne fremover skal betale kompensation til borgere i klagesager, formentlig vil medføre en økonomisk kompensation til kommunerne, så det i sidste ende bliver staten og ikke kommunerne, der kommer til at betale. Og navnlig er det egentlig også min opfattelse, at en kompensationsordning ikke vil gøre kommunerne dygtigere til at træffe flere rigtige afgørelser i første omgang, og det er for mig et væsentligt mål.

Afslutningsvis vil jeg sige, at jeg deler ønsket om at sætte borgernes retssikkerhed i centrum. Det skal være sådan, at borgeren kan regne med at få en afgørelse, der er i overensstemmelse med loven, men det er måske med nogle andre redskaber. Og på den baggrund kan regeringen ikke støtte beslutningsforslaget.

KL 15:46

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Så er det fru Karina Adsbøl, kort bemærkning.

KL 15:46

Karina Adsbøl (DF):

Ministeren siger, at det her beslutningsforslag er uhensigtsmæssigt. Men er det ikke korrekt, at vi i Socialudvalget, og at ministeren også selv har fået en række henvendelser fra bl.a. handicaporganisationerne og bl.a. fra Evald Krog, som skriver til os, at nogle kommuner simpelt hen tænker i de her baner, i forhold til at de sparer den her ydelse, mens klagesagen kører? Er ministeren ikke enig i, at vi i Folketinget har fået de her henvendelser om, at der er store problemer i forhold til det her område?

KL 15:47

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ministeren.

KL 15:47

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Det er sådan, at kommunerne skal overholde landets lovgivning. Og hvis man som borger ikke synes, at den kommune, man bor i, overholder den lovgivning, der er i landet, har man mulighed for at klage. Vi har desværre bare nogle gange lange sagsbehandlingstider, hvilket vi har drøftet rigtig mange gange, både her i salen og i forskellige samråd, bl.a. som følge af den strukturændring, man har lavet i form af statsforvaltningerne.

Derfor har regeringen lavet en ny aftale om en bedre klagestruktur, sådan at man for fremtiden skal få sine klager behandlet hurtigere, og hvor vi fokuserer på, at borgerne skal have de rigtige ting i første omgang. Det må jo være det, der er det vigtige: at kommunerne bliver klædt på til at kunne give borgerne den korrekte ydelse, den korrekte hjælp i første omgang, så man er fri for alt det der med, at man skal ud i en klagesituation.

Derfor har vi arbejdet ad det spor, der handler om, at kommunerne skal hjælpes til at træffe de rigtige afgørelser og forenkle klagesystemet, så borgere, der alligevel oplever, at de gerne vil klage, får en hurtigere afklaring end det, der kan være tilfældet i dag.

KL 15:48

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Fru Karina Adsbøl, Dansk Folkeparti.

KL 15:48

Karina Adsbøl (DF):

Jo, men jeg synes alligevel ikke rigtig, ministeren har svaret på det spørgsmål, jeg stillede, om alle de henvendelser vi har fået, bl.a. fra handicaporganisationerne og også fra Evald Krog, som sådan set har skrevet et brev til ministeren og også til Socialudvalget omkring den store problemstilling på det her område, altså at kommunerne lige som kan tænke i, at de måske sparer den her ydelse, mens klagesagen kører. Det er jo derfor, Dansk Folkeparti fremsætter det her beslutningsforslag. Det er jo netop for at undgå og for at forebygge, at man ligesom kører de her klagesager.

Er ministeren så ikke enig i, at der lige for nylig er afsagt en principafgørelse i Ankestyrelsen netop om en BPA-ordning i forhold til Line Myrup, som fik medhold i Horsens Kommune, fordi kommunen ligesom har vurderet, at hun skulle have hjælp efter en § 83, altså hjemmehjælp? Hvis ministeren accepterer det her beslutningsforslag og siger, at det her er en god idé, det vil vi gerne forebygge, vil det da forebygge sådan en sag som Line Myrups sag, der lige har været i Horsens.

KL 15:49

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ministeren.

KL 15:49

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Nu tror jeg ikke, vi skal stå og sagsbehandle konkrete sager, men jeg vil gerne sige, at når ordføreren nævner, at en borger har fået medhold, viser det jo faktisk, at vores system virker. Når det så virker, men alligevel til tider godt kan opleves som meget tungt og besværligt for vores borgere, er der stadig væk grund til, at vi kigger på det. Derfor har vi fra regeringens side haft den vinkel til det, at vi gerne vil have, kommunerne bliver klædt bedre på til at træffe de rigtige afgørelser i første omgang, så der ikke er grundlag for at klage. Men hvis borgeren oplever, at det eksempelvis tager for lang tid, inden der bliver truffet en afgørelse, har vedkommende jo mulighed for som et selvstændigt punkt at klage over det. For hvis det tager for lang tid, inden afgørelsen når frem, vil man som borger kunne betragte det som et afslag, som man kan påklage. Så vi har jo allerede i

forhold til de regler, der er, og også de ændringer, vi har lavet, taget højde for, at systemet skal være bedre set fra borgerens synspunkt.

Så derfor vil jeg egentlig sige, at når spørgsmålet drejer sig om, om man så skal sige til kommunerne, at de skal betale økonomisk kompensation, så tror jeg bare, det vil føre til, at der vil komme mange flere klager. Og det tror jeg ikke vil være godt for den enkelte borger. Jeg vil hellere have, at kommunerne bliver bedre til at træffe de rigtige afgørelser, og at klagesystemet kommer til at fungere bedre. Det er det, der er mit fokus.

Kl. 15:50

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak er det hr. Finn Sørensen, Enhedslisten, for en kort bemærkning. Værsgo.

Kl. 15:51

Finn Sørensen (EL):

Tak til ministeren. Jeg forstår ikke rigtig ministerens begrundelse for at afvise det her. Der bliver sagt noget med, at det vil påføre kommunerne store administrative byrder at skulle opføre, hvilken kompensation borgeren skal have osv. Altså, det vil det jo kun, hvis kommunerne ikke kan finde ud af at træffe de rigtige afgørelser, og det er vi enige om at de skal lære at gøre fra starten. Der ser jeg da sådan et forslag som det her i lighed med det, som Enhedslisten fremsatte forleden dag, som noget, som ellers er meget moderne her i samfundet, nemlig et økonomisk incitament til kommunerne om at træffe de rigtige afgørelser med det samme. Så jeg forstår ikke, hvorfor det skulle være så slemt. Ja, hvis kommunerne ikke kan finde ud af det, kommer de til at betale ved kasse et, men så kan det jo være, at de lærer det. Så jeg savner altså en ordentlig begrundelse for, at man afviser sådan et forslag.

Kl. 15:51

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ministeren.

Kl. 15:51

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg tror, at det er vigtigt at have det udgangspunkt, at vi må regne med, at man i kommunerne træffer lovlige afgørelser. Jeg tror ikke, at vi kan have det udgangspunkt i Folketinget, at vi mistænker kommunerne for at ville omgå loven. Vi må have det udgangspunkt, at kommunerne forvalter loven, som vi har bedt dem om at gøre det.

Så bliver jeg af hr. Finn Sørensen spurgt: Hvorfor ikke bare sørge for, at man skal have den der økonomiske kompensation? Og er det ikke besværligt ude i kommunerne? Der vil jeg gerne sige, at det, som jeg egentlig læser det her forslag som gående ud på, er jo en slags dummebøder til kommunerne, når kommunerne har udført det, som vi har bedt dem om, nemlig at foretage et skøn. Når man foretager et skøn, er man nogle gange i tvivl, og så skal der træffes nogle afgørelser, men man ender med at træffe en beslutning. Hvis borgeren ikke er enig i den beslutning, kan borgeren påklage afgørelsen, og kommunen, som måske har skullet træffe en afgørelse, og som inden for en eller anden form for skøn har skullet vurdere, om det var ret og rimeligt, og om det svarede til det, borgeren var berettiget til, vil så efterfølgende, hvis kommunen taber sådan en sag, få at vide, at så skal man betale. Så skal man regne ud, hvad borgerne er gået glip af, og det vil selvfølgelig betyde, at man skal bruge nogle penge på at regne det ud.

Men jeg kunne også godt tænke mig at spørge tilbage: Skal det så gælde alle steder, hvor det offentlige foretager skøn, at man som borger skal have kompensation? For så tror jeg ikke, at der er råd til at udvikle den offentlige velfærd.

Kl. 15:53

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Så er det hr. Finn Sørensen.

Kl. 15:53

Finn Sørensen (EL):

Nu fremgår det jo af forslaget, i hvilke sammenhænge det skal gælde, og det må forslagsstillerne selv ligesom svare på. Jeg synes, at det drejer sig om princippet i det, og jeg synes, at det er helt i orden, at kommunen får en dummebøde, hvis den skønner forkert. Det er da fuldstændig rimeligt. Det får borgerne jo, hvis de laver en fejl, så det er vel rimeligt nok, hvis man vil opdrage kommunerne.

Så vil jeg bare sige til ministeren: Ja, vi skal som udgangspunkt tro på, at kommunerne træffer lovlige afgørelser. Uden at kende statistikken tror jeg også, at de gør det i meget stort omfang, så det her skal vel ikke opfattes som et forsøg på mistænkeliggørelse. Men jeg vil da gerne lige en gang til henvise til Statsforvaltningen Midtjylland, der undersøgte 80 sager, altså tog nogle stikprøver i 6 kommuner, 80 sager i alt, hvor disse kommuner havde stoppet kontanthjælpen til borgerne. Der var fejl i 76 af sagerne, og sådan har der jo været mange eksempler. Så mon ikke det var en god idé, at man lige som også tog et lille redskab som det her i brug for at opdrage kommunerne. Jeg synes ikke rigtig, at ministeren tilbageviser, at det kunne være en fornuftig ting.

Kl. 15:54

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ministeren.

Kl. 15:54

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Omgørelsesprocenterne var i 2011 på 31,9 pct. mod 28,1 pct. i 2010, 27,4 pct. i 2009, 28,6 pct. i 2008 og 31 pct. i 2007. Så man kan sige, at det altså varierer lidt over tid, hvordan omgørelsesprocenterne er. Jeg synes, at man skal have med in mente, når man går ind i den debat, som er meget væsentlig, og som også bliver rejst af handicaporganisationerne, når de påpeger, at borgere får frataget deres hjælp eller nedsat deres hjælp uretmæssigt, at de her omgørelsesprocenter ikke er meget skvulpende.

Men jeg vil også gerne sige, at vi også bliver nødt til at have fokus på, at kommunerne har mulighed for at have lokale serviceniveauer. Det har vi givet dem lov til, og den mulighed skal de have. Men de lokale serviceniveauer skal holde sig inden for servicelovens rammer, og derfor sidder man ude i kommunerne og foretager de her skøn. Det er fuldstændig lovmedholdeligt, at de gør det, og det skal de også have mulighed for at gøre. Vi skal bare sørge for, at hvis der er nogle borgere, som ikke får det, de er berettiget til, så får de hjælp, og der vil min indgangsvinkel til at give borgerne den rigtige hjælp være at klæde kommunerne på til at kunne træffe de rigtige afgørelser og lave et fleksibelt klagesystem.

Kl. 15:55

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak for det, og tak til ministeren. Så er det hr. Hans Andersen, Venstre, som ordfører, værsgo.

Kl. 15:55

(Ordfører)

Hans Andersen (V):

Med B 110 sætter Dansk Folkeparti fokus på en vigtig problemstilling, som vi også interesserer os for i Venstre, nemlig hvordan vi kan forbedre forholdene for ældre og udsatte borgere, så de får den støtte og hjælp, de har behov for. Forslaget går ud på at give økonomisk kompensation til borgere, der har klaget og under sagsbehandlingssti-

den går glip af en støtte og hjælp, de efter afgørelsen erklæres berettigede til. Det er et sympatisk forslag, men i Venstre mener vi alligevel ikke, at det er godt eller det bedste forslag for at imødekomme de borgere, vi taler om.

Udgangspunktet er jo, at vi har tillid til, at kommunerne træffer de rigtige afgørelser over for borgere, når borgere står med et problem og skal have det løst. Det gør kommunerne jo faktisk også, og det ser vi, når vi kigger på statistikken. I langt størstedelen af sagerne træffer de de rigtige afgørelser. Vi erkender dog, at det aldrig er optimalt for nogen, når der træffes forkerte afgørelser, og derfor er vi også helt enige i målsætningen om, at de rigtige afgørelser skal ske i første omgang og borgerne selvfølgelig skal have en god og effektiv service.

I den forbindelse er der sådan set nogle muligheder for at forbedre det eksisterende system. Det er f.eks. meget væsentligt, at borgerne i dag allerede har mulighed for at få forlænget støtten hos kommunen, så den ikke fratages borgeren under sagsbehandlingen. Det er noget, som jeg synes kommunerne skulle benytte sig af i højere grad. Så er der også lanceret en række forskellige tiltag, som ministeren netop nævnte. Jeg tænker her på den juridiske hotline på hjemmesiden, som skal sikre, at sagsbehandlerne i højere grad får og har den nødvendige viden til at træffe de rigtige afgørelser. Det handler også om, som ministeren også nævnte, en forbedring af styrelsens principafgørelser med vægt på tydeliggørelse af rækkevidden. Så er der jo også med den forenklede klagestruktur lagt op til – hvis vi skal tro på det, ministeren og regeringen siger – at der også her vil ske en systematik i rådgivningen af kommunerne fra Ankestyrelsen på baggrund af de klagesager, vi allerede ser.

Så man kan sige, at B 110, som Dansk Folkeparti fremsætter, er et sympatisk forslag, men vi vurderer ikke, at det er den bedste vej til at nå målet, som netop er de rigtige afgørelser. En af tornene her er jo en vurdering af, hvad der vil ske med antallet af klager, hvis vi går denne vej. Vil det stige, hvad vil de administrative byrder blive? Det er ikke nødvendigvis det, vi synes vores fælles skattekroner skal gå til, altså øgede administrative byrder og udgifter. Og det fører heller ikke nødvendigvis til, at kommunerne træffer nogle flere rigtige afgørelser, som jeg helst ser at de gør.

Så på den baggrund mener vi, at der er andre måder, hvorpå vi kan arbejde med at få kommunerne til at træffe flere rigtige afgørelser. Tak.

Kl. 15:59

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Jeg siger tak til ordføreren. Der er en enkel kort bemærkning fra fru Karina Adsbøl.

Kl. 15:59

Karina Adsbøl (DF):

Tak for nogle positive ord, men det er jo ikke nok, for Venstre vil ikke støtte det her beslutningsforslag. Jeg kunne da godt tænke mig at høre: Hvad vil Venstre så gøre for at undgå det her? Med hensyn til klagerne tror jeg da ikke, at der vil komme flere klager, for man får jo ligesom et incitament til at gøre det rigtige i første hug. Så det kunne jeg godt tænke mig at høre Venstre om.

Jeg forstår ikke rigtig, at Venstre ikke kan bakke op om det her, for det kommer jo ikke til at koste kommunen noget i den sidste ende, fordi det er en ydelse, som de alligevel skulle have leveret. Så på den måde bliver det jo ikke dyrere. Jeg tænker da også, at det vil forebygges, at der kommer klagesager, fordi der i første omgang bliver truffet de rigtige afgørelser. Og det handler jo ikke om at have tillid eller ikke have tillid. Det handler jo om, at vi somme tider får nogle breve fra flere organisationer om det her.

Kl. 16:00

Fjerde næstformand (Anne Bastrup): Ordføreren.

Kl. 16:00

Hans Andersen (V):

Vi er sådan set optaget af at få kommunerne til at træffe de rigtige afgørelser første gang. Og der er plads til forbedringer, når man kigger på statistikken fra Ankestyrelsen. Der er stadig væk, synes jeg, for mange sager, hvor kommunerne ikke er opmærksomme nok.

Men jeg mener, at det er forskelligt fra kommune til kommune. Der er nogle kommuner, der er rigtig gode til at overholde lovgivningen, intentionen i lovgivningen og til at have dialog med borgerne om servicen. Så er der andre kommuner, der udmærker sig ved at have plads til forbedringer – for at sige det med pæne ord – i deres dialog med borgerne og i den måde, de arbejder med lovgivningen på. Der tror vi ikke på at den korteste vej til målet, nemlig flere rigtige afgørelser, er, at vi skal indføre en compensation. Og vi frygter altså øgede administrative byrder ved den her form for forslag.

Kl. 16:01

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Fru Karina Adsbøl.

Kl. 16:01

Karina Adsbøl (DF):

Dansk Folkeparti er jo enig i, at det er vigtigt, at den rigtige beslutning bliver truffet i første omgang, og det er jo også derfor, at vi fremsætter det her beslutningsforslag. Det er jo netop, fordi vi gerne ser, at den rigtige beslutning bliver truffet i første omgang.

Er ordføreren ikke enig i, at det er et incitament til ikke at prøvekøre de her sager? Vi har jo hørt om, at der er nogle, der mener, at kommunerne vil prøvekøre de her sager for ligesom at spare de penge i det tidsrum, sagen kører i. Det er jo også det, vi hører om i Socialudvalget, og det er det, vi får henvendelser om. Så jeg forstår ikke helt Venstres begrundelse, men har Venstre selv nogle ideer til, hvordan det her område så kan blive forbedret?

Kl. 16:02

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Ordføreren.

Kl. 16:02

Hans Andersen (V):

Som jeg tidligere har været inde på, handler det jo om, at vidensniveauet om gældende lovgivning bliver højere hos de medarbejdere, der arbejder med sagerne i kommunerne. Det tror jeg kan være med til at føre til flere rigtige afgørelser i første hug.

Så synes jeg, at vi skal diskutere, om det med compensation fører til færre eller flere klager. Jeg frygter, at det fører til flere klager. Der er jo andre områder, f.eks. på miljøområdet, hvor der er en eller anden form for brugerbetaling for at få adgang til at klage. Det synes jeg ikke er skitseret nogen steder i det her forslag. Det kan jo føre til mange klager, for man er sådan set sikker på, at man enten får et afslag, og det får man allerede i dag, eller også får man med det her forslag, som Dansk Folkeparti har fremsat, en gevinst. Så det kunne jo også godt føre til, at vi sådan set kommer til at bruge meget tid på behandling af klagesager. Og det er vel ikke det, der er meningen med det her forslag.

Kl. 16:03

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Jeg siger tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Maja Panduro fra Socialdemokraterne.

Kl. 16:03

Kl. 16:08

(Ordfører)

Maja Panduro (S):

Jeg har glemt min tale nede på min plads, men jeg tror, jeg kan huske den. Vi prøver.

Jeg skal selvfølgelig starte med at kvittere for, at Dansk Folkeparti ønsker at sætte det her på dagsordenen. Det er den lille blok – tak, minister. Sikke en service!

Jeg skal selvfølgelig starte med at kvittere for, at Dansk Folkeparti overhovedet sætter det her på dagsordenen. Jeg tror, vi alle sammen er meget, meget optaget af, at borgerne skal have den rigtige løsning, og at man skal have lige præcis det, som man er berettiget til, ikke mere, men bestemt heller ikke mindre. Derfor er det jo også, at vi har været så optaget af – og meget af det jo heldigvis bredt sammen her i salen – at forbedre mulighederne for, at borgerne får den rigtige indsats i første omgang. For det må jo være det, som skal være vores fremmeste mål, og som skal være udgangspunktet. Og der tror jeg, at de ting, som vi har sat i gang i forhold til at få forbedret indsatsen fra Ankestyrelsen, bl.a. med deres nye juridiske hotline, som alle sagsbehandlere i kommuner og nævn kan henvende sig til, hvis de er i tvivl, idet Ankestyrelsen nu udsender sine principafgørelser på en ny måde, sådan at man netop tydeliggør, hvad det her har af helt klare konsekvenser for rækkevidden og for det arbejde, som de sidder med lige her, er godt, fordi det kan bruges det helt ned i den daglige sagsbehandling.

Så er der den voksenudredningsmetode, som ministeren har lavet sammen med KL, og så er der selvfølgelig også foruden en række andre tiltag i form af den nye klagestruktur, som regeringspartierne har lavet sammen med Liberal Alliance og sammen med Enhedslisten, som lige præcis handler om, at vi skal have forenklet adgangen, at vi skal kunne pille principafgørelserne ud allerede i allerførste instans, sådan at behandlingen af dem bliver hurtigere, og så de hurtigere kan komme ned og fungere som læring i systemet og netop dermed også være med til at sikre, at behandlingen er rigtig i første omgang. Som socialdemokrat, tidligere kommunalpolitiker og som en, der kender en del af de kommunale folk, som sidder derude både på politiske mandater og de folk, som er ansat i kommunen, bl.a. som sagsbehandlere, må jeg også bare sige, at det er de færreste af dem, som er dårlige mennesker, som med vilje sidder og træffer afgørelser, fordi de gerne vil skade borgeren. Såfremt de gør det, er det jo også allerede sådan i dag, at hvis man handlede culpøst, tror jeg det hedder på jurasprog, dvs. ansvarspådragende, så findes der jo sådan set allerede i dag et erstatningssystem og en måde, hvorpå det faktisk kan have konsekvenser, for det er jo ulovligt i dag.

Men i et sagsbehandlingssystem, hvor vi jo forhåbentlig stadig også med den sidste behandling in mente er enige om, at der skal være plads til et konkret og individuelt skøn, og hvor der er stor forskel på borgerne, så vil der nogle gange blive begået en fejl. Derfor har vi klagesystemet, og derfor har vi gjort ganske store krumspring netop for nylig for at få forbedret klagesystemet. Jeg tror, at det er vejen frem frem for – og jeg synes, at ministeren sagde det meget rigtigt – at opfinde dummebøder til kommunerne. Det tror jeg ikke at de i sig selv bliver hverken klogere eller dygtigere af, men det tror jeg de gør af, at vi hjælper dem. Det skal være vejen frem, tror jeg, til at vi sammen bliver bedre til at løfte den her opgave.

Så skulle jeg hilse fra SF's socialordfører, som ganske vist sidder her ved siden af mig, men jo nu leder mødet, og som derfor får lidt svært ved at komme herop og holde sin tale, og sige, at SF ligesom Socialdemokraterne ikke kan støtte beslutningsforslaget her.

Kl. 16:08

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Jeg siger tak til ordføreren. Så er der en kort bemærkning fra fru Karina Adsbøl.

Karina Adsbøl (DF):

Jeg er lidt ked af ordførerens tale, for ordføreren får det til at lyde, som om Dansk Folkeparti mener, at de ude i kommunerne er nogle onde mennesker. Det er jo ikke det, det handler om. Det her handler om borgeren. Bare vi kan få det på plads. Det her handler ikke om, at Dansk Folkeparti mener, at socialrådgiverne er nogle værre nogen, det er ikke det, det handler om, der er mere i det, og det ved ordføreren også godt. Så hvis vi bare lige kan få det på plads.

Dansk Folkeparti er jo enig i, at der skal træffes den rigtige beslutning i første omgang, men jeg kan ikke forstå, at ordføreren ikke mener, det er rimeligt, at man, hvis man får frataget sin hjælp uberettiget og mangler den hjælp eller mangler sit hjælpemiddel eller andet i et stykke tid og i sidste instans får medhold i, at det ikke var rigtigt, så kan få en compensation. Nogle er jo ude at betale for ekstra hjælp for at få den hjælp, de var berettiget til før, og har haft nogle udgifter, og de har måske også været ude at tage lån i banken for at få den hjælp, så de kunne komme ud i hverdagslivet igen.

Kl. 16:09

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Ordføreren.

Kl. 16:09

Maja Panduro (S):

Jeg er jo optaget af, at borgeren skal have den helt rigtige hjælp fra start af, og jeg er ikke i tvivl om, at også Dansk Folkeparti og forslagsstilleren er optaget af det. Jeg er glad for, at Dansk Folkepartis ordfører siger, at man heller ikke synes – ligesom jeg ikke gør – at vores socialrådgivere og sagsbehandlere er nogle røvere. Det er jeg meget, meget glad for. Jeg troede også, at det var både partiets og fru Karina Adsbøls holdning, men jeg synes bare, at nogle af undertonerne i forslaget her gør, at man kunne komme en lille smule i tvivl.

Derfor er det, jeg siger, at vores grundudgangspunkt og -indstilling til kommunerne, hvis vi overhovedet vil have dem, for ellers skal vi jo nedlægge dem, er, at de sådan set også ønsker at gøre det rigtigt i første omgang. Hvis ikke de gør det, er der rimelig kontant afregning fra deres vælgeres side, for så tror jeg, de lader være med at vælge dem. Det, vi så skal påse, er, at man handler inden for lovens rammer, og hvis ikke man gør det, har vi et klagesystem, som fungerer, endda i en grad, så hvis man har handlet culpøst, ansvarspådragende, har det også allerede konsekvenser i dag. Det tror jeg er den rigtige måde at gøre det på sammen med en fælles indsats for at blive bedre til at gøre det rigtigt i første hug.

Kl. 16:11

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Jeg siger tak til ordføreren. Så er det fru Karina Adsbøl.

Kl. 16:11

Karina Adsbøl (DF):

Jeg kan forstå, at der er lidt forskel på, om man er en socialdemokrat, hvad angår tiden, eller om man er fra Dansk Folkeparti.

Nå, til det, ordføreren siger at der allerede er i dag, vil jeg sige, at det jo er sådan, at vi tidligere har drøftet det med tvangsbøder, og det er jo ikke, fordi der bliver givet ret mange af dem. Men jeg synes egentlig bare, at vi i Dansk Folkeparti lytter til de henvendelser, som vi får, og at vi også lytter til de folk, der skriver breve til Socialudvalget. Så det handler jo stadig væk ikke om, hvorvidt der, som ordføreren hentyder til, er undertoner, eller der ikke er undertoner. Det handler om, at vi skal varetage, man kan sige hele landets interesser, også borgernes og selvfølgelig også kommunernes.

Men vi bliver nødt til også at handle, når vi får nogle breve og bliver gjort opmærksom på nogle ting. Så bliver vi nødt til at handle

ud fra det. Dansk Folkeparti mener jo, at det her er endnu et redskab i værktøjskassen i forbindelse med en række initiativer, der er taget. Og derfor er det da meget trist, at ordføreren ikke kan bakke op om det. Og jeg forstår ikke begrundelsen.

Kl. 16:12

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Jeg vil godt gøre opmærksom på, at formanden forsøger at være så loyal som overhovedet muligt over for samtlige partier.

Ordføreren.

Kl. 16:12

Maja Panduro (S):

Og jeg skal bestræbe mig på at holde mig inden for mit minut nu.

Jeg lytter også til borgerne i de borgerhenvendelser, som vi får. Jeg lytter også meget, når jeg går på gaden derhjemme eller er andre steder på besøg, hvor jeg møder folk og taler med dem om det her. Jeg må bare sige, at det, som langt broderparten af dem, jeg taler med, først og sidst er optaget af, da er at få den rigtige indsats fra starten.

Det er jo derfor, at jeg siger: Lad os nu prioritere alle vores kræfter og alle vores begrænsede økonomiske midler på det frem for på at opfinde forskellige avancerede bødesystemer, hvor vi så også skal sidde og lave udregninger og besparelser. Lad os nu bruge kræfterne på faktisk at få forbedret tilbuddet til borgeren. Det tror jeg er det, som først og sidst vil være allermost til gavn for borgeren.

Så jeg er enig i, at vi jo er nødt til at handle. Det er jo faktisk derfor, vi er gået i gang med det. Derfor er vi gået i gang med at få forbedret sagsbehandlingen i kommunerne, få forbedret den hjælp, de allerede får fra Ankestyrelsen, få forenklet det klagesystem, vi har. Vi er i gang med at handle.

Kl. 16:13

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Nu er det sådan, at det er De Radikale, og så afslutter fru Karina Adsbøl som ordfører for forslagsstillerne.

Fru Liv Holm Andersen, Radikale Venstre.

Kl. 16:13

(Ordfører)

Liv Holm Andersen (RV):

Den her debat minder jo lidt om den debat om den opsættende virkning i klagesager, som vi havde i sidste uge. Således er den sympatiske intention jo også her det bærende element, men i Radikale Venstre finder vi ikke løsningen rigtig. Løsningen er således også her, at kommunerne skal gøres bedre til at træffe den rigtige afgørelse, men det er der jo, som vi også snakkede om i sidste uge, blevet taget en række tiltag til for i højere grad at gøre dem i stand til.

Løsningen er derimod ikke, mener vi, at pålægge kommunerne at yde en økonomisk kompensation, når de begår fejl, altså en slags bødeordning. Dels tror vi ikke, at det, når kommunerne begår fejl eller ulovligheder, i ret mange tilfælde er overlagt, dels vil det formentlig betyde øgede administrationsudgifter, så man fra statens side enten vil være nødt til at kompensere kommunerne, eller at kommunerne vil blive yderligere presset på økonomien på det sociale område. Og man kan jo kun gisne om, om det så vil skabe bedre afgørelser.

I Radikale Venstre tror vi det sådan set ikke, og vi tror heller ikke, at truslen om at betale en kompensation, betale noget tilbage i en slags bødeordning vil få kommunerne til at agere anderledes. Vi tror tværtimod på, at det netop gøres ved – via forskellige redskaber – at gøre kommunerne i stand til at træffe de rigtige afgørelser, for det tror vi sådan set er det, de rigtig gerne vil.

Derfor vil jeg sige, at vi er enige i problemstillingen, og man skal også fortsat arbejde for at få de rigtige afgørelser hurtigere, men vi

er uenige i løsningen, og derfor kan vi ikke støtte forslaget. Tak for ordet.

Kl. 16:15

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Der er en kort bemærkning fra Karina Adsbøl.

Kl. 16:15

Karina Adsbøl (DF):

Jeg skal lige høre, om jeg forstod ordføreren rigtigt. Sagde ordføreren lige, at det her beslutningsforslag var en trussel, altså en trussel om kompensation i forhold til kommunerne? For jeg mener jo, at det er en foranstaltning i forhold til, at man træffer de rigtige beslutninger i første omgang. Så det kunne jeg godt tænke mig at ordføreren lige gjorde rede for.

Så siger ordføreren, at kommunerne ligesom gør det rigtige, og at de gør det så godt, som de kan. Men siger ordføreren dermed også, at det, der siges i alle henvendelserne, også fra handicaporganisationerne og f.eks. fra Evald Krogs side, som har skrevet til os, så ikke passer, altså den måde, de oplever tingene på, og det, de oplever ude i den virkelige hverdag? For det har jeg lidt svært ved at finde en balancegang i.

Kl. 16:16

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Ordføreren.

Kl. 16:16

Liv Holm Andersen (RV):

Jamen jeg siger tak for en række af spørgsmål, og så skal jeg prøve at se, om jeg kan gøre det lidt mere klart for fru Karina Adsbøl. I forhold til det sidste vil jeg sige, at nej, det er bestemt ikke det, jeg står og siger, altså at det, som borgerne oplever ude i den rigtige virkelighed, ikke er sandt. Det er jo også derfor, at det, som vi gerne vil, det, som vi har taget tiltag i retning af, netop er det at fremme de rigtige afgørelser til gavn for borgeren.

I forhold til det andet spørgsmål skal jeg også prøve at gøre det lidt mere klart, nemlig at vi ikke mener, at det her er løsningen. Og det er sådan set meget simpelt. Vi mener, at det er en anden vej, man skal gå, for at få kommunerne til at træffe de rigtige afgørelser, og det er ikke at lave den her kompensationsordning. Så den er sådan set ikke så meget længere.

Kl. 16:17

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Fru Karina Adsbøl.

Kl. 16:17

Karina Adsbøl (DF):

Så må vi jo gøre den lidt længere. Jeg forstod det sådan, at ordføreren sagde, at det her beslutningsforslag var en trussel. Og der ville jeg egentlig godt lige høre ordføreren, om det *var* det, ordføreren mente, altså at det her beslutningsforslag er en trussel i forhold til kommunerne. Det følte jeg ikke at jeg fik et klart svar på.

Kl. 16:17

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Ordføreren.

Kl. 16:17

Liv Holm Andersen (RV):

Det, som jeg siger, er, at jeg ikke tror, at, hvad kan vi sige, truslen, tanken, om, at man skal betale penge tilbage, hvis man tager fejl, vil få kommunerne til at begå fejl i mindre udstrækning. For jeg tror, at kommunerne udfører deres arbejde samvittighedsfuldt og med henblik på ikke at begå fejl. Det vil sige, at jeg ikke tror, at man begår

fejlene overlagt, og derfor tror jeg ikke, at det vil være sådan en præventiv løsning med den her kompensationsordning eller bødeordning, eller hvad man nu kalder det. Jeg tror, at det er nogle helt andre veje, vi skal gå.

Kl. 16:18

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Jeg siger tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Finn Sørensen fra Enhedslisten.

Kl. 16:18

(Ordfører)

Finn Sørensen (EL):

Mange tak. Enhedslisten støtter det her beslutningsforslag. Vi kan jo ikke gøre andet, for det er faktisk hentet ud af et forslag om nedsættelse af en social retssikkerhedskommission, som Enhedslisten tidligere har stillet under det tidligere folketingsflertal og også en enkelt gang alene. Når jeg siger det på den måde, er det jo, fordi vi tidligere stillede det sammen med de tre nuværende regeringspartier. Det blev kaldt en godtgørelse på det tidspunkt, men efter beskrivelsen er det det samme som det, der ligger her i ordet kompensation.

Vi var faktisk enige med de tre nuværende regeringspartier om dengang, at det var et af mange elementer i forhold til, hvordan man kunne forbedre borgernes sociale retssikkerhed. Og derfor er det dybt skuffende at se repræsentanterne for de tre regeringspartier afvise forslaget her i dag med nogle begrundelser, som de jo så burde have ført i marken dengang, og som derfor ville have medført, at de havde afvist at være med til at stille et sådant forslag.

Vi synes, det er yderst rimeligt og nødvendigt at stille sådan et forslag – og i øvrigt vil jeg sige tak, fordi man stiller det; det glemte jeg at sige. Vi bilder os ikke ind – og det tror jeg heller ikke forslagsstillerne gør – at denne her lille ting i sig selv skulle løse problemet. Men det er et af mange håndtag, der kunne forbedre kommunernes sagsbehandling. Og vi har jo fået bekræftet i debatten her i dag, at det er der i allerhøjeste grad brug for.

Jeg tror, det var ministeren, eller også var det den socialdemokratiske ordfører, der sagde, at man har en omgørelsesprocent på 31. Altså bliver 31 pct. af klagerne omgjort. Men omvendt betyder det jo, at mange af klagerne får medhold. Og det siger jo sig selv, hvis jeg regner rigtigt, at det må være ca. 70 pct., der får medhold. Og det siger jo noget om, at kommunerne ikke gør det godt nok, uanset om det så er af ond vilje, eller fordi reglerne ikke er klare, eller hvad ved jeg. Men de gør det bare ikke godt nok.

Så er det jo rimeligt, at kommunerne også kan blive udsat for det, der her i dag er blevet kaldt en dummebøde, hvis man har truffet en forkert afgørelse. Og der må jeg sige, at jeg er bekymret over de argumenter, der bliver brugt, og den holdning, der ligger hos alle de partier, der afviser det her forslag. Der ligger jo den holdning, at man sådan set synes, det er i orden, at kommunen på en mistanke og en opfattelse af, at det er sandsynliggjort, at der foregår f.eks. socialt bedrageri, kan stoppe borgerens ydelse, mens borgeren så må anke den her sag.

Det kan tage måneder, hvor borgeren lever uden indtægt eller for en meget, meget nedskåret indtægt, i forhold til hvad borgeren havde før. Det er ofte borgere, der jo af gode grunde lever af overførselsindkomst, og som derfor ikke har ret mange penge i forvejen. Man synes, det er helt i orden, at kommunen kan gøre det på kommunens mistanke om, at der foregår noget ulovligt. Men hvis så kommunen bliver dømt for, at det faktisk var en forkert afgørelse, den foretog dér, så sker der ingenting. Borgeren har lidt tort og svie og har haft manglende indtægt i mange måneder, men det er bare helt i orden; der sker ikke noget for den myndighed, der åbenbart har truffet en forkert afgørelse.

Jeg tror helt klart, at det ville forbedre borgernes oplevelse af, at de lever i et retssamfund, hvis det var sådan, at myndigheden også

kunne få en begmand eller en dummebøde, eller hvad vi nu kalder det. Og jeg nægter at tro, at administrative forhold skulle være begrundelsen, for hvis kommunerne sørger for at træffe de rigtige afgørelser, så vil de jo ikke få ret meget administrativt bøvvl med at få udbetalt de her godtgørelser eller kompensationer. Så vi støtter forslaget.

Kl. 16:22

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Jeg tror, socialministeren lige vil op og præcisere, hvad det er, der er blevet sagt.

Kl. 16:22

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg vil også gerne spørge, nej, ikke så meget spørge, men bare sige noget, inden vi fortætter debatten, og inden vi kommer til at bruge nogle forkerte tal.

Når jeg nævner, at der er ca. 30 pct., og det er sådan lidt frem og tilbage over det sidste år, som er blevet hjemtaget eller omgjort, så synes jeg, det er vigtigt at nævne, at vi har 70 pct., der *ikke* bliver klaget over, og at der så er 30 pct., der er blevet klaget over, hvoraf en tredjedel er blevet hjemtaget eller ændret, og det svarer altså kun til ca. 10 pct. Så bare for at vi har procentregningen sådan nogenlunde på plads, er det ca. 10 pct., der er det korrekte tal.

Kl. 16:23

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Der er en kort bemærkning fra hr. Finn Sørensen til socialministeren.

Kl. 16:23

Finn Sørensen (EL):

Jo tak. Og tak, fordi vi fik bragt det på plads. Så vil jeg bare sige, at 10 pct. jo også er galt, for det skulle helst være 0 pct., ikke sandt? Men det er jo langt bedre end det andet forvirrende tal, så rigtig mange tak, fordi vi lige blev oplyst om det.

Men det siger jo også noget om, at så kan det jo ikke være den helt store katastrofe, hvis man nu vedtager det forslag, som Dansk Folkeparti har fremsat, og som Enhedslisten og ministerens eget parti tidligere var med til at fremsætte, om, at når kommunerne så begår fejl, skal de også have den der begmand eller dummebøde. Så hvor stort er problemet egentlig ved at vedtage det forslag, der ligger?

Kl. 16:24

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Ministeren.

Kl. 16:24

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg synes, at problemet både er stort og egentlig også principielt. Som den socialdemokratiske ordfører gennemgik, efter at jeg havde været på talerstolen, så er der jo i forvejen de regler, der drejer sig om, at hvis en kommune bevidst har handlet forkert og har påført borgeren en form for skade, kan man sådan set blive idømt en form for erstatning.

Det, vi taler om her, er, at kommunen sådan set har foretaget et skøn, men hvor man kan spørge, om skønnet var foretaget på den rigtige side, eller om det ikke var. Det synes jeg bare er en anden situation, og der vil jeg langt hellere arbejde ud fra det, der handler om at hjælpe kommunerne til at blive så dygtige, at de træffer de korrekte afgørelser, så borgeren får den korrekte afgørelse i første omgang, så det slet ikke skal ende ud i en klage.

Jeg synes ikke, vi skal arbejde henimod at få et system i det of-fentlige Danmark, hvor kommunerne har en lovgivning, de skal foretage nogle skøn efter, og så skal borgeren klage, om det er inden for det ene, det andet eller det tredje system, hvor man ikke synes, at

man har fået den hjælp, som man skulle have haft. Det vil altså alt andet lige føre til et offentligt Danmark med en masse klagesager, hvor man måske ikke bruger pengene på at udvikle den offentlige velfærd, men på at behandle klager. Det synes jeg ikke vi skal have.

Kl. 16:25

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Hr. Finn Sørensen.

Kl. 16:25

Finn Sørensen (EL):

Jeg har jo prøvet at læse det forslag, vi skal forholde os til, og så vidt jeg kan læse, står der altså ikke noget om, at man ikke skal hjælpe kommunerne. Det lyder, som om der pludselig er en modsætning mellem det forslag, Dansk Folkeparti har fremsat, og det, at man skal hjælpe kommunerne. Ministeren siger så: Vi vil hellere hjælpe kommunerne. Men man kunne jo godt gøre begge dele, og hvis man nu var rigtig god til at hjælpe kommunerne, ville der jo ikke opstå ret mange sager. Så ville det jo kun dreje sig om de helt klare sager, hvor kommunerne ikke kan finde ud af at rette sig efter nogle klare retningslinjer fra Ankestyrelsen eller vejledninger herindefra, og så er problemet ikke så stort. Så der er vel ikke nogen modsætning mellem de ting, vel?

Kl. 16:26

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Ministeren.

Kl. 16:26

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jamen jeg er sådan set ikke enig, for uanset om vi diskuterer det her forslag, eller om vi diskuterer det forslag om opsættende virkning, som vi havde på dagsordenen for ikke så lang tid siden, så er det jo sådan, at de forslag vil få den konsekvens, at der er rigtig mange borgere, der vil tænke, at de for at være på den sikre side lige vil klage, for det jo kunne være, at der kom noget ud af det. Det synes jeg bare er en forkert indgangsvinkel at have til det.

Jeg vil langt hellere have, at borgeren tænker: Min kommune bruger alle sine kræfter på at træffe rigtige og gode beslutninger, men hvis de ikke gør det, kan jeg gå klagevejen, og det vil være en klagevej, hvor jeg til gengæld så også ved, at der er systematik og ensartethed over hele landet, så jeg ikke skal finde mig i at læse om, at borgere, som står i præcis den samme situation som jeg, men som bor et andet sted i landet, får en anden behandling.

Så hvis man ser det fra borgerens synspunkt, men også hvis man ser det fra kommunernes eller fra os som lovgiveres synspunkt, må man da have det udgangspunkt, at kommunerne træffer lovlige beslutninger, og at borgeren skal have den bedste hjælp, og det får de, ved at kommunerne bliver styrket i at kunne træffe afgørelserne, og ved at klagesystemet bliver gjort smidigt. Det er i hvert fald den vej, jeg helst vil gå.

Kl. 16:27

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak. Så er det fru Thyra Frank som ordfører for Liberal Alliance.

Kl. 16:27

(Ordfører)

Thyra Frank (LA):

Der er rigtig gode intentioner i forslaget fra Dansk Folkeparti, idet dette vil give kommunerne økonomisk incitament til at øge retssikkerheden omkring beslutninger som følge af serviceloven.

I Liberal Alliance er vi således meget positive over for forslaget og ser det i forlængelse af B 68, fremsat af Enhedslisten, som vi be-

handlede i begyndelsen af maj. Vi er i Liberal Alliance således positive over for intentionerne i dette forslag.

Kl. 16:28

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ingen medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger. Så er det fru Benedikte Kiær som ordfører for Det Konservative Folkeparti.

Kl. 16:28

(Ordfører)

Benedikte Kiær (KF):

Tak. Der er jo ingen tvivl om, at vi meget hurtigt kan blive enige om, at vi alle sammen ønsker os et system, efter hvilket kommunerne træffer de rigtige afgørelser, og efter hvilket borgerne får den hjælp, som de er berettiget til, og som de har behov for. Her er det jo væsentligt, at kommunerne foretager det, der kaldes for en konkret individuel vurdering af, hvad den enkelte borger har af behov.

Men desværre oplever vi jo, særlig når det drejer sig om borgere med handicap, at der har været nogle rigtig kedelige eksempler på, at borgere er kommet alvorligt i klemme. Det kan være borgere, som i den grad har behov for det, der kaldes for BPA, hvilket vil sige hjælp 24 timer i døgnet for at kunne leve et liv i egne rammer hjemme i egen bolig. Eller det kan være, at man virkelig har behov for et hjælpemiddel for at kunne passe sit arbejde og for at kunne begå sig og for at kunne leve et liv som alle mulige andre mennesker, som ikke har det samme handicap. Der har vi jo så oplevet, at kommuner har været inde at fjerne en ydelse eller har truffet en afgørelse, som har stor betydning for den enkelte borgers hverdag.

Derfor finder vi jo også, at det her forslag er sympatisk. Det foreslås, at de borgere, som har fået taget noget hjælp fra sig, skal kompenseres for den overlast, de nu engang har lidt. Men som flere ordførere har nævnt, har vi jo for ikke ret lang tid siden, for få uger siden, behandlet et andet forslag inden for samme genre, nemlig et forslag om, at man skal have en øget grad af opsættende virkning, når det drejer sig om netop hjælp til mennesker med handicap, som virkelig har behov for det hjælpemiddel eller den ydelse, som den enkelte borger har fået, og derfor har det stor betydning, når man så fratager den enkelte borger den her hjælp eller ydelse. Det var et forslag, som Det Konservative Folkeparti kunne støtte. Det var et forslag fra Enhedslisten.

Derfor vil vi langt hellere arbejde med opsættende virkning, så det ikke går ud over den enkelte borger, at man har truffet en forkert beslutning i kommunen, frem for at arbejde med compensation. Så det er baggrunden for, at vi ikke kan støtte forslaget her, men langt hellere vil arbejde med opsættende virkning.

Kl. 16:30

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er foreløbig to medlemmer, der har bedt om en kort bemærkning. Den første er fru Karina Adsbøl, Dansk Folkeparti.

Kl. 16:30

Karina Adsbøl (DF):

Tak til ordføreren for de positive bemærkninger. Men er ordføreren ikke enig i, at det ene beslutningsforslag ikke erstatter det andet, altså det, Dansk Folkeparti har fremsat, i forhold til det Enhedslisten har fremsat? I det, Dansk Folkeparti fremsætter, står der jo:

»... kompensation til borgere i tilfælde, hvor Ankestyrelsen giver borgeren medhold i, at kommunen har truffet en forkert beslutning efter serviceloven.«

Man kan sige, at det, som Enhedslistens beslutningsforslag måske ikke redder, gør det her beslutningsforslag. Så det ene afholder vel ikke en fra, at man kan støtte op om det andet.

Tredje næstformand (Camilla Hersom):
Ordføreren.

Kl. 16:31

med godtgørelsen, for så ville den borger, der fik medhold i sidste ende, jo ikke lide nogen svie og smerte, havde jeg nær sagt, i den periode. Når vi støtter det i dag, er det jo ud fra, at det desværre er konstateret, at der ikke var flertal for Enhedslistens forslag her i salen, og så synes vi godt, vi kan støtte det her.

Kl. 16:31

Benedikte Kiær (KF):

Det er jeg sådan set ikke enig i. For hvis det er sådan, at der er opsættende virkning i forhold til nogle borgere, som får taget noget hjælp fra sig, og borgeren så gerne vil klage over, at den hjælp er blevet taget fra vedkommende, jamen så kan borgeren beholde den her hjælp, *indtil* der er truffet en afgørelse. Det synes jeg er langt bedre, end at borgeren skal vente i rigtig mange måneder på, at klagen bliver behandlet – det kan være, det tager endnu længere tid – og derved lider overlast i den tid.

Så jeg synes egentlig, det er bedre, at man kan beholde sin hjælp og samtidig klage, end at man får en kompensation, efter at man har fået taget sin hjælp fra sig og have klaget. Jeg synes, det første er at foretrække.

Kl. 16:32

Tredje næstformand (Camilla Hersom):
Fru Karina Adsbøl.

Kl. 16:32

Karina Adsbøl (DF):

Jo, men man kan sige, at det her beslutningsforslag dækker noget af det, Enhedslistens beslutningsforslag ikke dækker. For så vidt jeg har forstået Enhedslistens beslutningsforslag, var der også meget omkring BPA, men det var der ikke i forhold til f.eks. andre ydelser i forbindelse med servicelovgivningen, og det er der jo i det her. Så det ene udelukker vel ikke det andet; det er jo bare det, jeg tænker. Enhedslistens forslag har nogle gode elementer – det er der noget i – men man kan sige, at det her så supplerer med resten.

Kl. 16:32

Tredje næstformand (Camilla Hersom):
Ordføreren.

Kl. 16:33

Benedikte Kiær (KF):

Ifølge det, som Enhedslisten har beskrevet i deres beslutningsforslag, er det ikke kun begrænset til borgere, som modtager BPA; så er det også til borgere, som har brug for et hjælpemiddel for at kunne leve et liv som alle andre, altså i det hele taget borgere, som virkelig er afhængige af de hjælpemidler og den ydelse, som de får tildelt af kommunen.

Ja, der er sket en beskrivelse af målgruppen i det her forslag. Men det synes jeg egentlig også er hensigtsmæssigt i forhold til nogle af de ting, der ellers var fremme: bekymringer fra andre ordførers side for, at hvis det bliver til for små ting, kan man blive overrendt af klager.

Kl. 16:33

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak. Så er det hr. Finn Sørensen, Enhedslisten, for en kort bemærkning.

Kl. 16:33

Finn Sørensen (EL):

Tak. Jeg vil gerne kvittere for ordførerens tilslutning – nu ved jeg godt, at debatten er overstået, men alligevel kommer det ind – til det forslag, som Enhedslisten fremsatte. Og jeg er faktisk enig med ordføreren i, at der jo er lidt af en modsætning i det. Altså, det er ikke smart at gøre begge dele, vel? Og man kan sige, at hvis det med den opsættende virkning blev slået fast, behøvede man jo ikke det her

Det, jeg lige vil høre ordføreren om, er, at jeg bemærkede, at ordføreren sagde, at man gerne vil arbejde videre med det her spørgsmål om opsættende virkning. Gælder det kun inden for den ramme, som Enhedslisten foreslog, altså på handicapområdet, hvis man kan sige det sådan? Eller kunne det tænkes, at vi kunne få nogle drøftelser om en lidt mere bred anvendelse af opsættende virkning?

Kl. 16:34

Tredje næstformand (Camilla Hersom):
Ordføreren.

Kl. 16:34

Benedikte Kiær (KF):

Man har opsættende virkning på andre områder, f.eks. vedrørende udsatte børn og unge. Det kan være et barn, der er anbragt uden for hjemmet, hvor kommunen så har besluttet sig for at hjemtage barnet f.eks. til forældrene. Der kan man så indgive en klage og blive enten i den plejefamilie, hvor man er anbragt, eller på den døgninstitution, man er på, indtil klagen er behandlet. Der er der det, fordi det jo vil have en ret negativ betydning for barnet, hvis det viser sig, at den afgørelse, kommunen har truffet, er helt forkert. Det kan faktisk være ret skadeligt for barnet så at komme hjem til en familie, hvor barnet absolut ikke skal være.

Der ser jeg noget af det samme i forhold til mennesker med handicap, hvor de virkelig er afhængige af den hjælp, de får fra kommunen, og som de kan få efter serviceloven. Jeg kan ikke afvise, at der kan være andre områder, hvor der også er mennesker, som virkelig er afhængige af hjælp fra det offentlige, og hvor man kan opleve situationer, hvor hjælpen bliver frataget dem, og hvor det virkelig er væsentligt, at det er en situation, hvor der er opsættende virkning, mens man klager.

Kl. 16:35

Tredje næstformand (Camilla Hersom):
Hr. Finn Sørensen.

Kl. 16:35

Finn Sørensen (EL):

Så vil jeg gerne kvittere for de konstruktive bemærkninger og se frem til, at vi måske kan dyrke det lidt mere konkret, selv om det desværre må se i øjnene, at der er et stykke vej, til vi får overbevist resten af Folketinget om, at det ville være et godt princip. Men nogle skal jo starte, så det ser vi da frem til. Tak for det.

Kl. 16:36

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Karina Adsbøl.

Kl. 16:36

(Ordfører for forslagsstillerne)

Karina Adsbøl (DF):

Jamen som det har været nævnt i tidligere ordførertaler, handler det her beslutningsforslag om kompensation til borgere, som får medhold i Ankestyrelsen i, at der er foretaget en forkert afgørelse i henhold til serviceloven. Der mener vi jo i Dansk Folkeparti at det er rimeligt, hvis en kommune træffer en forkert afgørelse og borgeren får medhold, at borgeren så får en kompensation. Kommunerne skal i dag træffe afgørelse ud fra en konkret, individuel vurdering af borgers forhold på baggrund af den gældende lovgivning.

Virkeligheden er også, at kommunernes økonomi kan være en faktor, der påvirker afgørelsen, når kommunerne skal have økonomien til at hænge sammen, og det kan somme tider være på kant med loven. Vi er blevet gjort opmærksom på, at nogle kommuner prøvekører de her sager. Der er derved nogle uhensigtsmæssigheder, som Dansk Folkeparti ønsker at rette op på med det her beslutningsfor-slag, og kompensationen skal tjene to formål. For det første skal den være et plaster på såret, fordi borgeren i en periode har måttet tåle en forringelse, mens klagesagen har kørt. For det andet skal det være et forebyggende element og et signal om, at man skal være omhyggelig med at træffe de rigtige beslutninger i første omgang.

Der er i dag flere muligheder for at hjælpe kommunerne med at træffe de rigtige afgørelser, og det er da også blevet nævnt i dag. Kommunerne kan hente hjælp og rådgivning i tvivlstilfælde; de kan ringe til VISO, som så også kan være behjælpelig i forhold til rådgivning af kommunerne.

Den myndighed, som har truffet den forkerte beslutning, skal afholde udgiften til kompensationen, og kompensationen skal stå i et rimeligt forhold til det gode, borgeren har manglet, og så er det Ankestyrelsen, der skal udmåle kompensationens størrelse. Dansk Folkeparti er overbevist om, at sådan en kompensationsordning i forbindelse med en klagesag vil være en motivation for kommunerne til hurtigt og effektivt at træffe de rigtige afgørelser.

Et eksempel er, at Horsens Kommune for nylig tabte en sag i forhold til BPA-ordningen. Den sag har været omtalt i en række medier, så derfor kan jeg godt tillade mig at nævne den her, som jeg også gjorde nede fra min plads i Folketingssalen.

Det var Line Myrup, som fik medhold, fordi kommunen ikke var berettiget til at udmåle BPA'en efter servicelovens § 83. Det er en borger, som lider af muskelsvind, og som vandt den her sejr, som efterfølgende kan komme flere andre mennesker med handicap til gode. Det handlede om, at Horsens Kommune ville have hendes hjælpeordning kraftigt beskåret og i stedet for tilbød hjemmehjælp, og hun fik så færre timer. Men nu har hun fået Ankestyrelsens ord for, at det ikke var i orden. Og det er jo netop for at undgå disse sager, at vi i Dansk Folkeparti mener, at kompensation vil være en effektiv og præventiv løsning.

Nogle borgere har jo også en ekstra udgift i forbindelse med at få fratrækt deres hjælp. For ikke så lang tid siden var der en et indslag i nyhederne på TV 2 om en borger, der også havde fået fratrækt sin hjælp, og som blev nødt til at se, om hun kunne købe hjælp et andet sted. Og der er jo også en udgift i forhold til det.

Jeg havde håbet, at der havde været større opbakning til beslutningsforslaget. Jeg vil godt takke Enhedslisten, som jeg ikke lige kan se i salen, for at støtte op om det her beslutningsforslag. For som Enhedslisten også sagde, var der ikke opbakning til Enhedslistens forslag om opsættende virkning, som Dansk Folkeparti også har talt rigtig positivt om, for det handler jo om, at borgerne i Danmark får den rigtige hjælp i første omgang. Og det er vi da så enige om herinde i Folketinget: Det er vigtigt, at borgerne får den rigtige hjælp i første omgang.

Så jeg er lidt trist over det, og som Enhedslisten sagde før, kan jeg jo forstå, at den nuværende regering tidligere har fremsat et noget lignende forslag om sammen med Enhedslisten. Og så er det jo lidt underligt, at man ikke ser det som endnu et redskab i værktøjsskassen, så vi ligesom kan få de rigtige beslutninger i første omgang. Som jeg tidligere nævnte nede fra min plads i Folketingssalen, har vi jo fået rigtig mange henvendelser om den problemstilling, og i hvert fald borgerne og organisationerne har en oplevelse af, at kommunerne prøvekører sagerne bevidst. Og det handler ikke om fra Dansk Folkepartis side, at vi mener, at de ude i kommunerne er onde, eller at socialrådgiverne er onde. Det skyldes ofte en kultur i socialforvaltningerne, og det handler jo også om, at der er en tydelig ledelse, som går forrest som en god rollemodel.

Men om ikke andet vil jeg godt takke for den debat, der har været i dag, og også tak til Liberal Alliance, som jeg tænker også vil kunne støtte forslaget. Og så håber jeg da, at vi i fællesskab kan finde nogle gode løsninger i forhold til at gøre det endnu bedre for borgerne ude i kommunerne. Tak for ordet.

Kl. 16:42

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ingen medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen slut.

Jeg foreslår, at forslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

19) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 111:

Forslag til folketingsbeslutning om obligatorisk brug af familierådslagning i anbringelsessager.

Af Karina Adsbøl (DF) m.fl.

(Fremsættelse 09.04.2013).

Kl. 16:42

Forhandling

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Forhandlingen er åbnet. Den første er social- og integrationsministeren.

Kl. 16:43

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg tror, alle godt er klar over, at det er rigtig vigtigt, når man står i en situation med et sårbart barn, som måske har behov for en anbringelse, at man gør alt, hvad man kan, for at det barn ikke cutter sine bånd til den familie, der kan være. At få inddraget netværket er utrolig godt for barnet, fordi der vil være nogle kontakter, der retter bagud og mod noget familie, som, hvis de kan anvendes for barnet på nogen som helst måde, er ekstremt værdifuldt. Derfor er det allerede sådan i lovgivningen, at kommunerne er forpligtede til at overveje, hvordan familie og netværk kan inddrages i sager om særlig støtte til børn og unge, og det er nævnt flere steder i serviceloven.

Jeg vil dog gerne sætte spørgsmålstegn ved det beslutningsforslag, som Dansk Folkeparti har fremsat i dag, og det er, fordi Dansk Folkeparti foreslår, at man skal anvende en enkelt metode, som hedder familierådslagning. Familierådslagning er sådan set en rigtig god metode, og den er rigtig gavnlig og kan hjælpe familier, som står i en svær situation, til at der bliver truffet nogle fornuftige beslutninger omkring barnet og omkring, hvordan man kan støtte op om barnet og familien på en god måde. Men det er bare ikke en metode, der er den eneste, der lever op til lige præcis det her formål. Der er nogle kommuner, som bruger nogle andre metoder. Der er eksempelvis Københavns Kommune, som primært bruger den metode, der hedder signs of safety og sikkerhedsplaner, og der er andre kommuner, som bruger en metode, som hedder såkaldt inddragende netværksmøder, hvor man også mødes for at skabe fælles mål for indsatsen i samarbejde med familien.

Derfor synes jeg, at det ville være forkert at lovgive om, at vi skal anvende én bestemt metode, når der findes flere metoder, der gør præcis det, som Dansk Folkeparti gerne vil, nemlig at sørge for,

at familien inddrages. For det er vi alle sammen enige om er rigtig godt, og lige præcis derfor er det også allerede skrevet ind i lovgivningen flere steder i serviceloven. F.eks. er princippet om at understøtte familiemæssige relationer og andet netværk fremhævet i servicelovens § 46, der er formålsparagraffen vedrørende særlig støtte til børn, unge og deres forældre, og kommunerne har også som led i den børnefaglige undersøgelse – den, som vi altid omtaler som § 50-undersøgelsen – pligt til at afdække barnets eller den unges familiemæssige situation og andre relationer.

Så derfor vil jeg sige, at jeg sådan set kan bakke op om intentionerne i det her forslag fra Dansk Folkeparti, men jeg kan ikke bakke op om forslaget, fordi der findes andre metoder, og jeg synes, det vil være synd at afskære kommuner fra at gøre brug af de metoder, som de har gode erfaringer med, når de virker lige så godt.

Jeg kan også oplyse, at vi bl.a. afholder kurser om forældresamarbejde, som er meget efterspurgt af kommunerne, ligesom der også er mulighed for konsulentstøtte til information og opstart og viderimplementering af inddragende metoder.

Jeg kan også oplyse, at jeg har bedt Ankestyrelsen foretage en undersøgelse, der skal afdække, hvordan kommunerne arbejder systematisk med at inddrage og afdække ressourcer hos familie og netværk, og belyse, hvordan inddragelsen af netværket og samværet fungerer set fra barnets perspektiv. Det er min forventning, at de undersøgelser kan give os et bedre grundlag for at vurdere, om der er behov for yderligere tiltag for at udbrede gode metoder – en dagsorden, jeg selv er stor fortalere for.

Kl. 16:46

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er foreløbig et medlem, der har bedt om en kort bemærkning. Det er fru Karina Adsbøl, Dansk Folkeparti.

Kl. 16:46

Karina Adsbøl (DF):

Det, der står i serviceloven, er jo bl.a., at kommunerne skal overveje, hvordan der kan ske en systematisk inddragelse. Så kan man spørge: Er det som en tanke, eller hvad går den overvejelse ud på, for man kan overveje på mange områder?

Men må jeg ikke bare lige sige til ministeren, at hvis det handler om, at det er, fordi man ikke kun vil bruge en metode, men at man vil bruge flere metoder, så er vi da villige til i Dansk Folkeparti, at vi kan skrive ind, at kommunerne skal anvende en af de metoder, der forefindes, om det er netværksmøder, familierådslagning eller noget andet, så vi er sikre på, at man får afdækket alle netværkets ressourcer. Så det er vi da villige til at kigge på sammen med ministeren, hvis ministeren også er villig. Det handler jo sådan set om, at vi får sikret, at de gode ressourcer, der findes i netværket, bliver undersøgt ordentligt. Det er altså desværre det, vi hører fra Landsforeningen af Aktive Bedsteforældre og andre netværk, at de ikke føler, at de bliver inddraget i forhold til det her – og nu er min tid er gået, så jeg stopper.

Kl. 16:48

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ministeren.

Kl. 16:48

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg har stor sympati for, at Dansk Folkeparti gerne vil fremme den her dagsorden, men jeg ved ikke rigtig, hvad der ville være at mødes om, for det, som Dansk Folkeparti spørger til, findes jo i forvejen, for det er sådan, at man som kommunalbestyrelse skal inddrage familie og netværk, man skal overveje, hvordan det kan lade sig gøre.

Familierådslagning er en god og en anerkendt metode, men den kan jo ikke altid bruges, og derfor vil det være op til en kommune at

vurdere, om det er den rigtige metode; om der er nogle ressourcer i netværket, som de kan trække på; om der måske er en anden metode, de skal inddrage; om der slet ikke er grundlag for at inddrage det. Det er det skøn, der er overladt til kommunerne, men det, de er forpligtet til, er at overveje, hvordan familie og netværk kan inddrages i sager om særlig støtte til børn og unge, og derfor er det indskrevet i serviceloven. Så det er en ting, kommunerne skal gøre i forvejen.

Kl. 16:48

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Fru Karina Adsbøl.

Kl. 16:48

Karina Adsbøl (DF):

Som jeg sagde til ministeren, står der netop ordet overveje, altså at de skal overveje det, og det er jo meget bredt, kan man sige.

Jeg ved ikke, om ministeren er klar over, at der ligger rigtig mange sager hos Ombudsmanden, og jeg vil godt læse et stykke op for ministeren, fordi det er jo sådan, at Ombudsmanden har flere klagesager liggende, og de omhandler f.eks. samvær med anbragte børn. Der er rigtig mange klager, hvor både forældre og bedsteforældre og andre personer i de anbragte børns netværk klager over, at de ikke har samvær med børnene og børnebørnene. Det er også børnene, der klager over, at de ikke har samvær med netværket. Jeg ved ikke, om ministeren er klar over det, men der har i hvert fald været skrevet om det i dknyt, og det kan være, at ministeren kan redegøre for det, fordi så viser det jo i hvert fald, at der er nogle ting, der kan forbedres på det her område.

Kl. 16:49

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ministeren.

Kl. 16:49

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Noget af det første, vi gjorde, da jeg var ny minister, var, at vi tog fat på en revision af forældreansvarsloven, og en af de ting, vi præciserede der, og det gjorde vi alle partier i fællesskab, var, at det skulle være lettere for et barn, som ville have godt af at have samvær med eksempelvis andre end forældrene, at få det samvær. Så derfor var vi jo sådan set i gang med med forældreansvarsloven at bløde op på den tekst, der var, om, hvem der kunne få mulighed for at få samvær. Så derfor har vi taget hul på den del af det i den revision, vi lavede af forældreansvarsloven.

Vi har også i forbindelse med tilsynsreformen, som snart bliver vedtaget her i Folketinget, aftalt med hinanden, og det har vi også gjort med alle Folketingets partier, at når et barn er anbragt, skal man forsøge at få opdyrket noget netværk, man skal vedligeholde det, der er, eller man skal forsøge at skabe noget, fordi det er så vigtigt for os alle sammen som mennesker at have rødder. Derfor har vi indsat det som en kvalitetsindikator i tilsynsreformen. Det er noget af det, socialtilsynene skal arbejde på.

Endelig gjorde den her regering, da den trådte til, det, at vi oprettede en børneombudsmandsstilling, et børnekontor ved Ombudsmanden, som lige præcis skal sørge for at give børnene de muligheder, som vi ikke synes at de havde tidligere.

Så det her er en dagsorden, der ligger regeringen meget på sinde, og som jeg synes at vi har leveret på.

Kl. 16:51

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ikke yderligere medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger. Så er det ordføreren for Venstre, fru Louise Schack Elholm.

Kl. 16:51

Kl. 16:54

(Ordfører)

Louise Schack Elholm (V):

Dette beslutningsforslag fra Dansk Folkeparti vil pålægge regeringen at gøre det obligatorisk at benytte familierådslagning i anbringelsessager, medmindre tungtvejende grunde taler imod det. Familierådslagning er et møde, hvor barn, forældre, familie, venner og støttepersoner kan undersøge, om familien selv kan hjælpe med at løse barnets problemer.

Dansk Folkepartis hensigt med den her familierådslagning er at få flere netværksanbringelser. Netværksanbringelser er, når barnet anbringes i pleje i barnets eget netværk. Det kan f.eks. være bedsteforældre eller en onkel eller en tante eller en anden person, som barnet kender i forvejen og føler sig tryk ved. Ved netværksanbringelser sikrer man derfor, at barnet ikke fjernes fra sit vanter miljø og omgivelser, som det ofte er tilfældet, hvis barnet skal flytte ind på en institution eller til en fjern og ukendt plejefamilie.

I Venstre mener vi, at det er meget vigtigt, at vi fastholder barnets tilknytning til dets netværk. Derfor lagde vi rigtig stor vægt på, da vi lavede Barnets Reform, at man fortsat skulle holde fast i det netværk, der er. Det, som Venstre finder problematisk ved det her beslutningsforslag, er, at det fjerner metodefriheden, det fjerner, at man skal tage udgangspunkt i det enkelte barn og se, hvad det er for en metode, der skal bruges her. Det er vigtigt, at man til enhver tid undersøger netværket og ser, om der er muligheder i netværket. Men det skal ikke være sådan, at man lægger sig fast på en metode frem for andre. Ifølge loven er de forpligtede til at undersøge de her ting. Det har vi allerede gennemført i loven.

Et andet problem, som Venstre ser det, er finansieringen af det her forslag. For der er ingen finansiering med, og det er altid sådan, at når man pålægger kommuner noget, vil de have penge for det. Så hvis man fjerner noget metodefrihed hos dem, vil de altid fortælle os, at det koster penge.

På den baggrund kan Venstre desværre ikke støtte beslutningsforlaget.

Kl. 16:53

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er foreløbig et enkelt medlem, der har bedt om en kort bemærkning. Det er fru Karina Adsbøl fra Dansk Folkeparti.

Kl. 16:53

Karina Adsbøl (DF):

Nu har vi rigtig gode effekter af familierådslagning, og det handler jo sådan set om, at man inddrager netværket. Det er det essentielle i det, altså at man bruger de ressourcer, der også er.

Men jeg kunne egentlig godt tænke mig at høre om finansieringen, for det er jo sådan, siger ordføreren, at det skal man allerede gøre i forvejen. Så kommunerne skal altså have penge for det, de gør i forvejen, hvis de skal gøre det – jeg forstår ikke rigtigt, hvad ordføreren mener i forhold til det med finansieringen. Og man må da også sige, hvis vi nu snakker om finansieringen, at så har Faaborg-Midtfyn Kommune rigtig gode effekter af familierådslagning, og de har jo også udtalt, at det ikke koster mere. Tværtimod er det en rigtig god metode, fordi man netop finder de her ressourcer i netværket og ofte undgår anbringelse af et barn; man finder ud af, hvilke problemstillinger der er, og man får foretaget de foranstaltninger, der skal til.

Kl. 16:54

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Louise Schack Elholm (V):

Ja, det ville være dejligt, hvis kommunerne bare sagde: Det gør vi i forvejen, det koster os ikke noget. Men det er generelt ikke den måde, kommunerne reagerer på, når vi fjerner noget metodefrihed fra dem, for så plejer det at koste penge. Derfor plejer de altid at ville DUT'es, hvis vi fjerner metodefrihed.

Man kan også sige, at de alle sammen i dag forhåbentlig har tilrettelagt det på sådan en måde, at de inddrager netværket, og det er jo ikke sådan, at man nødvendigvis skal binde dem alle sammen op på at gøre det på den samme måde. Det er vigtigt, at man ser på det enkelte barn og ser på, hvad der er bedst i den enkelte situation.

Kl. 16:55

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Fru Karina Adsbøl.

Kl. 16:55

Karina Adsbøl (DF):

Jeg tænker, at ordføreren også har snakket med rigtig mange om den her problemstilling, og jeg kunne godt tænke mig at høre ordføreren om det: Er det sådan, at ordføreren mener, at alle netværk og alle familier bliver inddraget i de her sager? Tror ordføreren ikke, at der er mange steder, hvor kommunerne ikke anvender de her gode metoder, der er, og simpelt hen gør, som de plejer at gøre – altså ikke bruger de her metoder, som netop afdækker netværkets ressourcer? Jeg tænker på, om ordføreren ikke mener, at der er mange kommuner, hvor man simpelt hen ikke får afdækket netværket og set, om der er nogle ressourcer dér, man kan bruge.

Kl. 16:56

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 16:56

Louise Schack Elholm (V):

Jeg mener ingenlunde, at det fungerer perfekt med anbringelser. Jeg er ikke sikker på, at det altid er de helt rette børn, der bliver anbragt de rigtige steder. Jeg er heller ikke sikker på, at alle kommuner nødvendigvis får inddraget netværket lige så godt, som jeg gerne ville have dem til at gøre. Jeg tror bare ikke på, at det, at vi fjerner metodefriheden, får dem til at løse det bedre. De er allerede i dag forpligtet til at inddrage netværket. Det skal de gøre, det er de forpligtet til. At vi skrider ind ved at fjerne metodefriheden tror jeg ikke gør, at kommunerne i højere grad vil inddrage netværket.

Kl. 16:56

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ikke flere medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger.

Så er det ordføreren for Socialdemokraterne, fru Julie Skovsby.

Kl. 16:56

(Ordfører)

Julie Skovsby (S):

Tak for det.

»Anbringelser af børn og unge, som af den ene eller anden årsag ikke kan bo hos deres forældre, er et alvorligt indgreb i et barns liv. Derfor er det naturligvis kommunernes opgave at sørge for, at en anbringelse sker så nænsomt som muligt og under størst mulig hensyntagen til barnets tarv.«

Sådan skriver forslagsstillerne i beslutningsforlaget. Og ja, jeg er helt enig i den holdning, der ligger bag ordene. I disse situationer har vi som samfund et stort ansvar, og her må vi ikke svigte. Også budskabet om, at inddragelsen af familie og netværk er vigtig, kan

jeg som socialdemokrat kun erklære mig helt enig i. Der er med andre ord rigtig mange gode intentioner i forslaget, men fra socialdemokratisk side kan vi ikke støtte en obligatorisk brug af familierådslagning i anbringelsessager.

Ser man på serviceloven, kan man se, at vi i dag allerede stiller krav om inddragelse af familie og netværk. Det er med andre ord et lovkrav, at kommunen skal afdække barnets familiemæssige relationer, og kommunalbestyrelsen skal overveje, hvordan familie og netværk kan inddrages systematisk.

Med forslaget udvælges én bestemt metode til at inddrage netværket, og som ministeren lige har redegjort for, findes der flere metoder, der kan være rigtig gode til at sikre, at familie og netværk inddrages systematisk. Derfor mener vi, at det kan være uheldigt at lovgive så regulerende i serviceloven, som forslagsstillerne ønsker. Der til kommer, at man har igangsat en række initiativer, som vil understøtte kommunernes brug af metoder til at inddrage familie og netværk.

Ankestyrelsen er i gang med deres undersøgelse, som vil være færdig om ikke så længe, nemlig i september 2013, og her vil man afdække og give eksempler på, hvordan kommuner arbejder systematisk med at inddrage og afdække ressourcer hos familier og netværk til udsatte familier.

Et andet initiativ er it-sagsbehandlingssystemer, som understøtter en systematisk afdækning af ressourcer og inddragelse af familie og netværk.

Endelig har Socialstyrelsen gennem en årrække arbejdet på at udbrede brugen af metoder til inddragelse af netværk, dvs. kurser i forældresamarbejde og om muligheden for konsulentstøtte.

For at opsummere vores indstilling, vil jeg sige, at vi er enige i intentionerne i beslutningsforslaget, men vi kan ikke støtte det konkrete krav om en obligatorisk brug af familierådslagning i anbringelsessager.

Kl. 17:00

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er et enkelt medlem, der har bedt om en kort bemærkning. Det er fru Karina Adsbøl, Dansk Folkeparti.

Kl. 17:00

Karina Adsbøl (DF):

Det, der står i serviceloven, er jo, at kommunerne skal overveje, hvordan der kan ske en systematisk inddragelse af netværket, men det er jo meget bredt. Jeg tænker på, hvordan ordføreren kan være sikker på, at netværket også bliver inddraget i de her sager. Hvordan sikrer vi, at kommunerne inddrager netværket? Vi har haft folk i foretræde i Socialudvalget, og vi har fået henvendelser om, at de altså ikke altid bliver inddraget i det her. Uanset om det er bedsteforeldre, der ikke kan se deres børnebørn, selv om de har fået lov til det af forældremyndighedsindehaveren, eller om de kun kan se dem en gang hver tredje måned i 2 timer eller andet, er det jo et kæmpe problem også på det her område.

Jeg kunne godt tænke mig at høre ordføreren om, hvordan vi så sikrer, at kommunerne inddrager netværket, for der er jo ikke nogen statistikker om det. Med hensyn til det spørgsmål, som jeg stillede ministeren, ved ministeren heller ikke, hvor mange kommuner der anvender metoden familierådslagning.

Kl. 17:01

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:01

Julie Skovsby (S):

Jeg synes, det er rigtig vigtigt, når vi taler om serviceloven, at kommunalbestyrelsen ikke blot skal overveje, hvordan familier og net-

værk kan inddrages systematisk, men før man laver den øvelse, skal kommunen afdække barnets familiemæssige relationer, det vil sige, at de overvejelser, som man er forpligtet til at gøre sig senere, gør man jo ikke ud i det blå, for forinden har man afdækket, hvordan familierelationerne ser ud. Det synes jeg er en vigtig pointe at få med, i forhold til hvordan loven ser ud i dag.

Så i forhold til hvordan vi får noget statistik for, hvordan det ser ud ude i kommunerne, er Ankestyrelsens undersøgelse jo utrolig vigtig, for det er jo netop en undersøgelse, som kan afdække og give eksempler på, hvordan kommunerne arbejder systematisk med det her område, og derunder er der også familierådslagning.

Kl. 17:02

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Fru Karina Adsbøl.

Kl. 17:02

Karina Adsbøl (DF):

Nu har jeg læst en kritisk analyse her. Der er to socialrådgivere, der har skrevet et bachelorprojekt. I deres opgave skriver de: Vi gør, som vi plejer. De har bl.a. interviewet nogle socialrådgivere i en kommune, som er helt uvildige i forhold til det her, og som siger: Vi gør, som vi plejer. Hvis vi ikke lige bliver gjort opmærksom på, at der er noget familie eller noget andet, er det ikke sikkert, vi lige får afdækket det. Det synes jeg jo er problematisk. Det kan godt være, at der står, at man skal overveje, hvordan man kan inddrage netværket til barnet for at finde nogle gode løsninger og også for at forebygge eventuelle anbringelser, altså at få iværksat de her foranstaltninger, men hvis nu man ude i en kommune gør, som man plejer, og ikke anvender de gode metoder, er det jo et problem i forhold til at sikre barnet og familien de bedste vilkår.

Kl. 17:03

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:03

Julie Skovsby (S):

Ja, og som jeg sagde i min ordførertale, er jeg helt enig i intentionerne, der ligger bag det her forslag, og jeg er også helt enig i, at det her er en utrolig vigtig opgave, hvis ikke en af de allervigtigste opgaver, vi har i vores samfund.

Når det så handler om, hvordan kommunerne løser den her opgave, synes jeg, det er vigtigt at få sagt, at det jo er det, Socialstyrelsen netop igennem en årrække har arbejdet med, nemlig hvordan man kan udbrede brugen af de rigtig gode metoder, der er der, hvor man ikke bare har vanetænkning, men dér, hvor man gør tingene på den rigtige måde og på en rigtig god måde. Hvordan kan man få det udbredt til andre kommuner? Det er det, jeg synes er så vigtigt, også i den metodefrihed, som Venstre talte om.

Kl. 17:04

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ikke flere medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger. Så er det ordføreren for Radikale Venstre, fru Liv Holm Andersen.

Kl. 17:04

(Ordfører)

Liv Holm Andersen (RV):

Det her forslag handler om at pålægge kommunerne at lave familierådslagning i alle anbringelsessager. Det er vi i Radikale Venstre ikke enige i. Vi synes, at familierådslagning er et godt redskab i rigtig mange sager, men det er ét blandt mange redskaber, og de, som har fingeren på pulsen derude, skal fra sag til sag vurdere, hvilke redska-

ber der skal bruges i konkrete sager. Derudover er der jo allerede i dag krav om familie- og netværksinddragelse.

Anbringelsessager er helt indlysende alvorlige sager, der ofte har vidtrækkende menneskelige konsekvenser. Alle disse sager skal selvfølgelig enkeltvis håndteres på bedst mulig vis. Men i stedet for at man herinde fra Christiansborg er nede i at vælge enkelte redskaber til og fra, mener vi, at det bør være de mennesker, der arbejder hands on med området derude, der fra sag til sag skal vurdere, hvilke redskaber der skal bruges. Derfor vil Radikale Venstre ikke være med til at pålægge nogen, at de skal bruge lige præcis dette redskab mere, end det i forvejen er beskrevet i serviceloven, qua at familie- og netværksinddragelse skal foregå. Således kan Radikale Venstre ikke støtte lovforslaget.

Kl. 17:05

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak. Der er et enkelt medlem, der har bedt om en kort bemærkning. Det er fru Karina Adsbøl, Dansk Folkeparti.

Kl. 17:05

Karina Adsbøl (DF):

Inde på vidensportalen for udsatte børn og unge står der netop vedrørende effekter af familierådslagning – altså i forbindelse med at anvende denne metode – at det har en positiv effekt. Bl.a. er sandsynligheden for, at børn og unge, som er anbragt i familiepleje, genforenes med deres familier, 28 pct. større i sager, hvor der er afholdt familierådslagning. Så jeg tænker, at det vel også handler lidt om at bruge de metoder, der virker. Vi kan se, hvordan det ser ud i Sverige med hensyn til netværks- og slægtsanbringelse. De bruger den her metode, og i mange af deres kommuner er det også obligatorisk at bruge den her metode. Så jeg ser det som endnu et redskab til at indfri nogle af de intentioner, der er i lovgivningen, men som måske er lidt for vide eller brede, når der står, at man skal overveje, hvordan man inddrager familierne. Her sikres det i hvert fald, at der sker en inddragelse af familier og netværk.

Kl. 17:06

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:06

Liv Holm Andersen (RV):

Jo, men nu sagde jeg jo også indledningsvis, at det er et godt redskab og et redskab, som vi bakker meget op om i Radikale Venstre. Men det er også bare sådan, at alle de her anbringelsessager er forskellige, og derfor er det bare ikke nødvendigvis sikkert, at det er et godt redskab i alle sager. Og det, som ordføreren jo ikke kan vide, er, om de sager, hvor man ikke har brugt det, er sager, der ville være forløbet bedre, hvis man havde brugt det her redskab. Det tror jeg der er andre mennesker end mig selv og ordføreren som ved bedre.

Så synes jeg, det er lidt interessant med det, der nævnes om Sverige. Der bliver gjort opmærksom på, at man der har gode resultater med det. Det har man jo også i Danmark, og derfor er det noget, jeg gerne vil være med til at udbrede. Jeg synes også, vi skal undersøge, hvordan man udbreder gode redskaber på anden vis end ved at pålægge kommunerne bestemte redskaber. Men jeg synes, at det, der er interessant ved Sverige, er, som ordføreren netop nævner, at det er obligatorisk i nogle af kommunerne. Det kunne jo tyde på, at det var noget, kommunerne havde bestemt.

Kl. 17:07

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Fru Karina Adsbøl.

Karina Adsbøl (DF):

Jo, men jeg kan egentlig ikke se, hvad der skulle være galt i at bruge metoden og gøre den obligatorisk, for så sikrer vi jo netop det her. Og det er jeg bange for at vi ikke sikrer i alle sager. Jeg er nervøs for, at der er nogle familier, nogle bedsteforældre, nogle tanter og nogle onkler og mostre, som ikke har mulighed for at blive inddraget i det her. Det kan jo være, at vi med det her kan sikre, at der ikke sker en anbringelse. Det kan også være, at en bedstemor og bedstefar kan aflaste hver anden weekend, frem for at barnet har en plejefamilie og så samtidig har en aflastningsfamilie. Så derfor er der jo rigtig gode ting i familierådslagning. Det, Dansk Folkeparti vil, er jo simpelt hen at sikre det bedst mulige for barnet, også at barnet kan bibeholde kontakten til sit netværk og til familien. Med hensyn til familierådslagning og de andre metoder kan det jo skrives ind i lovgivningen, at man skal bruge en af de metoder, så man ligesom får af-dækket de her anbringelser.

Kl. 17:07

Kl. 17:08

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:08

Liv Holm Andersen (RV):

Nu siger ordføreren: Jeg kan bare ikke se, hvad der er galt i at bruge det her redskab – som om jeg har stået her på talerstolen og sagt, at det er der noget galt i. Så vil jeg gerne sige for tredje gang, at jeg og Radikale Venstre synes, at det er et godt redskab. Vi anerkender de gode resultater. Vi vil meget gerne være med til, at vi arbejder indgående med at udbrede gode resultater og redskaber til kommuner, hvor de måske ikke bruger dem helt så meget. Det, vi ikke vil være med til, er herindefra at diktere, at man skal bruge ét redskab frem for et andet, og at skulle gå ind og sige til en person, der sidder og arbejder fagligt med de her problemstillinger ude i virkeligheden: Selv om du har vurderet, at det i den her konkrete sag måske ikke vil være en særlig god idé at bruge familierådslagning – af gud ved hvilke årsager, det kan jeg af gode grunde ikke sige noget om – så skal du godt nok. Selv om vedkommende måske vurderer, at det her er skadeligt for barnet, eller at det ikke er det bedste for barnet, at det ikke tjener barnets tarv, skal man så bruge det her redskab, fordi det er godt i en lang række andre sager. Det vil vi bare ikke være med til.

Kl. 17:09

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak. Der er ikke flere medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger. Så er det ordføreren for Socialistisk Folkeparti, fru Anne Baastrup.

Kl. 17:10

(Ordfører)

Anne Baastrup (SF):

Tak. Jeg er under den her debat blevet i stadig stigende tvivl om, hvad det egentlig er, forslagsstillerne ønsker. Jeg tager udgangspunkt i beslutningsforslagets tekst. Ifølge beslutningsforslagets tekst handler det om obligatorisk brug af familierådslagning i anbringelsessager. Familierådslagning er – også i bemærkningerne – defineret ganske præcist. Hvis det så er sådan, at der er tale om en dysfunktionel familie, hvor nogle har begået overgreb mod barnet, eller hvor andre har begået vold mod moren eller andet, har de så klageret, hvis det er, at man ikke anvender familierådslagning?

Altså, hvad ligger der i obligatorisk brug af familierådslagning? Jeg synes, det er en glimrende idé med familierådslagning. Jeg synes, det er glimrende med family first. Jeg synes, det er glimrende, at

man hele tiden sørger for at involvere familienetværket, at involvere vennerne, at involvere lærere eller andre, som kan se barnet med de ressourcer, barnet har, og de udfordringer, barnet har. Men når man går ind og siger, at én bestemt ting skal bruges obligatorisk, har de mennesker, der så ikke er involveret i familierådslagning, klageret? Ja, jeg spørger bare.

Det næste er netværksanbringelser. Det har været en kamp at hoppe fra tue til tue for at få netværksanbringelserne gennemført i dansk socialpolitik. Det har nu sin egen bestemmelse, og jeg ved, at socialrådgiverne rundtomkring i kommunerne er ved at blive mere og mere opmærksomme på det. Men der er en kulturudvikling og en kulturudfordring i forbindelse med det her at få netværksanbringelser til at blive en del af værktøjskassen for den enkelte sagsbehandler. Samtidig skal vi også huske, at der er nogle situationer, hvor en netværksanbringelse kan være meget, meget uheldig for barnet. Der skal vi jo hele tiden holde fast i, at sagsbehandleren skal have retten til at vurdere, hvad der er det rigtige at gøre for dette konkrete barn.

Så jeg og SF synes, det er rigtig, rigtig godt at involvere netværket. Vi synes, det er rigtig, rigtig godt at involvere familierne. Vi synes, det er en rigtig dårlig idé at lave obligatorisk familierådslagning som defineret i Dansk Folkepartis beslutningsforslag, fordi det giver klageret til dem, der så ikke får den obligatoriske familierådslagning.

Så synes vi også, det er en god idé, at vi hele tiden arbejder målrettet i retning af at få netværksanbringelser, altså at involvere familien eller gode venner til børnene. Det, vi jo ved, er, at døgninstitutionsoophold og ophold hos en plejefamilie holder op på et tidspunkt. Det, vi ved, er, at familien meget ofte stadig væk eksisterer. Så det er om, hvordan vi får kombineret de to ting, således at barnet kan have en tryk barndom, og således at de indsatser, vi gør, når man anbringer barnet uden for eget hjem, hjælpes mest muligt.

Men forslagsstillerne skylder at fortælle, hvad der ligger i begrebet obligatorisk familierådslagning – medmindre man ikke skal bruge det, og det står der så også.

Det næste er: Tror forslagsstillerne seriøst, at det er det eneste redskab, vi kan bruge til at fremme netværksanbringelser? For der findes jo også andre metoder, hvor man involverer netværket, uden at det er den der familierådslagning med de der helt bestemte rammer, inden for hvilke en samtale skal fungere.

Så jeg vil for det tilfælde, at forslagsstillerne mener, at vi ikke vil have involveret netværket, gentage: Vi ønsker i SF at involvere netværket, vi ønsker, at familien skal involveres, men vi ønsker ikke en obligatorisk familierådslagning skal være det rigtigste, for det er det ikke altid. Børn er forskellige, familier er forskellige, netværkene i øvrigt er forskellige, og vi ved heller ikke, hvordan vi afgrænser det.

Så vi er positive over for, at forslaget er kommet, men afvisende over for den konkrete udformning, det har, for det flytter ingenting, udover at det kan føre til klagesager.

Kl. 17:14

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er et enkelt medlem, der har bedt om en kort bemærkning, og det er fru Karina Adsbøl, Dansk Folkeparti.

Kl. 17:14

Karina Adsbøl (DF):

Jeg er fuldstændig forvirret over ordførerens tale. Der står klart i det her beslutningsforslag, at »Dansk Folkeparti mener, at kommuner i forbindelse med en anbringelse af et barn eller en ung person skal tilbyde familien familierådslagning, såfremt tungtvejende forhold ikke taler imod«.

Ordføreren startede i sin tale med at sige alt muligt om dysfunktion, og jeg ved ikke hvad, og at det i den forbindelse ikke altid er den bedste metode. Det, det handler om at få sat fokus på, er intentionen i servicelovgivningen og i retssikkerhedslovgivningen, altså de intentioner, man har i forhold til netværket og til at bruge de metoder,

der er til rådighed. Det handler om, at man bruger de metoder, der er. Det er jo det vi ofte hører at man ikke gør.

Man har opnået gode resultater med familierådslagning; der har været positiv omtale af det fra familierne, og der er opnået viden om det her, og vi har netop fremsat det her beslutningsforslag, fordi det er en rigtig, rigtig god metode. Så sikrer vi nemlig også, at familierne og netværket bliver inddraget i at finde nogle gode løsninger sammen med barnet og de andre involverede.

Kl. 17:15

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:15

Anne Bastrup (SF):

Jeg er fuldstændig enig i, at bl.a. Faaborg-Midtfyn Kommune har rigtig, rigtig gode erfaringer med familierådslagning, men Kolding Kommune, som vi jo begge har været ovre at besøge, brugte jo ikke familierådslagning, og jeg husker, at ordføreren der var meget optaget af, hvad der gjorde, at det også gik godt.

Det er, fordi der findes forskellige definitioner af, hvordan man involverer netværket, hvordan man involverer familierne, og forslagsstillerens definition af familierådslagning er meget, meget præcis; der er tale om familierådslagning med bestemte typer rundbordsamtaler, med bestemte typer mennesker, der deltager i det.

Hvis det er sådan, at ordføreren ønsker, at der skal være obligatorisk inddragelse af familie og netværk, så vil jeg sige, at vi har indført de bestemmelser i serviceloven, og der er en konstant udvikling i, hvordan vi tilrettelægger sagsbehandlingssystemerne – det er vi jo i gang med på fuldt drøn – således at man altid kan være sikker på, at netværk og familie bliver involveret, når det drejer sig om anbringelse af et barn.

Kl. 17:16

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Fru Karina Adsbøl.

Kl. 17:16

Karina Adsbøl (DF):

Som jeg tidligere har sagt i den her debat står der, at man skal overveje. Man skal overveje, hvordan der kan ske en systematisk inddragelse af familie og netværk – det er det, der står.

Så vil jeg lige sige til ordføreren, at i forhold til Kolding Kommune har de netop taget det her på deres dagsorden; de vil arbejde for at udbrede den her metode og bruge metoden med familierådslagning, netop fordi det har vist sig, at den har nogle rigtig gode effekter. Og det kunne jo være dejligt, hvis andre kommuner fulgte op, for det har faktisk været fremme, ja, siden 2002, tror jeg, at den her metode er rigtig god. Den er faktisk stadig ikke udbredt i alle kommuner, og der er stadig væk mange familier, hvor man ikke får af dækket, hvilke ressourcer der også er at hente der, og hvordan de kan støtte og hjælpe barnet eller den unge. Det er rigtig ærgerligt for dem, der kun kan se deres barnebarn 2 timer hver tredje måned.

Kl. 17:17

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:17

Anne Bastrup (SF):

Nu bliver der blandet to ting ind i det. Altså, det er rigtigt, at bedsteforældre har udfordringer i forsøget på at få den der gode kontakt med børnene, der er anbragt uden for eget hjem. Men det har jo ikke noget at gøre med familierådslagning. Man kan ikke anbringe et barn uden for eget hjem, medmindre man laver en § 50-undersøgel-

se. I § 50-undersøgelsen skal man afdække familieforhold, venskab og andre relevante forhold, og den børnefaglige undersøgelse skal også afdække familiens og netværkets sammensætning, sociale og økonomiske forhold, forældrenes omsorgsevne og eventuelle problemer med misbrug eller helbred. Der står, man *skal*. Man kan ikke anbringe et barn, medmindre man har afdækket det, for så har man ikke lavet en ordentlig § 50-undersøgelse. Så på den måde hænger det sammen. Jeg vil bare ikke have, at vi anvender en helt bestemt metode, der hedder familierådslagning med rundbordssamtaler og mentorer, der skal ind og ud, osv. Det er det ene.

Det andet er, at jeg ikke synes, det er en god idé, at man laver noget obligatorisk, for hvad så med de mennesker, der ikke får den der familierådslagning? Skal man så som sagsbehandler stå i en situation, hvor der bliver klaget over, at der ikke kommer familierådslagning, selv om man er blevet involveret?

Kl. 17:18

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak. Der er ikke flere medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger. Jeg ser ikke ordføreren fra Enhedslisten i salen, så derfor går vi videre til Liberal Alliances ordfører, fru Thyra Frank.

Kl. 17:19

(Ordfører)

Thyra Frank (LA):

Hensigten med B 111 er at gøre det obligatorisk for kommunerne at benytte familierådslagning i anbringelsessager, hvor tungtvejende grunde ikke taler imod. Dette skal ske med henblik på at styrke netværksanbringelser. Familierådslagning kan benyttes som en af flere anerkendte metoder af kommunerne til at få afdækket, om der er ressourcer i netværket, der kan bruges. Fagpersoner i kommunerne har allerede i dag mulighed for at indkalde til familierådslagning, og det fremgår af serviceloven, at kommunerne skal overveje, hvordan familier og netværk kan inddrages.

Liberal Alliance mener, at vi skal understøtte kommunernes brug af mange gode metoder, men vi mener, at det skal være ad frivillighedens vej. Vi kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

Kl. 17:20

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ingen medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger. Så er det ordføreren for Det Konservative Folkeparti, fru Benedikte Kiær.

Kl. 17:20

(Ordfører)

Benedikte Kiær (KF):

Vi har hørt meget om familierådslagning i dag, og vi er også flere, der har stiftet bekendtskab med det, ved at vi har besøgt kommuner, som har gjort brug af den her metode, og vi har derved også fået at vide, at den flere steder fungerer rigtig godt. Så kunne man jo spørge, om det så ikke vil være en god idé, at det så skal være alle steder, for vi oplever desværre, at der er eksempler på børn og unge, som ikke har kontakt til deres netværk, som ikke har mulighed for at kunne se deres forældre, fordi de simpelt hen ikke har fået mulighed for det gennem deres kommune, trods at vi sådan set har givet dem en ret til fortsat at have kontakt til deres netværk.

Der må jeg blot sige, at vi på Christiansborg ikke kan sidde og detailstyre, hvordan og hvorledes de enkelte kommuner skal gå ned og udføre en sagsbehandling i hver enkelt sag. Selv om det er en rigtig god metode, selv om den har fungeret rigtig godt i rigtig mange tilfælde, og selv om der er flere og flere kommuner, der kan se ideen i at lave familierådslagning, at inddrage netværket, så mener jeg, det er ganske uhensigtsmæssigt, at vi begynder at detailstyre, hvordan sagsbehandlingen skal foregå, fordi vi simpelt hen efterhånden laver

metervare af lovgivning, som har den kedelige konsekvens, at man simpelt hen skruer hovedet af folk ude i de enkelte kommuner. Derimod er det meget, meget bedre at gå ind og støtte op med rådgivning, med vejledning, med kompetenceudvikling, med uddannelse og ved at viderebringe de rigtig gode eksempler, man har fra en lang række kommuner, så man kan få gavn og glæde af det alle steder, hvilket også kommer børnene til gavn.

Så blev det af ordføreren for Dansk Folkeparti fremført, at det jo egentlig skulle fremgå af lovgivningen, at man skulle inddrage netværket meget mere betydeligt. Men det har vi jo sådan set sat fokus på med serviceloven og fokus på med "Barnets Reform", altså hvor vigtigt det er, at man inddrager familien, hvor vigtigt det er, at man kigger i netværket, og hvor vigtigt det er, at man også inddrager barnet i de beslutninger, der bliver truffet, og at barnet faktisk får nogle rettigheder. Jeg tror ikke, det hjælper, at man skriver det to eller flere gange i lovgivningen, hvis der er kommuner og der er eksempler, hvor det ikke sker. Derimod vil det hjælpe, at vi bliver klogere på, hvad der virker, og hvad der ikke virker, at vi bliver bedre til at udbringe de gode metoder, og at kommunerne også i langt højere grad bliver klar over, hvor vigtigt det er, at man lytter til børnene i de her ulykkelige sager, hvor vigtigt det er, man hører, hvad børnene egentlig har af tanker, og hvordan de egentlig oplever situationen, når man beslutter sig for, hvordan og hvorledes man egentlig skal anbringe det enkelte barn, den enkelte unge uden for hjemmet.

Jeg kan godt forstå, at ordføreren er begejstret for metoden familierådslagning. Det er jeg også. Jeg var begejstret for det, jeg så, bl.a. i Faaborg-Midtfyn, men derfra og så til, at den her begejstring skal føre til, at man indfører obligatorisk brug af familierådslagning i anbringelsessager i alle landets kommuner, mener jeg ikke er hensigtsmæssigt. Og der er flere ordførere, der har været inde at pege på, at det kan give nogle uhensigtsmæssigheder, da det så vil kunne misbruges i sager og i situationer, hvor det absolut er godt, at der ikke er familierådslagning, fordi der simpelt hen er tale om et barn, der i den grad er blevet misbrugt eller har været udsat for anden form for omsorgssvigt af forældrene, og hvor der sådan set ikke er et netværk, der kan bruges.

Men som sagt, selv om intentionerne er gode og vi alle sammen kan se de gode ting ved familierådslagning, må vi fra Det Konservative Folkepartis side afvise den obligatoriske brug af familierådslagning i anbringelsessager.

Kl. 17:24

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er et enkelt medlem, der har bedt om en kort bemærkning. Det er fru Karina Adsbøl, Dansk Folkeparti.

Kl. 17:24

Karina Adsbøl (DF):

Men nu ved vi jo, at lige netop den her metode er rigtig god og effektiv. Det har i hvert fald vist sig i flere kommuner, og det har også vist sig i Sverige.

Jeg kunne godt tænke mig at høre ordføreren om noget. Det, ordføreren sagde i forhold til familierådslagning, forstod jeg sådan, at man ikke skulle afdække netværkets ressourcer, hvis et barn var blevet seksuelt misbrugt. Men hvis et barn er blevet seksuelt misbrugt, kunne det jo godt være, at der var nogen i familien, der alligevel kunne bruges til at være barnets kontakt i forhold til at bevare båndet til familien. Så ordføreren får lige lov til at forklare sig.

Kl. 17:25

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Benedikte Kiær (KF):

Jeg behøver ikke at forklare mig, for det var ikke det, jeg sagde. Jeg sagde, at man i situationer, hvor et barn var misbrugt af forældrene, og hvor der ikke var et netværk, der kunne bruges til noget, måske desværre kunne se et misbrug af en lovgivning, hvor der blev anført, at man skulle have obligatorisk brug af familierådslagning. Og jeg mener også, at ordføreren fra Socialistisk Folkeparti netop fremhævede, at man sådan set kunne risikere, at der skete et misbrug af en ellers meget, meget god intention.

Kl. 17:25

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Fru Karina Adsbøl.

Kl. 17:26

Karina Adsbøl (DF):

Men Dansk Folkeparti har jo netop skrevet, at Dansk Folkeparti mener, at kommuner i forbindelse med anbringelse af et barn eller en ung person skal tilbyde familien familierådslagning, såfremt tungtvejende forhold ikke taler imod. Så det står jo ligesom i beslutningsforslaget, og jeg tænker bare, at det vil jeg lige præcisere over for ordføreren.

Kl. 17:26

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:26

Benedikte Kiær (KF):

Nu er vi jo alle sammen begejstret for det, der foregår i Fåborg-Midtfyn med familierådslagning. Hvis vi så spoler tiden 5 år tilbage, kunne det være, der var en anden metode, en anden måde gøre tingene på, som havde nogle gode resultater i nogle kommuner. Der kunne man så have sagt i al begejstring over den her gode metode: Sådan skal det være alle steder; der skal være obligatorisk brug. Så havde man måske ikke fået den her nye, gode metode fra Fåborg-Midtfyn med familierådslagning, fordi man simpelt hen allerede på forhånd havde sagt fra Folketingets side, at det er sådan her, man skal gøre det.

Hvis vi går ind og dikterer, hvad det er for nogle metoder, man skal bruge, og hvordan det er, sagsbehandleren skal tænke ude i de enkelte kommuner, så går vi glip af noget af det vigtigste inden for socialområdet, nemlig udvikling og innovation. Og det er baggrunden for, at vi ikke kan støtte det her forslag.

Kl. 17:26

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ikke flere medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Karina Adsbøl, Dansk Folkeparti.

Kl. 17:27

(Ordfører for forslagsstillerne)

Karina Adsbøl (DF):

Tak for ordet. Dansk Folkepartis beslutningsforslag omhandler obligatorisk brug af familierådslagning i anbringelsessager, og jeg vil starte med at sige, at det er hjerteblod for Dansk Folkeparti og ikke mindst mig selv som ordfører og forslagsstiller på dette vigtige område, nemlig at vi skal værne om familien.

I Dansk Folkeparti har vi et stort ønske om, at familie og netværk skal inddrages mere i anbringelsessager i form af metoden familierådslagning. Det at man i fællesskab finder gode løsninger for barnet, familien samt netværket, giver større trykthed fremadrettet for familien, netværket og barnet. I familierådslagning er barnet eller den unge

den vigtigste person. Sammen med initiativtageren skal forældrene til barnet eller den unge beslutte, hvem der skal deltage i familiens netværk. Erfaringerne viser, at familier og slægt meget gerne vil hjælpe. Familier, som selv har været igennem en familierådslagning, vil også gerne anbefale metoden. Familierådslagning er et møde, hvor barn og forældre sammen med slægt, venner og andre betydningsfulde personer omkring familien samles for at drøfte, om der er ressourcer i netværket, der kan anvendes til at løse familiens og især barnets problemer.

I en række kommuner i Sverige anvendes familierådslagningsmodellen meget systematisk i alle sager, og i nogle svenske kommuner er det et krav, at der gennemføres en familierådslagning, inden der tages stilling til, hvilken indsats der skal sættes i værk over for et barn.

Hos Ombudsmanden ligger rigtig mange klager, hvor børn, forældre, bedsteforældre og andre personer i de anbragte børns netværk klager over, at de ikke har samvær med børnene, eller at de ikke har så meget samvær, som de kunne ønske sig. Også de anbragte børn klager. Hvis nogen fra netværket har ressourcer til at yde hjælp, som familien er positivt stemt over for, bør denne mulighed jo tænkes ind i planlægningen.

Dette beslutningsforslag understøtter den nuværende lovgivning samt Socialstyrelsen, som arbejder for at udbrede kendskabet til metoden. Men trods dette har vi erfaret, at metoden ofte ikke bliver anvendt i det omfang, den kunne, samt at loven ikke altid bliver forvaltet efter hensigten i praksis. Så derfor mener vi, at der skal yderligere til. Ved at gøre metoden obligatorisk sikrer vi, at netværket samt familien bliver inddraget i anbringelsessager.

Som jeg tidligere har sagt står der i servicelovens § 47, at kommunalbestyrelsen skal overveje, hvordan der kan ske en systematisk inddragelse af familie og netværk, og i Barnets Reform har barnet ret til samvær og kontakt med forældre og netværk, herunder søskende, bedsteforældre, øvrige familiemedlemmer, venner. Men desværre vidner praksis om noget andet, og vi kan se, at målsætningen i forhold til netværksanbringelser halter langt bagefter vores nabolande. Men det kan vi gøre noget ved her i Folketinget.

Efter lovgivningen i dag skal barnet anbringes så tæt som muligt på sine vante omgivelser, så kontakten til barnets vante miljø i videst muligt omfang kan bibeholdes og barnet herved også kan bevare kontakten til familie og venner. Ofte ender barnet eller den unge i en plejefamilie eller på et opholdssted hos ukendte mennesker. Familierådslagning har vist sig at have en positiv effekt. Bl.a. er sandsynligheden for, at børn og unge, som er anbragt i en familiepleje, genforenes med deres familie, 28 pct. større i de sager, hvor man har anvendt familierådslagning, og hvor der har været afholdt det.

Med Barnets Reform fik barnet ret til samvær, så det blev udvidet til at omfatte søskende, bedsteforældre eller andre nære familierelationer, men en undersøgelse, DR har lavet, viser, at de danske kommuner generelt er langt fra at leve op til landspolitikkens ønske om at anbringe flere børn i netværk tæt på frem for hos ukendte plejefamilier eller på opholdssteder, og det er på trods af, at mange undersøgelser viser, at de her netværksanbringelser har en gavnlig effekt for anbragte børn og unge.

Kl. 17:32

Vi har efterhånden også så meget forskning og viden, der peger i retning af, at netværksanbringelser bringer børnene en god udvikling og trivsel, og det er jo netop hele formålet med den sociale indsats over for udsatte børn og unge. Og så kan det godt være, at man i forhold til den her familierådslagning finder ud af, at der et sted er meget få ressourcer, men så kan man gøre brug af de ressourcer, der er. Omvendt kan det godt være, at der er rigtig mange ressourcer, og at man derfor kan støtte med støtteforanstaltninger og andet og herved undgå, at barnet skal anbringes.

I Dansk Folkeparti mener vi, at tabet er uendelig stort ved ikke at gøre forsøget for barnet, den unge og ikke mindst slægten og netværket. Og som jeg tidligere har sagt, så har Faaborg-Midtfyn Kommune jo 10 års erfaring med at anvende den her metode, altså familierådslagning. F.eks. gennemførte de jo i 2010 100 familierådslagninger, og kommunen anvender netop metoden, fordi den sikrer, at der tages udgangspunkt i barnets behov.

Formålet med familierådslagning er at gøre en tidlig og helhedsorienteret indsats for barnet, familien og netværket. Nogle kommuner har så allerede erfaret, at det giver meget gode, holdbare løsninger i enkelte sager, når forældre, søskende og det øvrige netværk inddrages.

Så vil jeg sige til fru Anne Baastrup, som sagde, at vi allerede har ting i dag, og talte om § 50-undersøgelser m.m., at det altså så også har vist sig, at rigtig mange af de her § 50-undersøgelser har været fyldt med fejl og mangler. Det har der været skrevet rigtig meget om, og det har Ankestyrelsen jo også været inde på. Så det kan godt være, at der er nogle ting, man skal undersøge i forvejen, men hvis det er, at det ikke er undersøgt ordentligt og det er fyldt med fejl, så virker det jo ikke i praksis.

Jeg havde sådan set håbet, at man kunne bakke op om det her beslutningsforslag. Vi er også villige til i Dansk Folkeparti, at vi på en eller anden måde kan inddrage, at man kan bruge flere metoder, altså at det måske ikke lige præcis behøver at være familierådslagning, men at vi kan bruge nogle andre metoder. Det vigtigste, synes vi i rigtig mange sager, i de fleste sager, er, at barnet har kontakten til familien og kan bevare den, også til bedsteforældre, tanter, onkler eller andre personer, som er knyttet til barnet. Og det er desværre det, vi har hørt ofte ikke sker. Som jeg også sagde nede fra talerstolen, har den undersøgelse, som to socialrådgivere har foretaget, deres bachelorprojekt, vist, at vi gør, som vi plejer – man kan hente den – og det viser jo lidt, at man ikke altid bruger de redskaber, der er tilgængelige.

Jeg er ked af, at der ikke er større opbakning til det her forslag, og jeg kunne godt tænke mig, at vi fremadrettet på en eller anden måde kan sikre noget i forhold til nogle af de intentioner, der står, altså at vi overvejer systematisk at sikre, at man i hvert fald får afdækket familie- og netværksressourcer og får set på, hvad de kan byde ind med – også i forhold til eventuelt at forebygge, at man anbringer et barn eller en ung. Tak for ordet.

Kl. 17:36

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ingen medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen slut.

Jeg foreslår, at forslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

20) Forespørgsel nr. F 27:

Forespørgsel til social- og integrationsministeren:

Hvad vil ministeren gøre for at forbedre borgernes retssikkerhed i forbindelse med kommunernes behandling af sager om socialt bedrageri?

Af Finn Sørensen (EL), Jørgen Arbo-Bæhr (EL), Stine Brix (EL), Per Clausen (EL), Lars Dohn (EL), Henning Hyllested (EL), Christi-

an Juhl (EL), Rosa Lund (EL), Johanne Schmidt-Nielsen (EL), Pernille Skipper (EL), Nikolaj Villumsen (EL) og Frank Aaen (EL). (Anmeldelse 05.02.2013. Fremme 07.02.2013).

Kl. 17:36

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Jeg gør opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse udsættes til torsdag den 16. maj 2013.

Så giver jeg ordet til ordføreren for forespørgslerne, hr. Finn Sørensen fra Enhedslisten, til at begrunde forespørgslen.

Kl. 17:36

Begrundelse

(Ordfører for forespørgslerne)

Finn Sørensen (EL):

Tak for ordet. Socialt bedrageri er et stort samfundsproblem. Det er alle her i salen enige om. Ingen kender det præcise omfang, men det er et problem, at det overhovedet finder sted på linje med sort arbejde og andre lovbrud. Det skal bekæmpes, det er vi også enige om alle sammen, men det skal ske med respekt for borgernes retssikkerhed, og det er alle også enige om.

Vi i Enhedslisten synes bare, at det kniber med at blive enige om nogle konkrete tiltag, der rent faktisk vil løse det problem, at vi på den ene side skal have en effektiv bekæmpelse af socialt bedrageri og på den anden side skal respektere borgernes retssikkerhed. Derfor har vi rejst denne forespørgsel for at høre, hvad ministeren vil gøre for at forbedre borgernes retssikkerhed i forbindelse med kommunernes behandling af sager om socialt bedrageri. Jeg håber, at ministeren og for den sags skyld også ordførerne for partierne vil benytte anledningen til på en mere konkret måde, end vi har hørt indtil nu i dagens debat, at løfte sløret for, hvad man egentlig vil gøre for at sikre borgernes retssikkerhed i disse situationer. Så jeg ser meget frem til debatten.

Kl. 17:37

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Så er det social- og integrationsministeren for besvarelsen.

Kl. 17:38

Besvarelse

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Tak for det, og også tak til Enhedslisten for at rejse forespørgselsdebatten om et vigtigt emne. Det er vigtigt, og jeg tror, vi alle sammen enige om, at vi skal værne om borgernes retssikkerhed, og det er vi også meget opmærksomme på i regeringen. Derfor har jeg også set med stor alvor på de eksempler, der har været, hvor kommunerne har behandlet sager om socialt bedrageri, og som har været fremme i medierne, og hvor man har kunnet stille sig selv det gode spørgsmål, om borgernes retssikkerhed mon egentlig ikke nu blev tilsidesat.

Jeg vil dog gerne slå fast, at socialt bedrageri er uacceptabelt og socialt, fordi det er med til skabe værdiskred i det danske samfund. Så regeringen har altså på ingen måde tolerance over for socialt bedrageri, og vi vil sætte hårdt ind over for snyd med sociale ydelser. Det danske velfærdssamfund hviler på et solidarisk princip om pligt til at yde og ret til at få hjælp, når man har brug for det, og derfor skal vi præcis slå hårdt ned på socialt bedrageri, som handler om mennesker, der får noget, de ikke er berettiget til. De borgere, der snyder bevidst ved at have dækkadresser, bruge proformaskilsmisser og fædrehoteller m.v., er der altså på ingen måde tvivl om snyder, og det skal vi til livs.

Men så er der den anden gruppe af borgere, og det er dem, som risikerer fejlagtigt at blive anklaget for socialt bedrageri, fordi de ikke er blevet vejledt godt nok eller har misforstået reglerne, og dem skal vi hjælpe.

Sagsbehandlingen og kontrolindsatsen må ikke sætte borgernes retssikkerhed over styr. Myndighederne skal overholde reglerne, når de behandler sager og kontrollerer, om en borger har ret til en ydelse, og borgeren skal behandles med respekt og høres, før en kommune træffer en afgørelse.

Kort sagt: Borgerne skal ikke snyde sig til sociale ydelser, de skal følge reglerne, og det samme skal myndighederne. De skal også følge reglerne, også når de behandler sager om sociale ydelser. Der er en række regler, som afgrænser, hvordan kommunerne må behandle sager om socialt bedrageri, og regler for, hvordan kontrolindsatsen skal foregå. Det er kommunernes ansvar at indhente de nødvendige og tilstrækkelige oplysninger, så de kan træffe en afgørelse. Ligeledes skal kommunen også være kritisk over for de oplysninger, den indhenter. F.eks. kan en anonym anmeldelse ikke stå alene som dokumentation i en sag, da det ikke er til at sige, hvilke motiver der ligger bag.

Kommunerne har pligt til at oplyse borgerne om deres rettigheder og pligter efter den gældende sociale lovgivning for at sikre, at borgerne ved, hvilke oplysninger der kan have betydning for at modtage en ydelse. Reglerne om partshøring skal overholdes, fordi det er vigtigt, at borgerne får mulighed for at rette eventuelle fejl og for at blive oplyst om, hvilke oplysninger der ligger til grund for en afgørelse.

I sidste ende, når kommunen har truffet en afgørelse, har borgeren mulighed for at klage over afgørelsen eller den måde, som hele sagen er forløbet på. Alt det er med til at sikre borgerens retssikkerhed, fordi ankeinstansen eller tilsynsmyndigheden ser på sagen med uvildige øjne. Netop disse regler skal sikre retssikkerheden for borgeren, og jeg er derfor glad for de seneste udmeldinger fra Ombudsmanden og Ankestyrelsen, som er med til at understrege vigtigheden af at overholde de her regler.

Ombudsmanden har for nylig været ude med kritik af kommunernes metoder i forbindelse med behandling af sager om socialt bedrageri. Ombudsmanden udtaler, at sagerne ikke bliver undersøgt grundigt nok, at borgerne ikke får oplyst deres rettigheder og ikke bliver partshørt, og at der bliver lagt for stor vægt på anonyme anmeldelser, der aldrig kan stå alene som dokumentation i en sag. Myndighederne skal lytte til Ombudsmandens udtalelser og følge anbefalingerne.

Det er fra flere sider blevet påpeget, at reglerne og praksis omkring især enligbegrebet er for uklare, og at hverken borgerne eller kommunerne kan forstå dem. Ældre Sagen har givet udtryk for, at nogle borgere ikke tør have samvær med andre af frygt for at blive anklaget for socialt bedrageri. Men reglerne er ikke til hinder for, at en enlig har en kæreste, eller for, at fraskilte forældre kan have godt samarbejde om deres børn, og administrationen af reglerne må aldrig få den konsekvens, at borgerne har grund til at frygte socialt samvær med andre.

Ankestyrelsens principafgørelser offentliggjort den 1. februar 2013 er et godt eksempel på, at reglerne ikke er så uklare, som dækningen i medierne fra tid til anden kunne give anledning til at tro. Ankestyrelsens afgørelser siger netop, at det ikke har betydning, om man har en kæreste eller går i biografen med venner. Man bliver kun betragtet som samlevende, hvis man har en række af de fordele, som gifte har. Fordelene kan være økonomiske i forbindelse med betaling af faste udgifter og udgifter til dagligt forbrug eller ikkeøkonomiske i form af mere omfattende praktisk hjælp i hverdagen til opgaver som f.eks. at hente, bringe og passe børn, købe ind og lave mad, gøre rent osv.

Kl. 17:43

Ankestyrelsens afgørelser peger desuden på, at observationer af parkerede biler eller besøg i borgerens hjem ikke er vejen frem. Denne form for overvågning er en uproportional fremgangsmåde og udgør ikke i sig selv et dokumentationsgrundlag, og husundersøgelser uden samtykke fra borgeren kan i øvrigt kun foretages af politiet med forudgående retskendelse.

Efter overdragelsen af ansvaret fra kommunerne til Udbetaling Danmark af en række af de centrale ydelsesområder er der etableret et fremadrettet grundlag for en mere ensartet kontrolindsats på tværs af kommuner og ydelsesområder. Centraliseringen af administration og sagsbehandling er samtidig et vigtigt led i at styrke borgerens retssikkerhed. Udbetaling Danmark vil som landsdækkende myndighed i højere grad være en garant for ligebehandling af borgerne – uanset hvor i landet borgeren bor, skal Udbetaling Danmark træffe ensartede afgørelser i ensartede sager. Udbetaling Danmark har etableret nye sagsgange og administrative procedurer, som alle medarbejdere skal følge, og der er etableret et grundlag for en effektiv kontroludsøgning af de potentielt problematiske sager.

Men også efter etableringen af Udbetaling Danmark er det vigtigt, at der fortsat er fokus på borgerens retssikkerhed. Derfor vil Social- og Integrationsministeriet løbende i forbindelse med tilsynet af Udbetaling Danmark have særligt fokus på udviklingen i klagesager over Udbetaling Danmarks afgørelser i sager om socialt bedrageri. Med tilsynet vil vi være med til at have snor i, at bestyrelsen for Udbetaling Danmark følger med i og sikrer sig, at tingene foregår, som de skal.

Regeringen har nedsat en tværministeriel arbejdsgruppe om effektiv sagsbehandling og kontrol, der har fokus på, hvordan man gennem forenklinger af regler og automatisering kan skærpe indsatsen mod socialt bedrageri og dermed undgå fejludbetalinger. Med mere automatisering og en sagsbehandling, der i højere grad hviler på registerdata, vil der opstå færre sager med fejl og snyd.

Ud over disse initiativer er det vigtigt at styrke borgerens viden om de gældende regler og om, hvad myndighederne må. Det er vigtigt, at borgeren ikke bringer sig selv i en situation, hvor der indledes en sag om socialt bedrageri, fordi borgeren ikke har forstået reglerne. Derfor har jeg nedsat en tværministeriel arbejdsgruppe, som bl.a. skal se på mulighederne for at styrke borgerens retssikkerhed. En af arbejdsopgaverne er en udarbejdelse af en borgerrettet vejledning, som gør det nemmere for borgeren at forstå, hvornår man betragtes som enlig eller som samlevende i forhold til retten til sociale ydelser. Borgerne bliver desuden oplyst om deres rettigheder og pligter. Vejledningen kan være med til at reducere den utryghed, som nogle borgere føler, fordi de mangler viden om de gældende regler, og mit håb er, at vi med denne vejledning kan give borgerne ro i sindet, så de kan have samvær med andre uden frygt for at blive betragtet som samlevende eller ligefrem blive anklaget for socialt bedrageri.

Vi kan alle blive enige om, at vi skal værne om borgerens retssikkerhed. Det er den her regering også meget opmærksom på. Som jeg har nævnt, har vi også sat forskellige initiativer i gang. Udbetaling Danmark er etableret og vil som landsdækkende myndighed sikre, at borgerne får den samme vejledning, og at afgørelserne træffes ud fra en ensartet praksis, uanset hvor i landet man bor. Vi skal holde øje med, at tingene foregår, som de skal i Udbetaling Danmark, og vi skal især have fokus på indholdet og udviklingen i antal klagesager over Udbetaling Danmarks afgørelser i sager om socialt bedrageri. Endelig vil der blive udarbejdet en borgerorienteret pjece inden sommerferien, som skal sikre, at borgerne kender deres rettigheder og pligter særligt i sager om ydelser til enlige.

Forhandling

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Så åbner vi for forhandlingen, og den første er ordføreren for forespørgerne, hr. Finn Sørensen, Enhedslisten.

Kl. 17:46

Kl. 17:46

(Ordfører for forespørgerne)

Finn Sørensen (EL):

Mange tak. Som sagt: Formålet med den her debat at få ministerens og også for den sags skyld de andre partiers bud på, hvordan vi kan sikre borgernes retssikkerhed i forbindelse med anklager om socialt bedrageri.

Enhedslisten har gennem årene selv og sammen med andre partier fremlagt en lang række konkrete bud på det. Indtil nu er vi kun kommet igennem med et af dem, og det er ønsket om, at man stopper kommunernes adgang til at anke sagerne, hvilket jo er en naturlig følge af den ændrede klagestruktur, som vi har aftalt med regeringspartierne, så på det punkt er vi da glade over fremskridtet.

Men ellers har vi en lang række forslag, som vi også tidligere har været enige med de tre nuværende regeringspartier om. Det var en enighed, som desværre ikke holdt her på den anden side af valget, hvor vi jo genfremsatte vores forslag om en social retssikkerhedskommission, der jo rummer mange gode konkrete svar på det, som vi spørger om i dag. Jeg skal nok lade være med at remse hele den lange stribe op, der var hele 13 forslag, og det er heller ikke dem alle sammen, der lige har noget med socialt bedrageri at gøre. Men der er i hvert fald nogle punkter, som det vil være godt at få undersøgt nærmere.

Et af dem er jo det faktum, at i virkelighedens verden er der en omvendt bevisbyrde i sager om socialt bedrageri, og så er der også den her paragraf om uagtsomt socialt bedrageri, som også kan bringe rigtig mange borgere i uføre.

Men vi har tre forslag, som jeg jo gerne vil have, at de andre partier prøver at forholde sig lidt til.

Det første er, at vi skal have iværksat en ordentlig, uvildig og objektiv undersøgelse af omfanget og karakteren af socialt bedrageri, for sådan en findes faktisk ikke. Der henvises ofte til KMD's analyse fra september 2011, hvor det hedder, at der snydes for 7-12 mia. kr. om året. Men hvis man kigger på præmisserne for den undersøgelse, kan man ikke kalde den for videnskabelig, fordi det, man har gjort, er, at man har bedt om kommunernes skøn over det, og så har man spurgt borgerne, hvad de tror, at andre borgere gør. Det mener jeg ikke man kan tillade sig at kalde en videnskabelig undersøgelse. Det har vi brug for, fordi det ville gøre vores arbejde bedre på det område, og der vil jeg gerne henvise til, at man i England jo har været i stand til at gennemføre brugbare analyser af den slags.

Det andet forslag tyder det på, at vi måske kan blive enige om, og det er, at der arbejdes systematisk med de ni retningslinjer, som Ombudsmanden er kommet med for nylig for at højne kvaliteten af kommunernes sagsbehandling. Alene det, at Ombudsmanden er nødt til at komme med sådan nogle retningslinjer, siger jo noget om, at der altså er noget rivravruskende galt ude i kommunerne. Og der vil jeg jo sige – klare regler eller ej – at der altså er behov for, at vi som lovgivende myndighed og regeringen som udøvende myndighed tager denne rapportes anbefalinger meget alvorligt og indleder en kampagne over for kommunerne for at få dem til at følge disse retningslinjer. Jeg hører nogle positive takter fra ministerens side på det felt, og det vil vi selvfølgelig følge nøje.

Det tredje forslag er en mere generel opfordring til, at der i al lovgivning om udbetaling af sociale ydelser i bred forstand indføres klare regler, og der vil jeg altså gerne henvise til den beretning, vi

vedtog i Socialudvalget – ganske vist kun et flertal – den 1. oktober 2012. Det er en beretning, der netop slutter med at understrege vigtigheden af, at man i al sociallovgivning sørger for, at der kommer klare regler af hensyn til borgernes retssikkerhed, så vi kan komme et skridt videre, hvad det angår.

Til slut kan jeg nævne en ting, som jeg ikke forstår, og det er henvisningen til, at Udbetaling Danmark skulle være det store dyr i åbenbaringen. Nu mener Enhedslisten jo, at der er problemer med retssikkerheden i hele den konstruktion, fordi den medfører udveksling af oplysninger mellem myndighederne i langt højere grad, end det har været, før Udbetaling Danmark blev en realitet, uden at man indhenter borgernes samtykke. Så det er vist lidt af en ulv i fåreklæder i den her sammenhæng. Men bortset fra det har vi svært ved at forstå, at Udbetaling Danmark, der beskæftiger sig med objektivt konstaterbare vilkår, skulle kunne løse problemer på et område, hvor det handler om skøn.

Til sidst vil jeg (på vegne af EL) fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget tager afstand fra socialt bedrageri. Det undergraver velfærdssamfundet og krænker retsfølelsen. Folketinget mener derfor, at det er en vigtig opgave at modvirke socialt bedrageri, herunder at skride ind over for de borgere, der forsøger herpå.

Folketinget konstaterer, at der ikke findes en uvildig, grundig undersøgelse af omfanget af socialt bedrageri, og opfordrer ministeren til at iværksætte en sådan.

Folketinget konstaterer, at Folketingets Ombudsmand i en række afgørelser har fremført kritik af myndighedernes håndtering af sager om socialt bedrageri, og at ombudsmanden i marts 2013 har udgivet ni retningslinjer til styrkelse af myndighedernes sagsbehandling og borgernes retssikkerhed. Folketinget opfordrer regeringen til at drøfte med de relevante myndigheder, hvordan ombudsmandens retningslinjer kan forankres i praksis.

Folketinget opfordrer regeringen til at sikre, at der i al lovgivning vedrørende udbetaling af sociale ydelser i bred forstand indføres klare regler til gavn for borgernes retssikkerhed og fornuftig anvendelse af kommunernes ressourcer.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 70).

Undskyld, at jeg gik lidt over tiden, formand.

Kl. 17:52

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Så er det ordføreren for Venstre, hr. Hans Andersen.

Kl. 17:52

(Ordfører)

Hans Andersen (V):

Der skal ikke være tvivl om, at Venstre vil sætte hårdt ind mod socialt bedrageri, der fuldstændig udvander vores velfærdssamfund. Vi skal alle bidrage til samfundet, og det er en asocial og fuldstændig uacceptabel tilgang at have, at man prøver at malke systemet mest muligt. Det er heller ikke det rigtige signal at sende til dem, der yder og bidrager til vores samfund, at hvis man bare er smart og skruppeløs nok, kan man kringlesystemet og score velfærdsydelser, man ikke er berettiget til. Det skal altid kunne betale sig at yde en indsats, og det skal altid være det, man får mest ud af.

Samtidig er de sociale ydelser som kontanthjælp, boligstøtte, friplads i daginstitution, pension, sygedagpenge og handicapbælg selvfølgelig noget af det, vi kan være stolte af at vores samfund kan tilbyde dem, der har brug for det. Men det er også et grundvilkår i vores skatteyderfinansierede velfærdssamfund, at vi alle yder efter evne og nyder efter behov. Det er derfor vigtigt at slå hårdt ned på dem, der misbruger systemet på respektløs vis. Vi skylder skatte-

yderne at finde dem, der snyder systemet, og sætte en stopper for legen.

Kl. 17:58

VK-regeringen indgik tilbage i november 2010 en aftale om en styrket indsats mod socialt bedrageri med Dansk Folkeparti og Kristendemokraterne, og ved vedtagelsen af lovforslaget gav man bl.a. kommunerne langt bedre værktøjer til netop at afdække og dermed bekæmpe socialt bedrageri. Hvis der er større risiko for at blive taget i at snyde myndighederne, vil det også medføre en reduktion i omfanget af socialt bedrageri.

Når det så er sagt, er vi i Venstre også opmærksomme på, at borgernes retssikkerhed skal styrkes. Vi forventer naturligvis, at kommunerne ikke går ud over deres beføjelser, og i særdeleshed er det vigtigt, at vi sikrer, at kommunerne overholder de retningslinjer, der er, og at der også er konsekvenser for at overskride grænserne. Ombudsmanden har jo her det seneste par år udtrykt kritik af enkelte kommuner, der ikke har levet op til reglerne på området, og analyser viser jo også, at den generelle opfattelse i kommunerne er, at der er manglende systematik, og at der er for mange manuelle sagsgange og manglende kommunikation mellem kommunernes afdelinger, og derved kan der også ske fejludbetalinger. Det handler ikke om socialt bedrageri, men det er fejludbetalinger, som kan løbe op i adskillige millioner, måske milliarder kroner.

Ved etableringen af Udbetaling Danmark er der grundlag for, at vi fremadrettet kan få en bedre og ensartet kontrolindsats på tværs af kommunerne og en række af de centrale ydelsesområder. Derfor hilser vi det velkommen, at der er nedsat to arbejdsgrupper. Ministeren har allerede omtalt dem. Resultatet af de arbejdsgruppers arbejde kan være med til at styrke borgernes retssikkerhed og gøre det mere gennemskueligt, hvad der kan accepteres både fra kommunens side og fra borgerens side. Så på den baggrund ser vi sådan set frem til, at arbejdsgrupperne får færdiggjort deres arbejde, og at vi kan følge op fra politisk side, hvis der er brug for, at vi enten får taget nogle lovgivningsmæssige initiativer, eller at vi får styrket vejledninger eller andre ting.

Jeg skal på vegne af Venstre, Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti, De Radikale, Socialistisk Folkeparti, Liberal Alliance og Konservative fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget finder, at det er afgørende, at der sættes ind over for socialt bedrageri, da socialt bedrageri er dybt asocialt og svækker tilliden til velfærdssamfundet. Det er også vigtigt, at borgernes retssikkerhed i forbindelse med behandling af sager om socialt bedrageri styrkes.

Folketinget konstaterer, at etableringen af Udbetaling Danmark udgør det fremadrettede grundlag for en mere ensartet kontrolindsats på tværs af kommuner og en række af de centrale ydelsesområder.

Folketinget konstaterer, at der er nedsat arbejdsgrupper, som skal komme med løsningsforslag omhandlende bedre vejledninger til borgere og myndigheder og forslag til, hvordan man mest effektivt kan nedbringe antallet af fejludbetalinger og snyd ved udbetalingen af ydelser. Regeringen inviterer Folketingets partier til et møde om status og indhold i løsningsforslagene senest ultimo august.

Folketinget opfordrer social- og integrationsministeren til gennem tilsynet med Udbetaling Danmark at have særligt fokus på udviklingen i klagesager vedrørende sager om socialt bedrageri.« (Forslag til vedtagelse nr. V 71).

Så skal jeg her på falderebet hilse fra Liberal Alliance, som ikke kunne deltage i debatten, og sige, at de også støtter op om dette forslag til vedtagelse.

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er et enkelt medlem, der har bedt om en kort bemærkning. Det er hr. Finn Sørensen, Enhedslisten.

Kl. 17:58

Finn Sørensen (EL):

Tak, og tak til ordføreren. Jeg skal bare høre, om jeg forstod det rigtigt. Det er muligt, at jeg hørte forkert, men det lød noget i retning af, at hvis kommunerne ikke kunne finde ud af at holde sig inden for de retningslinjer og vejledninger, der nu var, så skulle det have nogle konsekvenser for kommunerne. Sådan forstod jeg det.

Er det rigtigt forstået? Og hvis jeg forstod det rigtigt, hvad er det så for nogle konsekvenser, ordføreren tænker på?

Kl. 17:58

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:58

Hans Andersen (V):

Det har jo allerede i dag mærkbare konsekvenser. Jeg tror ikke, at der er en kommune med respekt for sig selv, der synes, det er morsomt, at Ombudsmanden går åbent ud og kritiserer kommuner for deres håndtering af reglerne. Det i sig selv er jo en konsekvens, og jeg kan kun opfordre til, at Ombudsmanden gør det og måske gør det i højere grad. For jo mere åbenhed, vi har om det her, jo bedre er det.

Så vil jeg da gerne diskutere, om vi i højere grad kan stramme op i forhold til kommunerne, altså i forhold til at der er regler, der skal overholdes i forhold til socialt bedrageri. Men der skal vi jo så sikre, at de regler, kommunerne skal administrere efter, også er klare, og der tror jeg nok at vi har en udfordring herfra.

Kl. 17:59

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Hr. Finn Sørensen.

Kl. 17:59

Finn Sørensen (EL):

Jeg vil så i hvert fald gerne kvittere for den der meget generelle udmelding og også med en vis tilfredshed konstatere, at nu er det altså vigtigt med nogle klare regler. Det savner jeg jo at der står noget om i det forslag til vedtagelse, som ordføreren har fremsat. Jeg synes ikke, at det siger så meget om det, andet end at der er nogle arbejdsgrupper, der arbejder med det, men hvad man sådan politisk selv gerne vil have, står der ikke så meget om.

Kunne ordføreren løfte sløret lidt for, på hvilke områder der er brug for nogle klare regler, sådan at kommunerne kommer til at administrere bedre til gavn for borgernes retssikkerhed og vel også til gavn for anvendelsen af kommunernes ressourcer? Kan ordføreren nævne nogle eksempler på det?

Kl. 18:00

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 18:00

Hans Andersen (V):

Så vidt jeg ved, er der faktisk nogle af de her vejledninger, kommunerne arbejder med, som er fra tilbage i 1999, og man kan sige, at der er sket meget siden. Man kan også sige, at vi måske også lever på en anden måde familiemæssigt, end man gjorde i 1990'erne. Det synes jeg at vejledningerne og reglerne skal afspejle, således at kommunerne har en mulighed for at kontrollere det her, og således at

borgerne har en mulighed for at være i stand til at overholde reglerne.

For jeg medgiver, at reglerne ikke er klare, som de er i dag, og at det simpelt hen ikke er godt nok. Det skal vi gøre noget ved, og det har jeg sådan set også en forventning om at resultatet af arbejdsgruppernes arbejde fører til, altså at vi kan få lavet nogle mere klare regler og nogle bedre vejledninger, således at det er helt klart, hvornår man som borger overholder reglerne, og hvornår man ikke gør det.

Kl. 18:01

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ikke yderligere, der har indtegnet sig for korte bemærkninger. Så er det ordføreren for Socialdemokraterne, fru Maja Panduro.

Kl. 18:01

(Ordfører)

Maja Panduro (S):

Ministeren har jo meget glimrende og udtømmende redegjort for alle de ting, som vi allerede har sat i værk på området, så jeg skal ikke gentage det hele. Men jeg synes alligevel, at ordføreren for forespørgerne, hr. Finn Sørensen, får det til at lyde, som om han i hvert fald lidt negligerer det arbejde, der allerede er sat i gang, bl.a. de to arbejdsgrupper, som jo sådan set sidder og arbejder med det. Jeg medgiver fuldstændig, at det, at vi har sat de arbejdsgrupper i gang, jo ikke er ensbetydende med, at vi så skal lægge vores egne politiske holdninger og intentioner på hylden imens. Men at have den gruppe, der arbejder med effektiv sagsbehandling og kontrol med bl.a. Udbetaling Danmark, til at sidde og netop se på, hvordan man kan gøre reglerne klarere, og hvordan man med f.eks. digitalisering og nogle smartere sagsgange og måske ikke mindst færre manuelle sagsgange sådan set på én gang kan øge retssikkerheden for borgeren og øge sikkerheden for, at vi har et system, der fungerer, og som hverken er præget af snyd eller fejl, synes jeg egentlig man må tage ganske alvorligt, og man må også se frem til – det gør jeg i hvert fald – at høre de konklusioner, som de kommer med.

Det gælder ligeledes den tværministerielle arbejdsgruppe, som ministeren har nedsat for netop også at komme med løsningsforslag til os om, hvordan vi bliver endnu bedre til vores indsats mod socialt bedrageri, for der er måske – det tror jeg også vi er enige om, sådan forstod jeg forespørgeren – plads til forbedring, og samtidig bliver bedre til at gøre det klart, både for borgeren og for myndighederne, hvordan reglerne er, f.eks. meget konkret i forhold til at få udformet en vejledning til borgerne om eksempelvis enligproblematikken. Det synes jeg egentlig er ganske vigtigt, og det er jo kun en del af alt det, vi har sat i gang, når vi f.eks. sammen med forespørgerens parti er i gang med at reformere hele klagesystemet. Det tror jeg i sig selv vil være en styrkelse af borgerens retssikkerhed af grunde, som vi tidligere har diskuteret i dag.

Udbetaling Danmark og de muligheder, de giver for en mere objektiv og mere digitaliseret og mere ensartet måde at lave kontrol på, synes jeg heller ikke man kan ignorere.

I det hele taget tror jeg, det er vigtigt her at sige – jeg tror egentlig, vi er enige om det, men nogle gange kommer det til at lyde, som om det forholder sig anderledes – at der jo ikke er nogen modsætning imellem en respekt for og også et ønske om at styrke borgernes retssikkerhed i netop de her sager, hvilket jeg tror vi alle sammen vil, og så samtidig en kamp for at bekæmpe det snyd og de fejl, både fra myndighedernes og fra borgernes side, som der bliver begået. Tværtimod er det efter min mening faktisk hinandens forudsætninger, for den allerstørste trussel mod lige præcis de borgere, som har brug for vores hjælp, og som har brug for respekt – ministeren sagde det helt rigtigt, for borgerne skal nemlig behandles med respekt – er jo, når vi ikke kan regne med, at pengene bliver brugt rigtigt, og når man som borger skal gå og være i tvivl om, om der mon nu er en hel

masse, der går og snyder og bedrager. Det er jo særlig for de borgeres skyld, som ikke snyder og bedrager, men som har et rimeligt behov for hjælp, at vi hele tiden med den anden hånd skal sørge for at sikre, at vi har styr på det her område.

Det tror jeg heldigvis også vi er enige om, men her har vi også et stykke vej at gå endnu. Og det er jo den evige balance, som vi skal finde, og den evige kamp for at prøve på at styrke begge de her ting samtidig. Men jeg tror faktisk på, at det kan lade sig gøre, bl.a. med nogle af de ting, som vi har sat i gang, og med de to arbejdsgrupper af kompetente fagfolk, som rent faktisk sidder og er i gang med at forsøge at hjælpe os med det her.

Så vil jeg selvfølgelig også gerne forholde mig til forespørgerens konkrete spørgsmål, og dem tænker jeg kommer nu.

Kl. 18:06

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er et enkelt medlem, der har bedt om en kort bemærkning, og det er hr. Finn Sørensen, Enhedslisten.

Kl. 18:06

Finn Sørensen (EL):

Jo tak, rigtigt gættet. Først må jeg lige sige, at Enhedslisten ikke negligerer noget som helst arbejde, der er sat i gang. Vi kan jo ikke negligere noget, vi ikke rigtig ved noget om, ud over at man har nedsat nogle arbejdsgrupper med nogle rigtig gode overskrifter. Det er jo så, hvad vi ved om det, og så, at vi måske bliver klogere senest henne i august måned. Så det har jeg ikke på nogen måde taget afstand fra eller lagt afstand til. Jeg synes, det er fint. Men det, at der nedsættes arbejdsgrupper, behøver jo ikke at betyde, at man så skal sætte sin egen selvstændige tænkning og sine holdninger på standby. Jeg synes, der er en vis tendens til i den her debat, at man så henviser til nogle arbejdsgrupper som begrundelse for, at man egentlig ikke selv har en helt konkret stilling og nogen konkrete forslag at komme med her og nu. Det synes jeg er lidt af en uskik i det parlamentariske arbejde.

Det, jeg vil spørge om, er Udbetaling Danmark. Ordføreren må prøve at forklare mig, hvordan det skulle være til gavn for både borgernes retssikkerhed og bekæmpelsen af socialt bedrageri, at man nu har fået det her Udbetaling Danmark, for mig bekendt beskæftiger Udbetaling Danmark sig med objektivt konstaterbare ydelser, men på mange af de her områder, vi taler om, er der jo et stort element af skøn, som Udbetaling Danmark ikke er i stand til at foretage. Så hvori ligger den store effektivitetsforøgelse i det?

Kl. 18:08

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 18:08

Maja Panduro (S):

Det er rigtigt, at Udbetaling Danmark kun kommer til at beskæftige sig med nogle af ydelserne, nemlig med dem, om hvilke man kan sige, at der ligger nogle objektive kriterier til grund.

Ikke desto mindre kommer netop det, at Udbetaling Danmark har myndighedsopgaven for hele landet, at de samtidig er forpligtet til at samarbejde med kommunerne, og at de får mulighed for at sammenkøre nogle dataregistre, til at kunne give en langt mere objektiv kontrol, f.eks. over kommunegrænser, f.eks. med noget af det, som vi ved udgør vel den største enkeltstående del af det snyd, som foregår, nemlig snyd med folkeregisteradresser.

Det eksempel, som mange nok vil have hørt, og som er et af de grælleste, er jo det, som man kalder for fædrehoteller. Man oplever, at der er endda flere fædre, som har oprettet proformaadresse i en eller anden lille lejlighed, samtidig med at de reelt stadig bor hjemme

ved familien, men på den måde indkasserer man uretmæssigt ydelser.

Det er et eksempel på, at Udbetaling Danmark rent faktisk vil kunne gå ind og hjælpe os med en helt anderledes form for kontrol, som i det hele taget vil kunne gøre kontrollen med det her mere ensrettet og sikre, at vi får brugt energien på de rigtige snydere. Det ser jeg egentlig relativt store perspektiver i.

Kl. 18:09

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Hr. Finn Sørensen.

Kl. 18:09

Finn Sørensen (EL):

Tak. Nu har Enhedslisten jo så problemer med borgernes retssikkerhed i lige nøjagtig det, der handler om udveksling af oplysninger mellem myndigheder uden borgernes samtykke, men lad os lige se bort fra det. Jeg har stadig væk ikke fået en forklaring på det, jeg spurgte om. Hvis vi f.eks. tager de ydelser, vi talte om under spørgsmålet om reelt enlige, vil jeg sige, at det jo hovedsagelig beror på et skøn hos kommunen, om folk er berettigede til ydelsen eller ej, og hvad det vil sige. Og det skøn kan Udbetaling Danmark ikke foretage.

Derfor synes jeg, at ordføreren må være så ærlig og sige, at hvad angår de ydelser, som er afhængige af kommunens skøn, hjælper Udbetaling Danmark ikke noget. Så vil jeg gerne lige stille et spørgsmål.

Hvad siger ordføreren til mit forslag om, at vi får iværksat en ordentlig, uvildig og objektiv undersøgelse af omfanget og karakteren af socialt bedrageri? Ville det ikke være en fornuftig ting at få en sådan undersøgelse?

Kl. 18:10

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 18:10

Maja Panduro (S):

Jeg bliver lige nødt til at starte med det første, som ordføreren sagde om, at jeg må være ærlig og sige, at det ikke kommer til at have nogen betydning. Det er jeg simpelt hen ikke enig i. Jeg tror, det kommer til at have en betydning, for der er krav om, at Udbetaling Danmark og kommunerne skal arbejde sammen, og netop når de gør det, tror jeg, at vi kommer til at se en meget mere effektiv kontrol til gavn for os alle sammen, til gavn for fællesskassen, til gavn for retsfølelsen hos dem, der betaler skat, men sandelig også til gavn for dem, som oplever at blive uretmæssigt mistænkeliggjort, fordi der er nogle andre, der slipper af sted med at snyde og bedrage.

Om Enhedslistens ønske om at lave en undersøgelse vil jeg sige, at jeg sådan set ikke har noget imod det. Det kan være rigtig udmærket, men det er jo bare ikke helt rigtigt, at det ikke er undersøgt før. Der er den undersøgelse fra KMD, som ordføreren selv refererer til, og som ganske rigtigt har som mål at undersøge både omfanget af socialt bedrageri og af fejludbetalinger med én metode og viser et skøn på mellem 7 og 12 mia. kr., som man anslår at det her drejer sig om. Det er ganske mange penge.

Den kan måske ikke stå alene, men den suppleres så af, at SFI f.eks. tilbage i 2011 har lavet en undersøgelse af nogle andre lande, netop England, som ordføreren selv henviser til, Sverige og flere, hvor man siger, at hvis vi nu forestillede os, at vi sammenligner med Danmark, hvordan kan vi så gøre det. I tilgift hertil kommer så den undersøgelse, som Deloitte har lavet allerede sidste år, hvor man ser på, hvordan det ville se ud, hvis vi nu alle sammen, alle kommuner, blev lige så gode som de kommuner, der er bedst, til at få stoppet snyd og udbetaling. Man ser på, hvad gevinsten kunne være ved det.

Bare som det allersidste vil jeg nævne, at Rigsrevisionen jo sådan set har besluttet, at de vil gennemføre en undersøgelse af netop den indsats, vi gør imod fejludbetalinger af sociale ydelser. Så jeg synes egentlig, at vi er i gang med at undersøge det her ganske grundigt.

Kl. 18:12

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ikke flere medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger. Så er det ordføreren for Dansk Folkeparti, fru Karin Nødgaard – i første omgang til 5 minutter.

Kl. 18:12

(Ordfører)

Karin Nødgaard (DF):

Uanset om der til tider er større eller mindre diskussioner om velfærdssamfundet og dets fremtid eller måske mangel på en fremtid, er det for mig vigtigt at slå fast, at Danmark i dag er et velfærdssamfund, der skal tage vare på at hjælpe og støtte de grupper af borgere, som har mest brug for det – et velfærdssamfund, der er muligt at have, fordi vi, der kan og formår det, bidrager, og de, der ikke kan, får det, de har ret til inden for lovgivningens rammer, selvfølgelig.

Det er meget vigtigt, at der også fremover er noget, der hedder velfærdssamfundet. Det er dybt bekymrende, at nogle mener, at de på fællesskabets bekostning kan få mere, end de er berettiget til, og derfor er det også udmærket, at der er fokus på socialt bedrageri – både i den brede befolkning, i medierne og på det politiske niveau.

Derfor hilser jeg også velkommen, at der i dag er en debat om det her emne og med udgangspunkt i retssikkerheden. Der er ingen tvivl om, at den skal være i orden, og at der skal være en grænse for, hvor langt offentlige myndigheder kan træde ind i privatsfæren.

At det er relevant at diskutere borgernes retssikkerhed, skyldes desværre, at der i dag opleves en tendens til, at det er acceptabelt at modtage ydelser, som man ikke er berettiget til, og at der hos flere og flere ikke føles dårlig samvittighed, men at det nærmest opfattes som en ret, og at det er i orden at modtage noget, bare det ikke bliver opdaget. Har man først den indstilling, glemmer man, at der en grund til, at vi har det velfærdssamfund, vi har, og at der er mange, som har bidraget og gerne har villet bidrage – ofte uden selv at modtage noget, men fordi de har en opfattelse af, at det er vigtigt at hjælpe andre.

Jeg er bekymret for, at denne opfattelse vil ændres fremover i takt med det øgede antal af sociale bedragerere, altså at borgernes vilje til at bidrage til velfærdssamfundet via skatten undermineres. Når dette er sagt, vil jeg dog gerne udtrykke et ønske om, at vi ikke i surhed og vrede over et eller andet pludselig ender i en situation, hvor vi alle går og mistænker hinanden for at være sociale bedragerere. Det må ikke ende med, at vi i tide og utide og måske af helt andre årsager angiver hinanden for at snyde; det synes jeg vil være en frygtelig udvikling.

Det må da også være sådan, at der fra det offentliges side skal være en mulighed for at gribe ind og undersøge, om der er belæg for en mistanke. Jeg mener, at man sagtens kan foretage sig noget, uden at det behøver at krænke en borger. Det er den balancegang, der er vigtig, og her tror jeg klart, at myndighederne har en udfordring, der skal tages op. Det vil også være ønskeligt, at der på landsplan er mere ensartethed i de metoder, der anvendes i det kommunale system, sådan som vi også har talt om det tidligere i debatten om beslutningsforslaget fra Enhedslisten.

Umiddelbart har vi jo på det seneste set, at der er store forskelle, og at der nogle steder ikke skal så meget til, før en borger faktisk mistænkeliggøres. Det kan sikkert være meget ubehageligt, og derfor er det meget vigtigt, at man som repræsentant for kommunen altid sørger for, at der er en respekt for den enkelte borger, og at ingen kan dømmes som social bedrager, før der er et endeligt bevis, og at

flere selvfølgelig har været med inde over med hensyn til at træffe en afgørelse.

I forbindelse med Udbetaling Danmark og den samkøring, der nu etableres, vil det formentlig blive lettere for myndighederne at afsløre socialt bedrageri, uden at borgeren føler sig krænket. Nogle er af den opfattelse, at der er for megen overvågning i denne form for samkøring af oplysninger, men jeg mener, at det er et skridt i den rigtige retning på flere måder, og at det også kan være nyttigt, at vi gør det. I mange henseender skal der jo også være en konsekvens af det, der snydes for, fordi det er mange penge, som man faktisk har fundet ud af at der bliver begået socialt bedrageri for.

For Dansk Folkeparti er det vigtigt, at vi i mange år frem også vil kunne have et velfærdssamfund, og at der vil være et incitament for borgeren til at bidrage efter formåen. Det må ikke ende med, at man siger fra og ikke ønsker at bevare det sikkerhedsnet, der trods alt er i Danmark i dag – et net, som også skal være virkeligheden for kommende generationer. Derfor synes vi, det bliver interessant nu at følge det ud fra de udmeldinger, ministeren er kommet med i sit indlæg, om, at der bliver redegjort for nogle ekstra ting i forhold til socialt bedrageri i løbet af sommeren.

Kl. 18:16

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ingen medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger. Så er det ordføreren for Radikale Venstre, fru Liv Holm Andersen.

Kl. 18:17

(Ordfører)

Liv Holm Andersen (RV):

I forhold til den her debat tror jeg egentlig, at vi alle sådan i store træk kan være enige om essensen: På den ene side ønsker vi alle at værne om retssikkerheden, og samtidig tager vi på den anden side alle på det kraftigste afstand fra den asociale handling, som socialt bedrageri er et udtryk for. Der skal således sættes hårdt ind over for snyd, samtidig med at det ikke går ud over retssikkerheden.

Det er ganske givet ikke en nem balance, hvilket kan ses ved, at Ombudsmanden måtte udtale kritik af nogle kommuners metoder på området. Her vil Radikale Venstre bare kort og godt sige, at kommunerne naturligvis skal lytte til Ombudsmandens udtalelser. Det skal dog nævnes, at borgernes retssikkerhed allerede i dag er beskyttet, ved at kommunerne har pligt til at oplyse borgeren om rettigheder og pligter efter sociallovgivningen. Desuden skal reglerne om partshøring naturligvis overholdes, så der kan foregå information begge veje. Sidst, men ikke mindst, har borgeren naturligvis mulighed for at klage over afgørelsen eller sagsforløbet.

Også her er det på sin plads at nævne Udbetaling Danmark. Udbetaling Danmark vil være med til at sikre en mere ensartet praksis, en mere ensartet vejledning til borgerne samt være grundlag for en mere ensartet kontrolindsats og give mulighed for at følge udviklingen i klager over sagsforløb. Det finder vi i Radikale Venstre positivt.

Ligeledes finder vi det positivt, at regeringen prioriterer området og har nedsat to arbejdsgrupper: En gruppe, der arbejder med øget indsats mod socialt bedrageri og fejludbetalinger, og en gruppe, der har til formål at oplyse borgerne bedre om enligbegrebet, så man kommer uden om, at nogle, uden at ville det, kommer til at snyde.

Der sættes altså ind på flere fronter, og det er vi i Radikale Venstre tilfredse med. Vi støtter det forslag til vedtagelse, der blev læst op af Venstres ordfører. Tak for ordet.

Kl. 18:18

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ingen medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger. Så er det fru Anne Baastrup som ordfører for SF.

(Ordfører)

Anne Baastrup (SF):

Lov er lov, og lov skal holdes, uanset om det er borgere eller myndigheder, og derfor lægger vi ikke alene meget vægt på, at der kommer en høj grad af retssikkerhed, når det drejer sig om borgerne, men også at vi har et system, som sikrer, at der ikke er nogen, der kommer til at snyde med de ydelser, som de muligvis ikke er berettiget til. Derfor er det frygtelig vigtigt, at vi hele tiden holder blikket rettet imod, hvordan vi etablerer sociale ydelser-systemer, som har klare regler, og som sikrer, at borgerne har relativt nemt ved at overskue, om de får deres ret, og især om de muligvis går over grænsen for at få deres ret.

Vi ved også, at Ombudsmanden er kommet med anbefalinger, og når jeg starter med at sige, at lov er lov, og at lov skal holdes, er Ombudsmandens fortolkning af de gældende regler i forvaltningsloven jo ganske, ganske klare. For det første lægger Ombudsmanden vægt på, at en undersøgelse skal være en undersøgelse, der tager objektiv stilling til den enkelte sag. Det vil sige, at myndigheden er forpligtet til at undersøge sagens genstand neutralt. Ombudsmanden har også lagt vægt på – desværre er det så også på baggrund af seriøse problemer i kommunerne – at en anonym anmeldelse ikke kan eller må stå alene. Den kan udgøre en grund til, at en kommune rejser en sag, men den kan ikke under nogen omstændigheder stå alene. Ombudsmanden har også lagt vægt på, at reglerne i tvangsindgrebslovens § 10 indebærer, at en borger ikke har pligt til at udtale sig om sin sag, hvis der i sagen er en konkret mistanke om, at borgeren har begået en strafbar lovovertrædelse. Og det skal borgeren vejledes om. Samtidig skal myndighederne også sikre, at der sker partshøring, inden de træffer afgørelser i en sag, hvis der indgår nye, væsentlige faktiske oplysninger, som taler til ugunst for borgeren. Det er fantastisk, at Ombudsmanden er nødt til at sige det, men myndighederne har en vejledningsforpligtelse, og det betyder, at myndighederne, samtidig med at de laver undersøgelsen, skal sikre, at de får de konkrete oplysninger og samtidig fortæller borgeren, hvad disse oplysninger kan og skal bruges til. Vi har også haft diskussionen om, hvordan man egentlig kommer med sin begrundelse i en afgørelse, og der skal det være vigtigt, at man i sin begrundelse ikke giver borgeren nogen tvivl om, hvad det er, selve indholdet i afgørelsen er, og hvorfor den er, som den er.

Endelig er det også vigtigt, hvad Ombudsmanden skrev – jeg tror, det var i forbindelse med sagen fra Sorø – at man ikke kan forpligtes til at tilbagebetale ydelser, hvis man har modtaget dem på en sådan måde, at man ikke har vidst det. Det vil sige, det er en grundlæggende betingelse for at kunne kræve tilbagebetaling af ydelserne, at de er modtaget mod bedre vidende, og samtidig må myndighederne ikke pålægge en borger udgifter i forbindelse med en sag, hvor borgeren er blevet bedt om at skaffe oplysninger. Jeg tror, det var sagen fra Greve i det tilfælde. Det, der så er det centrale, er, hvad vi så gør for at få Ombudsmandens udtalelser ud. Kommunerne er forpligtede til at rette ind, når Ombudsmanden er kommet med udtalelser. Kommunerne skal i deres sagsbehandling have indarbejdet, at de er forpligtede hertil. Men hvis det er, at man skal sende et nyhedsbrev ud til kommunerne om, at det vil være en god idé at lade danske kommuner interviewe Ombudsmanden om det, så ville det måske være en vej frem. Ingen skal i hvert fald være i tvivl om, at vi i forlængelse af det forslag til vedtagelse, som vi får vedtaget nu her om et par dage, vil stille krav om, at Udbetaling Danmark indarbejder disse anbefalinger fra Ombudsmanden.

I forbindelse med en diskussion var fru Maja Panduro en lille smule hurtig, og jeg tror ikke helt, det gik op for salen, hvad fru Maja Panduro sagde, ca. 1½ minut efter at hendes taletid var udløbet. Vi har haft en stribe af undersøgelser, og de kan alle sammen anfægtes. Det, som jeg så bare synes er ganske interessant, er, at Rigsrevisio-

nen har besluttet at gennemføre en undersøgelse af myndighedernes indsats mod fejludbetalinger af sociale ydelser. Det er meget vigtigt, at vi får det præciseret, således at det, der står tilbage her i salen, ikke er, at der er en uvilje imod, at vi får undersøgt fejludbetalinger m.v.

Så alt i alt støtter vi forslaget til vedtagelse fremsat af regeringspartierne plus Venstre, Konservative og Liberal Alliance.

Kl. 18:24

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Så er der et enkelt medlem, der har bedt om en kort bemærkning, og det er hr. Finn Sørensen fra Enhedslisten.

Kl. 18:24

Finn Sørensen (EL):

Tak til ordføreren. Jeg vil godt kvittere for, at ordføreren gør en hel del ud af Ombudsmandens retningslinjer. Det synes jeg er vigtigt, og det kunne man måske så også have gjort noget mere i det der forslag til vedtagelse, man har fremsat. Men jeg er glad for, at ordføreren gør det, for uanset at der kan være uenighed om klare regler eller ej, er det i hvert fald et kraftigt signal. Ombudsmanden kommer med, og det skal vi alle sammen hjælpe til med at følge op på.

Jeg vil gerne lige spørge noget mere til det her med undersøgelsen. Der er jo ikke nogen, der har påstået, at der skulle være en modvilje mod at få undersøgt, om myndighederne laver en masse fejludbetalinger, og det er også vældig fint, at Rigsrevisionen går i gang med det. Det, jeg sagde, var, at vi havde brug for en uvildig, objektiv undersøgelse af socialt bedrageri, dvs. af borgerne, altså omfanget af det og karakteren af det, på hvilke områder det er. Og der vil jeg da høre ordføreren, om ordføreren vil fastholde, at en sådan uvildig, objektiv undersøgelse foreligger – altså i Danmark og ikke i England og alle mulige andre steder. Mener ordføreren, at vi har sådan en undersøgelse?

Kl. 18:25

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 18:25

Anne Baastrup (SF):

Først vil jeg sige, at jeg selvfølgelig kvitterer for Enhedslistens ordførers anerkendelse af min respekt for Ombudsmanden. Jeg har faktisk den der grundopfattelse, at når vi har en lovgivning som f.eks. forvaltningsloven og retssikkerhedsloven og andet, er Ombudsmanden berettiget og forpligtet til at fortolke afgørelserne, og myndighederne er forpligtet til at overholde det.

Jeg forstår ikke rigtig, hvad forskellen er på en uvildig undersøgelse af den der karakter, og så det, at Rigsrevisionen har besluttet at gennemføre en undersøgelse af myndighedernes indsats mod fejludbetalinger af sociale ydelser. Jeg tror, vi taler om det samme, men bare med nogle forskellige nuancer. Jeg kan ikke forestille mig, at Rigsrevisionen går i gang med at undersøge bestemte vinkler på fejludbetalte ydelser. Enten er de fejludbetalte, eller også er de ikke, og det må jo omfatte det hele.

Kl. 18:26

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Hr. Finn Sørensen.

Kl. 18:26

Finn Sørensen (EL):

Det bliver jo så spændende at se, hvad Rigsrevisionen forstår ved fejludbetalinger. Den normale sproglige forståelse af det vil være kommunernes fejludbetalinger, og det er selvfølgelig vigtigt at få undersøgt det, for det tror jeg faktisk også at der er en del af, og det er

der jo nogle undersøgelser der underbygger. Nej, det, jeg foreslog, var – og det er jo det, der er i fokus – en undersøgelse af borgernes snyd og bedrag. Det er det, der ligesom har været anledning til debatten, hvor KMD-analysen så sagde, at det er et sted mellem 7 og 12 mia. kr., hvilket jeg mener bygger på et totalt løst skøn.

Jeg vil så bare bede ordføreren forholde sig til en udtalelse af en seniorforsker ved SFI, Mikkel Bo Madsen. Det er, fordi ordføreren for Socialdemokraterne tidligere henviste til, at der jo også lå en undersøgelse derfra. Og det er vist ikke den opfattelse, de har i SFI, der siger denne Mikkel Bo Madsen: »I Danmark roder vi os ud i en masse spekulation,« – altså om borgernes sociale bedrageri – »for omfanget er aldrig blevet undersøgt«.

Vil ordføreren så ikke forholde sig til, om det måske var en god idé at få lavet sådan en undersøgelse?

Kl. 18:27

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 18:27

Anne Baastrup (SF):

Altså, jeg tror faktisk, vi er enige. Hvis en fejludbetaling sker, fordi kommunen ikke kan regne, fordi borgeren har snydt, eller fordi der er faktiske oplysninger, man ikke har ladet indgå i sagen, således at borgeren skal have flere penge eller færre penge, så er det da en fejludbetaling, uanset om det er på baggrund af snyd, eller det er på baggrund af manglende viden om, hvordan man håndterer sagen fra kommunens side.

Jeg læser Rigsrevisionen, som jeg anser for at være en objektiv institution, sådan, at de finder ud af, hvor meget snyd der er, hvor mange fejl kommunerne laver osv., så jeg tror, at Rigsrevisionen vil komme med en rapport, der dækker det hele.

Kl. 18:28

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ikke flere medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger. Så er vi nået til ordføreren for Det Konservative Folkeparti.

Kl. 18:29

(Ordfører)

Benedikte Kiær (KF):

Denne debat, vi har nu her, om F 27 minder jo meget om en debat, vi har haft lidt tidligere i dag. Det er jo inden for samme genre, socialt bedrageri, og hvordan kommunerne opdager socialt bedrageri, og hvordan vi også samtidig sikrer borgernes retssikkerhed. Vi kan jo alle sammen være enige om, at socialt bedrageri er et uvæsen, som vi skal gøre op med, men det må ikke gå ud over borgernes retssikkerhed.

Det er jo også en af baggrundene for, at jeg i forbindelse med en række forslag, der kom fra kommunerne, sagde nej tak til, at kommunerne skulle få mulighed for at kunne gå ind i private hjem uden en dommerkendelse, uden at politiet var med, for at undersøge, hvorvidt der var begået socialt bedrageri eller ej. Det er en udvikling, som jeg på ingen måde bryder mig om. Den går direkte ind og krænker privatlivets fred, men samtidig er det jo også vigtigt, at vi får afdækket socialt bedrageri, og at vi får bekæmpet socialt bedrageri, for der er jo ingen tvivl om, at det er med til at undergrave vores velfærdssamfund, og det er med til at undergrave den solidaritet, vi har, i forhold til at vi betaler til vores velfærdssamfund over skattebilletten, og samtidig kan vi sikre, at dem, der har brug for hjælp i kortere eller længere tid, også får den hjælp, de har behov for.

Jeg synes, at socialministeren er kommet med en meget fin redegørelse over de initiativer, der er sat i gang, både i forhold til det mere generelle sigte, og i forhold til hvordan vi kan sikre, at der kom-

mer en mere ensartet praksis ude i de enkelte kommuner, ved at der simpelt hen skal udarbejdes en vejledning.

Kl. 18:33

Samtidig vil jeg gerne kvittere for, at ministeren lægger op til, at Folketingets partier bliver inviteret til et møde omkring status og indhold i det arbejde, som der pågår, og at det så skal ske her til august.

Med de bemærkninger vil jeg egentlig sige, at vi kan støtte op om teksten i det forslag til vedtagelse, som Venstres ordfører har læst op, og ellers vil vi se frem til det møde, som skal afholdes til august, hvor vi kan få en status på det arbejde, som pågår i øjeblikket.

Kl. 18:31

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ingen medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger. Så er det social- og integrationsministeren.

Kl. 18:31

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg vil benytte lejligheden til at gå op, når nu jeg er blevet annonceret, og sige tak for en god debat, både den, vi havde tidligere i dag, og den, vi har haft nu. Jeg vil se frem til, at vi, når de arbejdsgrupper, som vi har talt om, er færdige, igen kan få lejlighed til at vende, hvordan vi i fællesskab sørger for, at borgerne oplever en høj grad af retssikkerhed og får de rigtige afgørelser. Og så er det vist hr. Finn Sørensen, for jeg kan se, at han trykker på knappen.

Kl. 18:32

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Det er ganske rigtigt. Der er et medlem, der har bedt om en kort kommentar, og det er hr. Finn Sørensen, Enhedslisten.

Kl. 18:32

Finn Sørensen (EL):

Tak, jeg går ind for et tydeligt kropssprog, for det forbedrer kommunikationen mellem mennesker, så længe det ikke er aggressivt, hvilket det ikke var.

Jeg vil gerne takke ministeren for debatten og glæde mig til, at vi bliver indkaldt for at se resultatet af de her arbejdsgruppers arbejde, og jeg har ikke den holdning, at der ikke er noget som helst, vi kan blive enige om, bare fordi man ikke lige stemmer for vores forslag til definition af og regler for reelt enlige, så det ser jeg frem til. Så tak for en spændende og udbytterig eftermiddag her i Folketinget.

Kl. 18:32

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ministeren.

Kl. 18:33

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg nej og går ned igen.

Kl. 18:33

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Så er der ikke flere, der har bedt om ordet, og der er heller ikke flere, der er indskrevet i mine papirer. Dermed er forhandlingen slut.

Afstemningen om de fremsatte forslag til vedtagelse vil som nævnt først finde sted på torsdag den 16. maj.

Meddelelser fra formanden

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 15. maj 2013, kl. 13.00.

Jeg henviser til den dagsorden, der fremgår af Folketingets hjemmeside.

Mødet er hævet. (Kl. 18:33).